

Liahona

Taler fra general- konferansen

President Monson
oppfordrer til
misjonærforberedelse
og -tjeneste

Han smurte deigen på den blinde mannens øyne, av Walter Rane

Frelseren hadde medynk med en mann som hadde vært blind siden han ble født, og «spyttet ... på jorden, laget en deig av spyttet og smurte deigen på øynene hans. Og han sa til ham: Gå og vask deg i dammen Siloa. ... Han gikk da bort og vasket seg, og kom tilbake seende» (Johannes 9:6–7).

- 2 Oversikt over den 180. halvårlige generalkonferanse

LØRDAG FORMIDDAG

- 4 Så møtes vi igjen
President Thomas S. Monson
- 6 På grunn av deres tro
Eldste Jeffrey R. Holland
- 9 Hold deg på stien
Rosemary M. Wixom
- 11 Lydighet mot profetene
Eldste Claudio R. M. Costa
- 13 Læring og undervisning i evangeliet
David M. McConkie
- 16 Refleksjoner over et innviet liv
Eldste D. Todd Christofferson
- 19 Det som betyr mest
President Dieter F. Uchtdorf

LØRDAG ETTERMIDDAG

- 23 Oppholdelse av Kirkens funksjonærer
President Henry B. Eyring
- 24 Handlefrihet: Nødvendig for livets plan
Eldste Robert D. Hales
- 27 Bli lys!
Eldste Quentin L. Cook
- 31 Tro – valget er ditt
Biskop Richard C. Edgley
- 34 Vårt liv og vår eksistens
Eldste Kevin R. Duncan
- 36 Templets evighetsspeil – et vitnesbyrd om familier
Eldste Gerrit W. Gong
- 39 Forlat ham aldri
Eldste Neil L. Andersen
- 43 Den forandringskraft som ligger i tro og karakter
Eldste Richard G. Scott

PRESTEDØMSMØTET

- 47 Vær et forbilde for de troende
Eldste Russell M. Nelson
- 50 «Kom til meg av hele ditt hjerte, og jeg skal helbrede deg»
Eldste Patrick Kearon
- 53 Han lærer oss å legge av det naturlige menneske
Eldste Juan A. Uceda
- 55 Stolthet og prestedømmet
President Dieter F. Uchtdorf

- 59 Tjen med Ånden
President Henry B. Eyring
- 67 Valgets tre komponenter
President Thomas S. Monson

SØNDAG FORMIDDAG

- 70 Sett din lit til Gud, og skrid til verket
President Henry B. Eyring
- 74 Rens koret innvendig
President Boyd K. Packer
- 77 Den hellige ånd og åpenbaring
Eldste Jay E. Jensen
- 80 Vær et forbilde for de troende
Mary N. Cook
- 83 To kommunikasjonslinjer
Eldste Dallin H. Oaks
- 87 Den guddommelige gave takknemlighet
President Thomas S. Monson

SØNDAG ETTERMIDDAG

- 91 Arons prestedømme
Eldste L. Tom Perry
- 94 Motta Den hellige ånd
Eldste David A. Bednar
- 98 Tapre foreldre
Eldste Larry R. Lawrence
- 101 Hvile for deres sjel
Eldste Per G. Malm
- 103 Unngå syndens felle
Eldste Jairo Mazzagardi
- 105 Hva har du gjort med mitt navn?
Eldste Mervyn B. Arnold
- 108 Hvor listig er ikke den ondes plan!
Eldste M. Russell Ballard
- 111 Til vi ses igjen
President Thomas S. Monson

HJELPEFORENINGENS FELLESMØTE

- 112 «Døtre i mitt rike:»
Hjelpeforeningens historie og arbeid
Julie B. Beck
- 116 Standhaftig og urokkelig
Silvia H. Allred
- 119 Vær barmhjertige, utgjør en forskjell
Barbara Thompson
- 122 Kjærlighet svikter aldri
President Thomas S. Monson
- 64 Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige
- 125 Fortegnelse over historier
- 126 Hjelpeorganisasjonenes presidentskaper på generalplan
- 126 Undervisning for vår tid
- 127 Nytt fra Kirken

Oversikt over den 180. halvårlige generalkonferanse

LØRDAG FORMIDDAG, 2. OKTOBER 2010

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Henry B. Eyring. Åpningsbønn: Eldste Octaviano Tenorio. Avslutningsbønn: Eldste Eduardo Gavarret. Sang av Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Andrew Unsworth og Clay Christiansen, organister: «Led oss, o du store Jehova», *Salmer*, nr. 48; «Let Zion in Her Beauty Rise», *Hymns*, nr. 41; «Ha takk for profeten du sendte», *Salmer*, nr. 17, arr. Wilberg, ikke utgitt; «I verden trenges tapre menn», *Salmer*, nr. 174; «Å, la meg høre om Jesus», *Barnas sangbok*, 36, arr. Murphy, ikke utgitt; «I denne skjønne morgenstund», *Salmer*, nr. 1, arr. Wilberg, ikke utgitt.

LØRDAG ETTERMIDDAG, 2. OKTOBER 2010

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Henry B. Eyring. Åpningsbønn: Eldste Claudio D. Zivic. Avslutningsbønn: Eldste Jorge F. Zeballos. Sang av et familiekor fra Sandy og Draper, Utah; Timothy Workman, dirigent; Linda Margetts, organist: «La oss stemme i et kor», *Salmer*, nr. 24., arr. Lyon, utg. Jackman; «Yndefull Sion, himlens stad», *Salmer*, nr. 20; «O, må jeg følge deg», *Salmer*, nr. 201; «Home», *Children's Songbook*, 192, arr. Dayley, ikke utgitt.

PRESTEDØMSMØTET, LØRDAG KVELD, 2. OKTOBER 2010

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf. Åpningsbønn: Eldste Marcos A. Aidukaitis. Avslutningsbønn: Eldste James J. Hamula. Sang av et prestedømskor fra opplæringscenteret for misjonærer i Provo; Douglas Brenchley og Ryan Eggett, dirigenter; Richard Elliott, organist: «Lytt, lytt, nasjoner!» *Salmer*, nr. 168, arr. Ipson, ikke utgitt; «Go, Ye Messengers of Heaven», *Hymns*, nr. 327; «Høyt oppå fjellets topp», *Salmer*, nr. 4; «Vi er kalt», *Salmer*, nr. 164, arr. Boothe, ikke utgitt.

SØNDAG FORMIDDAG, 3. OKTOBER 2010

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf. Åpningsbønn: Eldste Gérald Caussé. Avslutningsbønn: Eldste Carlos A. Godoy. Sang av Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Clay Christiansen og Richard Elliott, organister: «Truth Eternal», *Hymns*, nr. 4; «Du

himmelens og jordens fyrste», *Salmer*, nr. 169; «Kjærlig er Herren, vår hyrde», *Salmer*, nr. 145, arr. Wilberg, ikke utgitt; «Snart Israels Forløser», *Salmer*, nr. 5; «Elsk du din neste», *Salmer*, nr. 190, arr. Wilberg, ikke utgitt; «Vi gledes og frydes», *Salmer*, nr. 3, arr. Wilberg, ikke utgitt.

SØNDAG ETTERMIDDAG, 3. OKTOBER 2010

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf. Åpningsbønn: Eldste Lawrence E. Corbridge. Avslutningsbønn: Biskop H. David Burton. Sang av Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Bonnie Goodliffe, organist: «Come, Rejoice», *Hymns*, nr. 9, arr. Murphy, ikke utgitt; «Led, milde lys», *Salmer*, nr. 77, arr. Wilberg, ikke utgitt; «Jeg er Guds kjære barn», *Salmer*, nr. 187; «Fader vår i himlen», *Salmer*, nr. 69, arr. Wilberg, ikke utgitt.

LØRDAG KVELD, 25. SEPTEMBER 2010, HJELPEFORENINGENS FELLESMØTE

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: Julie B. Beck. Åpningsbønn: Sharon L. Eubank. Avslutningsbønn: Marsha G. Beck. Sang av et Hjelpeforenings-kor fra staver i Kearns, Utah; Cathy Jolley, dirigent; Linda Margetts, organist: «Kastes du på bølgen om i livet her», *Salmer*, nr. 136, arr. Kasen, utg. Jackman; «Carry On», *Hymns*, nr. 255, arr. Nielsen og Boothe, ikke utgitt (valthorn: Kristina Orcutt Tollefson, Mary Lampros og Claire Grover); «Mer hellighet gi meg», *Salmer*, nr. 79, arr. Beebe, utg. Larice; «Guds

ånd som en ild», *Salmer*, nr. 2, arr. DeFord, ikke utgitt (fløyte: Tia Jaynes og Natalie Hall; vokalsolister: Katherine Dowse, Olivia Dowse, Megan Dowse Broughton, Jayni Dowse, Sally Dowse Duffin og Sofia Lee Dowse).

TALER FRA KONFERANSEN

Du finner taler fra generalkonferansen på mange språk ved å gå inn på conference.lds.org eller languages.lds.org. Velg så språk. Lyddopptak fra konferansen skal normalt være tilgjengelig ved distribusjonssentrene innen 2 måneder etter konferansen.

BUDSKAP FOR HJEMMELÆRERE OG BESØKENDE LÆRERINNER

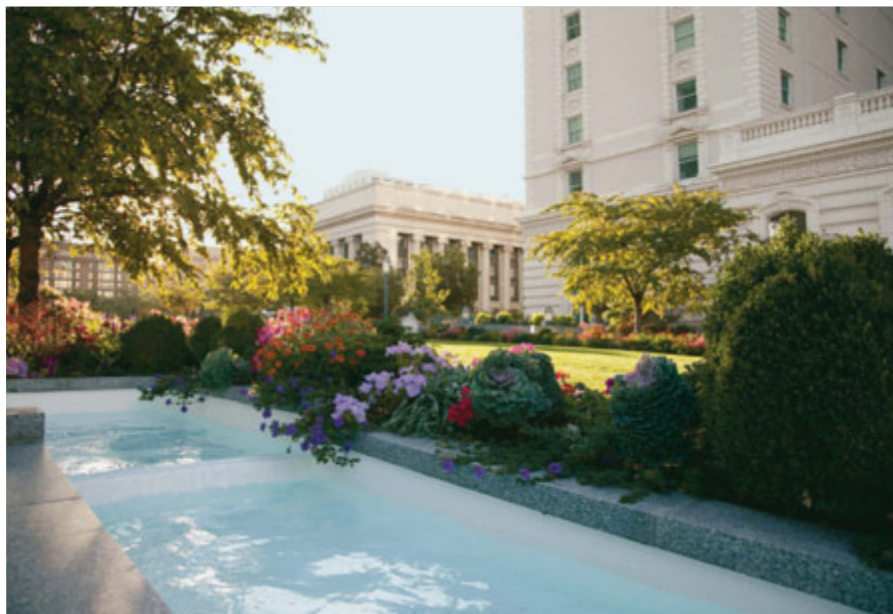
Som budskap for hjemmelærere og besøkende lærerinner velger du den talen som best dekker behovene til dem du besøker.

OMSLAGET

Forsiden: Foto: Les Nilsson. Siste omslagside: Foto: Welden C. Andersen.

FOTOGRAFIER FRA KONFERANSEN

Bilder fra generalkonferansen i Salt Lake City ble tatt av Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Les Nilsson, Scott Davis, Lindsay Briggs, Cody Bell, Mark Weinberg, Weston Colton, Rod Boam og Sarah Carabine; i Argentina av Lucio Fleytas; i Brasil av Laurení Fochetto og Ana Claudia Soli; i Den dominikanske republikk av Krista Groll; i Irland av Farris Gerard; i Italia av Alessandro Dini Giacci; i New Zealand av Victoria Taupau; i Syd-Afrika av Kevin Cooney; i Sverige av Jens Rydgren og i Uruguay av Abel Gómez Pereyra. Portrett av president Monson: Busath Photography.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges offisielle norske tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Anderson

Redaktør: Paul B. Pieper

Rådgivere: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr.,
Yoshihiko Kikuchi,

Administrerende direktør: David L. Frischknecht

Redaksjonssjef: Vincent A. Vaughn

Grafisk ansvarlig: Allan R. Loyborg

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Redaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Seksjonsredaktør: Ryan Carr

Redaksjonsassistent: Susan Barrett

Redaksjonsmedarbeidere: David A. Edwards, Matthew D.
Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer
Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk,
Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M.
Romney, Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe,
Julie Wardell

Sekretær: Laurel Teuscher

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Scott Van Kampen

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Design og produksjon: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker
Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child,
Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,
Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Forhåndstrykking: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Evan Larsen

Oversettelse: Petter Svanevik

Abonnement eller adresseendring ordnes gjennom
tidsskriftsrepresentanten eller direkte gjennom
distribusjonssenteret i Tyskland.

Gratis telefon: 00800 3478 3388.

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto),
betales til konto nr.: 6118.07.13629.

For abonnent og priser utenfor USA og Canada, kontakt ditt
lokale distribusjonssenter eller en leder i din menighet eller gren.

**Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;
eller e-post til: liahona@ldschurch.org.**

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Asmund H. Hernes

Reistadlia 36

3425 REISTAD

Tlf.: 32 84 25 58

Nyhetsredaktør: Asmund H. Hernes

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodsjansk, cebuano, kinesisk, kroatisk, tsjekkisk, dansk,
hollandsk, engelsk, estisk, filipinsk, finsk, fransk, tysk, gresk,
hindi, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati,
koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallsisk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, sinhalesisk,
slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamil, telugu, thai,
tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppheten varierer
for de forskjellige språkrområder.)

© 2010 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt. Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i Liahona kan kopieres til leilighetsvis,
ikke-kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan
ikke kopieres hvis det er påført anmerking om at kopiering ikke
er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA:
e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2010 Vol. 74 No. 11. LIAHONA (USPS 311) Norwegian
(ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help line:
1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

TALERE I ALFABETISK REKKEFØLGE

Allred, Silvia H., 116
Andersen, Neil L., 39
Arnold, Mervyn B., 105
Ballard, M. Russell, 108
Beck, Julie B., 112
Bednar, David A., 94
Christofferson, D. Todd, 16
Cook, Mary N., 80
Cook, Quentin L., 27
Costa, Claudio R. M., 11
Duncan, Kevin R., 34
Edgley, Richard C., 31
Eyring, Henry B., 23, 59, 70
Gong, Gerrit W., 36
Hales, Robert D., 24
Holland, Jeffrey R., 6
Jensen, Jay E., 77
Kearon, Patrick, 50
Lawrence, Larry R., 98
Malm, Per G., 101
Mazzagardi, Jairo, 103
McConkie, David M., 13
Monson, Thomas S., 4, 67,
87, 111, 122
Nelson, Russell M., 47
Oaks, Dallin H., 83
Packer, Boyd K., 74
Perry, L. Tom, 91
Scott, Richard G., 43
Thompson, Barbara, 119
Uceda, Juan A., 53
Uchtdorf, Dieter F., 19, 55
Wixom, Rosemary M., 9

EMNEOVERSIKT

Ansvar, 67
Arbeid, 16
Avhengighet, 108
Barn, 9
Barneoppdragelse, 98
Bekreftelse, 94
Besøkende lærerinner, 119
Bud, 105
Bønn, 9, 83
Den hellige ånd, 13, 59, 77,
94, 98
Det aronske prestedømme,
91
Dømme, 122
Eksempel, 9, 47, 80
Englers betjening, 91
Enkelhet, 19
Evangeliet
grunnprinsipper, 19
Familier, 19, 36, 98
Felleskapsfremmende
arbeid, 47
Flid, 19
Fornærmelse, 39
Forpliktelse, 67
Forsoningen, 36, 108
Fred, 101
Frelsesplanen, 9, 24, 116
Generalkonferanse, 4, 111
Handlefrihet, 24, 27, 31, 67,
74, 103
Helbredelse, 50
Hjelpeforeningen, 112
Innvielse, 16
Integritet, 16, 27
Jesus Kristus, 31, 39, 87
Karakter, 43
Kjærlighet, 53
Konsekvenser, 67
Kristi lys, 27
Kristi-lignende
egenskaper, 53

Lojalitet, 39
Lydighet, 11, 34, 43, 50, 70,
94, 98, 101, 105, 111
Lærdom, 13
Medlidenhet, 119
Misjonærarbeid, 4, 47
Moral, 16, 27, 74, 80
Mormons bok, 77
Mot, 98
Motgang, 116
Myndighet, 83
Nestekjærlighet, 122
Normer, 80
Offer, 6
Omvendelse, 39
Omvendelse, 24, 50, 53,
74, 103
Pakter, 36
Pionerer, 34
Pornografi, 74, 103
Prestedømmet, 59, 91
Profeter, 11, 34, 70
Retferdighet, 91
Skriftstudium, 9, 13
Slekthistorie, 36
Stoffmisbruk, 108
Stolthet, 55
Synd, 103
Takknemlighet, 6, 87
Templer, 4, 36
Tillit, 70
Tjeneste, 6, 16, 55, 59, 91,
112, 119
Tro, 6, 31, 34, 43, 80,
111, 116
Undervisning, 9, 13
Valg, 67
Velsignelser, 87
Vitnesbyrd, 31, 77, 101
Ydmykhet, 55, 122
Ærlighet, 27
Åpenbaring, 11, 77, 83, 94

Av president Thomas S. Monson

Så møtes vi igjen

Misjonærtjeneste er en prestedømsplikt – en forpliktelse Herren forventer av oss som er gitt så mye.

Mine kjære brødre og søstre, vi ønsker dere velkommen til generalkonferansen, som blir hørt og sett via ulike midler over hele verden. Vi vil takke alle som har hatt hånd om den omfattende planleggingen av dette store foretagendet.

Siden vi møttes i april, har Kirkens arbeid gått uhindret fremover. Jeg har hatt privilegiet av å innvie fire nye templer. Ledsaget av mine rådgivere

og andre generalautoriteter har jeg reist til Gila Valley, Arizona; til Vancouver, British Columbia; til Cebu City på Filippinene og til Kiev i Ukraina. Templene på alle disse stedene er fantastisk vakre. Hvert av dem er til velsignelse for våre medlemmer og en innflytelse til det gode på dem som ikke tilhører vår tro.

Kvelden før hver tempelinnvielse fikk vi gleden av å overvære

Stockholm, Sverige

en kulturfeiring, hvor både unge og noen ikke fullt så unge deltok. Disse arrangementene fant stort sett sted på store stadioner, men i Kiev møttes vi i et nydelig palass. Dansen, sangen, musikkfremføringene og oppvisningene var fremragende. Jeg vil uttrykke min ros og min kjærlighet til alle som deltok.

Hver tempelinnvielse var en

åndelig høytid. Vi følte Herrens ånd under dem alle.

Neste måned skal vi gjeninnvie Laie Hawaii tempel, et av våre eldste templer, som har gjennomgått omfattende renovering i mange måneder. Vi ser frem til denne hellige begivenhet.

Vi fortsetter å bygge templer. I dag har jeg gleden av å kunngjøre fem nye templer som det skal kjøpes tomt

til, og som i de kommende måneder og år vil bli bygget på følgende steder: Lisboa, Portugal; Indianapolis, Indiana; Urdaneta, Filippinene; Hartford, Connecticut og Tijuana, Mexico.

Ordinansene som utføres i våre templer, er avgjørende for vår egen og våre avdøde slektingers frelse. Måtte vi trofast fortsette å arbeide i templene, som blir bygget stadig

nærmere våre medlemmer.

Før vi hører fra våre talere i dag, vil jeg nevne en sak som ligger mitt hjerte nær og som fortjener vår største oppmerksomhet. Jeg snakker om misjonærarbeid.

Først av alt, til unge menn i Det aronske prestedømme og til dere unge menn som snart blir eldster, gjentar jeg det profeter lenge har

sagt – at enhver verdig og skikket ung mann skulle forberede seg til å reise på misjon. Misjonærtjeneste er en prestedømsplikt – en forpliktelse Herren forventer av oss som er gitt så mye. Unge menn, jeg oppfordrer dere til å forberede dere til misjonærtjeneste. Hold dere rene og verdige til å representere Herren. Hold dere sunne og sterke. Studer Skriftene. Der hvor dette er tilgjengelig, delta i Seminar eller Institutt. Gjør dere kjent med misjonærhåndboken *Forkynn mitt evangelium*.

Så noen ord til unge søstre: Selv om dere ikke har det samme prestedømsansvar som de unge mennene til å reise på heltidsmisjon, yter dere også et verdifullt bidrag som misjonærer, og vi er takknemlige for deres tjeneste.

Så til dere modne brødre og søstre: Vi trenger mange, mange flere misjonærektepar. Til de trofaste ekteparene som nå er på misjon eller har vært det, vi takker dere for deres tro og hengivenhet til Jesu Kristi evangelium. Dere tjener med glede på en god måte, og dere utretter mye godt.

De av dere som ennå ikke har kommet i den alder at dere kan reise ut som misjonærektepar, vil jeg oppfordre til å forberede dere nå for den dagen da dere kan få anledning til å gjøre det. Når omstendighetene tillater det, når dere kan pensjonere dere og helsen holder, skulle dere gjøre dere tilgjengelige for å reise hjemmefra og utføre misjonærtjeneste på heltid. Få muligheter vil by seg i livet hvor dere kan nyte den gode ånd og tilfredsstillelse som kommer av å utføre heltids-tjeneste sammen i Mesterens verk.

Mine brødre og søstre, måtte dere være på bølgelengde med Herrens ånd når vi nå skal høre fra hans tjenere de kommende to dager. Jeg ber ydmykt om at enhver må få denne velsignelse, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Jeffrey R. Holland
i De tolv apostlers quorum

På grunn av deres tro

Jeg takker alle dere storartede medlemmer av Kirken ... for at dere hver eneste dag viser at Kristi rene kjærlighet «faller aldri bort».

President Monson, alle verdens medlemmer av denne kirke slutter seg til denne flotte hymnen sammen med dette storartede koret, og vi sier: «Ha takk for profeten du sendte». Takk for ditt liv, for ditt eksempel og for ditt velkomstbudskap til nok en generalkonferanse i Kirken. Vi er glad i deg, vi beundrer deg, og vi oppholder deg. På møtet i ettermiddag vil vi få en mer formell anledning til å løfte våre hender til oppholdelse, ikke bare av president Monson, men også av alle de andre funksjonærene på generalplan. Ettersom mitt navn vil stå på den listen, vil jeg være så freidig at jeg på alles vegne på forhånd vil takke dere for deres oppløftede hender. Ingen av oss kunne virket uten deres bønner og uten deres støtte. Deres lojalitet og kjærlighet betyr mer for oss enn vi kan uttrykke med ord.

I samme ånd er mitt budskap i dag å si at *vi* oppholder *dere*, at vi ber like inderlig for og uttrykker den samme kjærlighet til *dere*. Vi vet alle at spesielle nøkler, pakter og ansvarsoppgaver er gitt Kirkens presiderende embedsmenn, men vi vet også at Kirken henter uforlignelig styrke, en virkelig unik vitalitet, fra den tro og hengivenhet *hvert eneste* medlem av denne kirken viser, uansett hvem

dere er. Uansett hvilket land dere bor i, uansett hvor unge og uskikkede dere føler dere, eller hvor gamle eller begrensede dere anser dere selv, vitner jeg om at Gud elsker hver og en av dere, dere står sentralt i hensikten med hans verk, og dere blir verdsatt av og bedt for av hans kirkes presiderende embedsmenn. Den personlige verdi, den hellige prakt *hver og en* av dere besitter, er selve grunnen til at det finnes en plan for frelse og opphøyelse. I motsetning til dagens uttrykksmåte, *handler* dette om *deg*. Nei, ikke snu deg og se på sidemannen. Jeg snakker til deg!

Jeg har strevd med å finne en god måte å fortelle deg hvor høyt Gud elsker deg og hvor takknemlige vi på denne forhøyningen er for deg. Jeg prøver å være talerør for englene i himmelen når jeg takker deg for alt det gode du noensinne har gjort, for ethvert godt ord du har uttalt, for ethvert offer du har gjort for å gi noen – hvem som helst – Jesu Kristi evangeliums skjønnhet og velsignelser.

Jeg er takknemlig for ledere i Unge kvinner som drar på pikeleirer, og uten shampoo, dusjmulighet eller mascara gjør røykfulle vitnesbyrds-møter ved bålet til noen av de mest gripende åndelige opplevelser disse

jentene – eller disse lederne – vil få i hele sitt liv. Jeg er takknemlig for *alle* de kvinner i Kirken som i mitt liv har vært like sterke som Sinai-fjellet og like medlidende som saligprisningens berg. Vi smiler iblant av våre søstres historier – grønn gelé, lappetepper og gratinerte poteter. Men min familie har vært en takknemlig mottaker av alt dette, på et eller annet tidspunkt – og én gang kom lappeteppet og gratinerte poteter på samme dag. Det var bare et lite lappeteppe – ørlite, egentlig – for å gjøre min avdøde lillebrors reise tilbake til sitt himmelske hjem så varm og behagelig som våre Hjelpeforenings-søstre ønsket den skulle være. Maten som familien fikk etter begravelsen, som ble gitt frivillig uten et eneste ord fra oss, ble mottatt med takknemlighet. Smil, om dere vil, over våre tradisjoner, men Kirkens ofte ubemerkede kvinner klarer på et eller annet vis *alltid* å være der når det finnes hengende hender og vaklende knær.¹ Det virker som om de instinktivt forstår det guddommelige i Kristi erklæring: «Alt

dere gjorde mot én av disse mine minste ... det gjorde dere mot meg.»²

Det samme gjelder brødrene i pres-tedømmet. Jeg tenker for eksempel på våre unge menns ledere som, avhengig av klima og kontinent, enten gjennomfører knallharde fotturer på 80 km eller graver – og faktisk prøver å sove i – snøhuler på noe som må være de lengste nettene noe menneske har opplevd. Jeg er takknemlig for minnene om da min egen høyprestenes gruppe for noen år siden byttet på å sove noen uker i en liten liggestol på soverommet til et døende quorumsmedlem, slik at hans aldrende og like skjøre hustru kunne få litt søvn de siste ukene av sin kjærestes liv. Jeg er takknemlig for Kirkens hær av lærere, funksjonærer, veiledere og sekretærer, for ikke å snakke om dem som alltid setter opp bord og fjerner stoler. Jeg er takknemlig for ordinerte patriarker, musikere, slektshistorikere og skrantende ektepar som ruller av sted til templet klokken fem om morgenen med små koffertar som nå nesten er større enn dem selv. Jeg er takknemlig for uselviske foreldre som – kanskje et helt liv – tar seg av

et funksjonshemmet barn, iblant med mer enn én funksjonshemming og mer enn ett barn. Jeg er takknemlig for barn som senere i livet slutter opp om og gir noe tilbake til syke eller aldrende foreldre.

Og til den nesten fullkomne eldre søsteren som nylig nesten unnskyl-dende hvisket: «Jeg har aldri vært leder for noe i Kirken. Jeg har bare vært en hjelper, jeg» sier jeg: «Kjære søster, Gud velsigne deg og alle "hjelpere" i Guds rike.» Noen av oss som *er* ledere, håper at vi en dag vil få den samme rang i Guds øyne som du allerede har oppnådd.

Altfor ofte har jeg unnlatt å uttrykke takknemlighet for slike menneskers tro og godhet i mitt liv. President James E. Faust sto på denne talerstolen for 13 år siden og sa: «Da jeg var liten gutt, ... husker jeg at min bestemor tilberedte ... våre deilige måltider på en varm vedovn. Når vedkassen ved siden av ovnen ble tom, [gikk] bestemor stilltiende ... ut for å fylle den fra haugen med sedertre utenfor og bar den tunge kassen inn i huset igjen. Jeg var så ufølsom ... at jeg satt der og lot

min kjære bestemor fylle [den] vedkassen.» Så sa han med klump i halsen: «Jeg skammer meg over meg selv og har hele livet angret på at jeg unnlot å hjelpe. Jeg håper at jeg en dag kan be henne om tilgivelse.»³

Hvis en mann så fullkommen som jeg følte president Faust var, kan innrømme sin ungdommelige unnløstelse, kan også jeg gjøre en lignende innrømmelse og gi en hyllest som skulle kommet for lenge siden.

Da jeg ble kalt på misjon i tidenes morgen, var det ingen utjevning av misjonærenes kostnader. Alle måtte dekke hele kostnaden i den misjonen han eller hun ble sendt til. Noen misjoner var veldig dyre, og det viste seg at min var en av dem.

Slik vi oppfordrer misjonærer til å gjøre, hadde jeg spart penger og solgt personlige eiendeler for å betale etter beste evne. Jeg *trodde* jeg hadde nok penger, men jeg var ikke sikker på hvordan det ville bli de siste månedene av min misjon. Med dette spørsmålet i tankene forlot jeg likevel lykksalig min familie og fikk den beste opplevelse noen kan håpe på. Jeg elsket misjonen min slik jeg er sikker på at ingen annen ung mann

noensinne har elsket sin.

Så kom jeg hjem akkurat da mine foreldre selv ble kalt på misjon. Hva skulle jeg gjøre nå? Hvordan i all verden skulle jeg betale for en utdanning? Hvordan kunne jeg betale for kost og losji? Hvordan kunne jeg realisere mitt hjertes største lengsel, å gifte meg med den åndeløst fullkomne Patricia Terry? Jeg innrømmer gjerne at jeg var mismodig og redd.

Nølende gikk jeg til den lokale banken og spurte sjefen, en venn av familien, hvor mye jeg hadde på kontoen min. Han virket overrasket og sa: «Men Jeff, *alt* er på kontoen din. Har de ikke sagt det? Foreldrene dine ville gjøre det lille de kunne for å hjelpe deg i gang når du kom hjem. De tok ikke ut et eneste øre mens du var på misjon. Jeg trodde du visste det.»

Jeg visste det ikke. Det jeg vet, er at min far, en selvlært regnskapsfører, eller «bokholder» som de ble kalt i vår lille by, med svært få klienter, trolig aldri hadde en ny dress eller en ny skjorte eller et nytt par sko i to år, slik at hans sønn kunne få alt dette på sin misjon. Det jeg heller ikke visste, men da fikk vite, var at min mor, som aldri hadde arbeidet utenfor hjemmet etter at hun giftet seg, tok seg jobb i et lokalt varemagasin for å dekke mine misjonskostnader. Ikke ett ord ble sagt til meg om dette mens jeg var på misjon. Ikke ett ord ble nevnt om noe av det. Hvor mange fedre i denne kirken har gjort nøyaktig det min far gjorde? Og hvor mange mødre, i dagens vanskelige økonomiske situasjoner, gjør fremdeles det min mor gjorde?

Min far har vært død i 34 år, så i likhet med president Faust må jeg vente til jeg kommer på den andre siden med å takke ham fullt ut. Men min kjære mor, som blir 95 i neste uke, følger lykkelig denne sendingen i sitt hjem i

St. George i dag, så det er ikke for sent å takke henne. Til dere, mamma og pappa, og til alle mødre og fedre og familier og trofaste mennesker overalt, jeg takker dere fordi dere ofrer for deres barn (og for andres barn!), for at dere ønsker så sterkt å gi dem fordelene som dere aldri hadde, for at dere ønsker så sterkt å gi dem det lykkeligste liv dere kan gi dem.

Jeg takker alle dere storartede medlemmer av Kirken – og utallige gode mennesker som ikke tilhører vår tro – for at dere hver eneste dag viser at Kristi rene kjærlighet «faller aldri bort». ⁴ Ingen av dere er ubetydelige, delvis fordi dere gjør Jesu Kristi evangelium til det det er – en levende påminnelse om hans nåde og barmhjertighet, en stillferdig, men mektig tilkjennegivelse i små og store byer av det gode han gjorde og det liv han ga for å bringe fred og frelse til andre. Det er en større ære enn vi kan uttrykke å bli regnet sammen med dere i slik en stor sak.

Det Jesus sa til nephittene, sier jeg også i dag:

«På grunn av deres tro ... , er min glede fullkommen.

Og da han hadde sagt disse ord, gråt han.»⁵

Brødre og søstre, etter å ha sett deres eksempel uttrykker jeg på nytt *min* beslutning om å bli bedre, mer trofast – mer vennlig og hengiven, mer kjærlig og trofast slik vår himmelske Fader er og slik så mange av dere allerede er. Dette ber jeg om i vårt store forbildes navn – vår Herre, Jesus Kristus. Amen. ■

NOTER

1. Se Hebreerne 12:12; Lære og pakter 81:5.
2. Matteus 25:40.
3. James E. Faust: «Det som veier tyngre i loven: Rettferd, barmhjertighet og troskap», *Lys over Norge*, jan. 1998, 59.
4. 1 Korinterbrev 13:8; se også Moroni 7:46-47.
5. 3 Nephi 17:20-21.

Av **Rosemary M. Wixom**
Primærs generalpresident

Hold deg på stien

Hvis vi holder fast i våre barn og følger Frelseren, vil vi alle vende tilbake til vårt himmelske hjem og være trygge i vår himmelske Faders armer.

Jeg fikk nylig overvære lille Kate Elizabeths fødsel. Da hun kom inn i denne verden og ble lagt i sin mors armer, strakte Kate ut hånden og tok tak i morens finger. Det var som om lille Kate sa: «Hvis jeg holder fast, vil du hjelpe meg å holde meg på stien tilbake til min himmelske Fader?»

Syv år gammel fikk Joseph Smith tyfoidfieber, og det satte seg betenelse i benet hans. Dr. Nathan Smith utførte en ny prosedyre for å redde det betente benet. Uten bedøvelse måtte dr. Smith skjære i Josephs ben og faktisk fjerne en del av det betente benet. Joseph ville ikke ha konjakk mot smerten, og nektet å la seg binde, men sa: «Hvis min far vil sitte på sengen og holde meg i armene sine, vil jeg gjøre alt som er nødvendig.»¹

Til barn over hele verden sier vi: «Ta hånden min. Hold deg fast. Sammen skal vi holde oss på stien tilbake til vår himmelske Fader.»

Foreldre, besteforeldre, naboer, venner, Primær-ledere – vi kan alle rekke ut en hånd og holde fast i barna. Vi kan stoppe opp, knele ned, se dem inn i øynene og føle deres medfødte ønske om å følge Frelseren. Hold dem i hånden. Gå sammen med dem. Dette er vår mulighet til å forankre dem til troens vei.

Intet barn behøver å gå stien alene så lenge vi snakker åpent med våre barn om frelsesplanen. En forståelse av planen vil hjelpe dem å holde fast i vissheten om at de er Guds barn og at han har en plan for dem, at de levde sammen med ham i den førjordiske tilværelse, at de ropte av glede fordi de skulle komme til denne jorden, og at vi alle med Frelserens hjelp kan vende tilbake til vår himmelske Faders nærhet. Hvis de forstår planen og hvem de er, vil de ikke frykte.

I Alma 24 leser vi: «Han elsker våre sjeler [og] han elsker våre barn, ... så frelsesplanen kunne bli gjort kjent for oss så vel som kommende generasjoner.»²

Vi begynner å gjøre planen kjent for våre barn når vi selv holder fast i jernstangen.

Når vi holder fast i jernstangen, kan vi legge våre hender over deres og vandre på den snevre og smale sti sammen med dem. Vårt eksempel blir forsterket i deres øyne. De vil følge oss når de føler seg trygge på det vi gjør. Vi behøver ikke være fullkomne – bare ærlige og oppriktige. Barn ønsker å føle at de er ett med oss. Når mor eller far sier: «Vi kan klare det! Vi kan lese Skriftene hver dag som familie,» vil barna følge!

En slik familie med fire små barn skriver: «Vi begynte i det små på grunn av våre barns begrensede konsentrasjonsevne. Vårt eldste barn kunne fremdeles ikke lese, men hun kunne gjenta våre ord, så vi begynte å lese i Mormons bok, bare tre vers hver kveld. Min mann og jeg leste ett vers hver, og så gjentok Sydney et vers. Vi utvidet til fire vers og så fem vers, og guttene begynte å gjenta sine egne vers. Ja, det var omstendelig, men vi fortsatte. Vi prøvde å fokusere på regelmessighet istedenfor hastighet. Det tok oss tre og et halvt år å fullføre Mormons bok. Det følte som en stor prestasjon!»

Moren fortsetter: «Daglig skriftstudium som familie er en vane i vår familie nå. Våre barn er vant til Skriftenes språk, og min mann og jeg benytter enhver anledning til å bære vitnesbyrd om sannhetene. Men det viktigste er at vi føler Ånden sterkere i vårt hjem.»

Gir denne familiens erfaring dere det samme som den gir meg? Når hensikten er å holde fast ved Guds ord, kan vårt studium av Skriftene være bare ett vers om gangen. Det er aldri for sent å begynne. Dere kan begynne nå.

Verden underviser gjerne våre barn om vi ikke gjør det selv, og barn er i stand til å lære alt det verden vil lære dem, i svært ung alder. Det vi vil at de skal vite om fem år, må være en del av våre samtaler med dem i dag. Benytt enhver anledning til å undervise dem. La ethvert dilemma, enhver konsekvens, enhver prøvelse de møter, bli en mulighet til å lære dem å holde fast ved evangeliets sannheter.

Shannon, en ung mor, forventet ikke å lære sine barn om bønnens kraft da de satte seg i bilen for å kjøre de 40 minuttene hjem. Det var ikke uvær da de dro fra bestemors hus,

men da de kom til dalen, gikk det lette snødrevet over i snøstorm. Bilen begynte å skrense på veien. Snart var sikten nesten null. De to minste barna følte den spente situasjonen og begynte å gråte. Shannon sa til de eldre barna, Heidi og Thomas, 8 og 6 år gamle: «Dere må be. Vi trenger vår himmelske Faders hjelp til å komme oss trygt hjem. Be om at vi ikke må sette oss fast og at vi ikke må skli av veien.» Hendene hennes skalv mens hun styrte bilen, men hun kunne høre de små bønnene som ble hvisket om og om igjen i baksetet: «Himmelske Fader, hjelp oss å komme trygt hjem. Hjelp oss så vi ikke sklir av veien.»

Etter hvert roet bønnene de to minste, og de sluttet å gråte akkurat da de oppdaget at veien var stengt, og de ikke kunne kjøre lenger. Forsiktig snudde de og fant seg et motell for natten. Da de kom inn på motellet, knelte de ned og takket sin himmelske Fader for at de var i trygghet. Den kvelden lærte en mor sine barn om bønnens kraft.

Hvilke prøvelser vil våre barn møte? I likhet med Joseph Smith kan

våre barn finne mot til å gjøre «alt som er nødvendig». Hvis vi er fast bestemt på å holde dem og lære dem om vår himmelske Faders plan gjennom bønn og Skriftene, vil de få vite *hvor* de kommer fra, *hvorfor* de er her og *hvor* de skal hen.

I fjor vår så min mann og jeg en fotballkamp hvor vårt fire år gamle barnebarn spilte. Man følte spennin-gen på banen mens spillerne løp i alle retninger og jaget etter fotbal-len. Da dommeren blåste av, visste ikke spillerne hvem som hadde vunnet eller hvem som hadde tapt. De hadde bare spilt kampen. Tre-nerne ba spillerne om å håndhile på motspillerne. Så la jeg merke til noe ganske bemerkelsesverdige. Treneren ba om en seierstunnel. Alle foreldrene, besteforeldrene og andre tilskuere som hadde sett kampen, reiste seg og dannet to linjer overfor hverandre, og ved å løfte armene dannet de en buegang. Barna hvinte da de løp gjennom de jublende voksne og langs stien som var dannet av tilskuere.

Snart sluttet spillerne fra det andre laget seg til fornøyelsen mens alle spillerne – både vinnere og tapere – ble tiljublet av de voksne mens de løp gjennom seierstunnelen.

I tankene mine så jeg for meg noe annet. Jeg følte at jeg så barn som levde ifølge planen, den plan vår himmelske Fader har lagt for hvert enkelt barn. De løp den snevre og smale sti gjennom armene til tilskuere som elsket dem, og alle følte gleden over å være på stien.

Jakob sa: «Hvor stor er ikke vår Guds plan!»³ Frelseren har «merket stien og ledet veien».⁴ Jeg vitner om at hvis vi holder fast i våre barn og følger Frelseren, vil vi alle vende tilbake til vårt himmelske hjem og være trygge i vår himmelske Faders armer. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith by His Mother*, red. Preston Nibley (1958), 56-57.
2. Alma 24:14.
3. 2 Nephi 9:13.
4. «How Great the Wisdom and the Love», *Hymns*, nr. 195.

Av **eldste Claudio R. M. Costa**

i De syttis presidentskap

Lydighet mot profetene

For en velsignelse det er å ha profeter i vår tid!

Jeg er konvertitt til Kirken. Jeg er så takknemlig for at Gud besvarte min bønn og ga meg kunnskap og et sterkt vitnesbyrd om at Joseph Smith er en Guds profet.

Før jeg bestemte meg for å bli døpt inn i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, studerte jeg utdrag fra Joseph Smiths historie. Jeg ba etter å ha lest hvert avsnitt omhyggelig. Hvis dere vil gjøre dette selv, kan det ta dere 14 timer.

Jeg leste, grunnet og ba, og så forsikret Herren meg om at Joseph Smith var hans profet. Jeg vitner for dere at Joseph Smith er en profet, og fordi jeg har fått dette svaret fra Herren, vet jeg at alle hans etterfølgere også er profeter. For en velsignelse det er å ha profeter i vår tid!

Hvorfor er det viktig å ha levende profeter til å veilede Jesu Kristi sanne kirke og dens medlemmer?

I Veiledning til Skriftene finner vi definisjonen på ordet *profet*: «En person som er kalt av Gud og taler for ham. Som Guds budbringer mottar en profet befalinger, profetier og åpenbaringer fra Gud» («Profet», scriptures.lds.org; se også Veiledning til Skriftene, «Profet»).

Det er en stor velsignelse å få motta Herrens ord, bud og veiledning i denne vanskelige tiden på jorden. Profeten kan bli inspirert til å se fremtiden for å kunne hjelpe menneskene.

Vi er blitt fortalt at «Herren gjør ikke noe uten at han har åpenbaret sine skjulte råd for sine tjenere profetene» (Amos 3:7). Av dette skriftstedet lærer vi at Herren vil åpenbare til sine profeter absolutt hva som helst han føler er nødvendig å formidle til oss. Han vil åpenbare sin vilje til oss, og han vil undervise oss gjennom sine profeter.

Herren lovet oss at hvis vi tror på de hellige profeter, skal vi få evig liv (se L&p 20:26). I den sjette trosartikkel erklærer vi at vi tror på profeter. Å tro innebærer at vi har tro og tillit til dem og følger dem og gjør det profetene ber oss om å gjøre.

I 1980, da president Ezra Taft Benson var president for De tolv apostlers quorum, ga han et mektig budskap om lydighet til profetene under en andakt ved BYU i Marriott Center. Hans store tale med tittelen «Fjorten grunnprinsipper for å følge profeten», gjorde inntrykk på meg. Den gjorde at jeg følte godt ved min beslutning om å følge profetene resten av mitt liv, da jeg mottok dåpen inn i Herrens sanne kirke.

Jeg vil omtale noen av prinsippene som president Benson forklarte:

«For det første: *Profeten er det eneste menneske som taler på Herrens vegne i alle ting*» (1980 *Devotional Speeches of the Year* [1981], 26).

I vår tid har Guds profet bedt oss

holde budene, elske våre medmennesker, utføre tjeneste, ta vare på den oppvoksende generasjon, redde de inaktive eller mindre aktive – gjøre mange ting vi kaller profetiske prioriteringer. Vi må forstå at disse prioriteringene er Guds prioriteringer, og profeten er hans talerør som formidler dem til hele Kirken og resten av verden.

Vi blir rådet til å «gi akt på alle de ord og befalinger som han skal gi dere» (L&p 21:4). Vi lærer dessuten:

«For hans ord skal dere motta som om de kom fra min egen munn, i all tålmodighet og tro.

For ved å gjøre disse ting skal helvetes porter ikke få makt over dere, ja, og Gud Herren vil drive mørkets makter bort fra dere og få himlene til å ryste til deres gavn og til sitt navns ære» (L&p 21:5-6).

Grunnprinsipp nummer to: «*Den levende profet er viktigere for oss enn standardverkene*» («Fourteen Fundamentals», 26).

Den levende profet mottar åpenbaring som er spesielt myntet på oss. Jeg husker mange ganger jeg har vært tilstede og hørt en av Herrens tjenere tale om noe som spesielt gjelder en by eller et land. Jeg husker minst tre levende profeter, seere og åpenbarere som har talt om mitt hjemland, Brasil. En av disse tjenerne sa at Brasil ville bli en stor verdensøkonomi og bli fritt for inflasjon. Den gangen hadde vi tosifret inflasjon hver eneste måned. Det var vanskelig for mange å tro på det profeten sa, men jeg trodde. Brasils inflasjon har ligget på cirka 5 prosent i året i mange år på rad nå. Brasil har blitt den åttende største økonomien i verden, og landet går godt!

Grunnprinsipp nummer tre: «*Den levende profet er viktigere for oss enn en død profet*» («Fourteen Fundamentals», 27).

Vi får viktige lærdommer om dette fra Skriftene. I Noahs dager var det lettere for folket å tro på de døde profetene, men det var vanskelig for dem å tro på Noah. Vi vet at de på grunn av sin vantrø ikke overlevde flommen (se 1. Mosebok 6-7).

Grunnprinsipp nummer fire: *«Profeten vil aldri føre Kirken på villspor»* («Fourteen Fundamentals», 27).

Igjen lærer vi av de levende profeter. President Wilford Woodruff sa: «Herren vil aldri tillate meg eller noen annen mann som er president for denne kirke, å lede dere på villspor. Det er ikke ifølge programmet. Det er heller ikke Guds hensikt. Hvis jeg skulle forsøke det, ville Herren fjerne meg fra min stilling, og det vil han gjøre med ethvert annet menneske

som forsøker å lede menneskenes barn på villspor og bort fra Guds orakler og fra deres plikt» (Offisiell erklæring 1).

Grunnprinsipp nummer fem: *«Profeten behøver ingen spesiell verdslig utdannelse eller attest for å kunne tale om et hvilket som helst emne eller handle i en hvilken som helst sak, når som helst»* («Fourteen Fundamentals», 27).

Herren kalte en ung mann, Joseph Smith, til å gjenopprette sin kirke. Tror dere unge Joseph Smith var doktor i teologi eller realfag? Vi vet at han var en ydmyk og ikke en akademisk skolert ung mann. Men han ble utvalgt av Herren, og han mottok fra Herren alt som var nødvendig for å foredle sitt kall som gjenopprettelsens profet.

President Benson sa videre:

«For det sjette: *Profeten behøver ikke si: "Så sier Herren" for å gi oss hellig skrift...*

For det syvende: *Profeten forteller oss det vi trenger å vite, ikke alltid det vi ønsker å vite»* («Fourteen Fundamentals», 27, 28).

Og så siterte president Benson fra 1 Nephi 16:1, 3:

«Og nå skjedde det at da jeg, Nephi, hadde sluttet å tale til mine brødre, sa de til meg: Du har forkynt hårde ord til oss, mer enn vi er i stand til å bære...

Og nå, mine brødre, hvis dere var rettferdige og var villige til å lytte til sannheten og gi akt på den så dere kunne vandre rettskaffent for Gud, da ville dere ikke knurre på grunn av sannheten og si: Du taler hårde ting til oss.»

Grunnprinsipp nummer åtte: *«Profeten er ikke begrenset til menneskers logikk...*

... Virker det logisk at man kan kurere spedalskhet ved å be en mann vaske seg syv ganger i en bestemt elv?

Likevel var det nettopp dette profeten Elisa ba en spedalsk gjøre, og han ble helbredet. (Se 2 Kongebok 5.)» («Fourteen Fundamentals», 28).

President Benson fortsatte å forklare andre prinsipper for lydighet mot profeten. Jeg skal lese de siste seks, og jeg ønsker at dere på neste familiens hjemmeaften skal finne disse prinsippene i våre levende profeter, seere og åpenbareres ord i deres taler på denne generalkonferansen.

«For det niende: *Profeten kan motta åpenbaring om en hvilken som helst sak – timelig eller åndelig...*

For det tiende: *Profeten kan engasjere seg i samfunnsspørsmål...*

For det ellevte: *De to gruppene som har vanskeligst for å følge profeten, er de stolte som er lærde, og de stolte som er rike...*

For det tolvte: *Profeten vil ikke nødvendigvis være populær i verden eller blant de verdslige...*

For det trettende: *Profeten og hans rådgivere utgjør Det første presidentskap – Kirkens høyeste quorum...*

For det fjortende: *Profeten og presidentskapet – den levende profet og Det første presidentskap – følg dem og bli velsignet. Forkast dem og lid*» («Fourteen Fundamentals», 29).

Vi har det privilegium å få høre fra våre levende profeter, seere og åpenbarere under denne storartede generalkonferansen. De vil formidle Herrens vilje til oss, hans folk. De vil overføre Guds ord og hans rettleiding til oss. Følg med, og følg deres instruksjoner og forslag, så vitner jeg for dere at dere vil bli rikelig velsignet.

Jesus er Kristus, vår Frelser og Forløser. Thomas S. Monson er Guds levende profet, og Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum er profeter, seere og åpenbarere. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av David M. McConkie

Førsterådgiver i Søndagsskolens presidentskap

Læring og undervisning i evangeliet

Det som betyr mest, er den innstilling eller ånd som læreren underviser med.

Som medlem av Søndagsskolens presidentskap på generalplan føler jeg for å begynne talen min i dag med å si: «God morgen, klasse.»

Mitt budskap i dag er til alle som er kalt til å undervise, uansett hvilken organisasjon dere virker i og om dere er nye medlemmer av Kirken eller lærere med mange års erfaring.

Jeg skal ikke snakke om «hvordan» man underviser, men derimot om «hvordan» man lærer. Det kan være stor forskjell på det en lærer sier og det klassemedlemmene hører eller lærer.

Tenk et øyeblikk på en lærer som virkelig har gjort inntrykk på dere.

Hva var det ved ham eller henne som fikk dere til å huske det som ble sagt, til å ønske å finne sannheten selv, til å utøve deres handlefrihet og handle og ikke bare bli påvirket – med andre ord, til å lære? Hva var det ved denne læreren som skilte ham eller henne ut fra alle de andre?

En fremgangsrik lærer og forfatter sa: «Det som betyr mest for læring, er innstilling. Lærerens innstilling.»¹

Legg merke til at det som betyr mest for læring, ikke er antall år en lærer har vært medlem av Kirken eller hvor mye erfaring man har som lærer, og ikke engang lærerens kunnskap om evangeliet eller

i evangeliet er å dele sin kjærlighet til evangeliet.

Brødre og søstre, en lærers innstilling læres ikke bort, den tilegnes.³

Hvordan utvikler vi så den innstilling som er nødvendig for å være en god lærer? Jeg vil drøfte fire grunnprinsipper for undervisning i evangeliet.

Først, fordyp dere i Skriftene. Vi kan ikke elske noe vi ikke kjenner. Utvikle en vane med daglig skriftstudium, utenom deres leksjonsforberedelser. Før vi kan undervise i evangeliet, må vi kjenne evangeliet.

President Thomas S. Monson verdsetter ennå minnet om sin barndoms lærer i Søndagsskolen. Han sa: «Det var min erfaring som liten gutt å komme under innflytelse av en høyst effektiv og inspirert lærer som lyttet til oss og som elsket oss. Hun het Lucy Gertsch. I vår Søndagsskole-klasse underviste hun oss om verdens skapelse, Adams fall og Jesu sonoffer. Som ærede gjester inviterte hun Moses, Josva, Tomas, Paulus og, naturligvis, Kristus til klasserommet. Selv om vi ikke så dem, lærte vi å elske, ære og etterligne dem.»⁴

Lucy Gertsch kunne invitere disse ærede gjester inn i klasserommet fordi hun kjente dem. De var hennes avholdte venner. På grunn av dette lærte klassen også å «elske, ære og etterligne dem».

Herren sa til Hyrum Smith: «Søk ikke å forkynne mitt ord, men søk først å erholde mitt ord.»⁵ Denne formaningen gjelder oss alle.

Herren har befalt oss å granske Skriftene,⁶ å nyte dem⁷ og samle dem i vårt hjerte.⁸ Hvis vi oppriktig gransker og grunner på Herrens ord, vil vi ha hans Ånd hos oss. Vi vil bli kjent med hans røst.⁹

Ikke lenge etter at jeg ble kalt som stavsresident, fikk vårt

undervisningsteknikker. Det som betyr mest, er den innstilling eller ånd som læreren underviser med.

I et verdensomspennende opplæringsmøte for ledere fortalte eldste Jeffrey R. Holland følgende historie: «I mange år har jeg elsket historien president Packer har fortalt så mange ganger om William E. Berretts Søndagsskole-lærer da han var gutt. En eldre dansk bror ble kalt til å undervise en klasse med vanskelige gutter... Engelsken hans var så som så. Han hadde fremdeles en særpreget dansk dialekt, var mye eldre og hadde store gårdbrukerhender. Likevel skulle han undervise disse unge, ustyrlige

15-åringene. All logikk tilsa at dette ikke passet særlig godt. Men bror Berrett pleide å si – og det er dette president Packer siterer – at denne mannen på et eller annet vis klarte å undervise dem til tross for alle disse hindringene, tross alle disse begrensningene. Han klarte å røre ved disse ustyrlige 15-åringenes hjerte og forandre deres liv. Bror Berretts vitnesbyrd var følgende: «Vi kunne ha varmet hendene våre på varmen fra hans tro.»²

Gode lærere i evangeliet elsker evangeliet. De brenner for det. Og fordi de er glad i elevene sine, ønsker de at de skal føle det de føler og oppleve det de har opplevd. Å undervise

stavspresidentskap opplæring av en områdesytti. Under opplæringen stilte jeg et spørsmål, og han svarte: «Det er et godt spørsmål. La oss finne svaret i *Kirkens instruksjonshåndbok*.» Vi slo så opp i håndboken, og der var svaret på mitt spørsmål. Litt senere i opplæringen stilte jeg et annet spørsmål. Igjen svarte han: «Godt spørsmål. La oss slå opp i håndboken.» Jeg våget ikke å stille flere spørsmål. Det var nok best å lese håndboken.

Jeg har siden tenkt at Herren kunne ha gitt et lignende svar til hver av oss når vi kommer til ham med bekymringer eller spørsmål. Han kunne sagt: «Det er et godt spørsmål. Hvis du leser Alma kapittel 5 eller Lære og pakter kapittel 76, vil du huske at jeg allerede har talt til deg angående dette.»

Brødre og søstre, det er i strid med himmelens system at Herren skal gjenta til hver og en av oss individuelt det han allerede har åpenbart til oss kollektivt. Skriftene inneholder Kristi ord. De er Herrens røst. Når vi studerer Skriftene, lærer vi å høre Herrens røst.

For det annet, anvend det dere lærer på dere selv. Da Hyrum Smith ønsket å delta i dette siste-dagers verk, sa Herren til ham: «Se, dette er din gjerning – å holde mine bud, ja, av all makt, sinn og styrke.»¹⁰ Som lærere er vår gjerning først og fremst å holde budene av all makt, sinn og styrke.

For det tredje, søk himmelens hjelp. Be Herren av hele deres hjerte om å motta hans Ånd. Skriftene sier: «Hvis dere ikke mottar Ånden, skal dere ikke undervise.»¹¹ Dette betyr at selv om dere bruker alle de rette undervisningsteknikkene, vil ingen virkelig læring finne sted uten Ånden.

Lærerens rolle er å « hjelpe den enkelte til å ta ansvar for å lære evangeliet – å tenne et ønske hos elevene om å studere, forstå og etterleve evangeliet.»¹² Dette betyr at vi som lærere

ikke skulle fokusere så mye på vår prestasjon som på hvordan vi hjelper andre å lære og etterleve evangeliet.¹³

Når knelte dere sist ned og ba Herren ikke bare om å hjelpe dere med leksjonen, men også om å hjelpe dere å bli klar over og dekke behovene til hver av elevene i klassen? Ingen klasse er så stor at vi ikke kan be om inspirasjon om hvordan vi kan nå hver elev.

Det er naturlig for lærere å føle at de ikke strekker til. Dere må forstå at «alder, modenhet og intellektuell opplæring ikke på noen måte eller i noen grad er nødvendig for å ha samfunn med Herren og hans Ånd».¹⁴

Herrens løfter er sikre. Hvis dere oppriktig gransker Skriftene og samler livets ord i deres sinn, hvis dere holder budene av hele deres hjerte og ber for hver elev, vil dere få Den hellige ånds veiledning, og dere vil motta åpenbaring.¹⁵

For det fjerde, brødre og søstre, er det av største betydning av vi utøver vår handlefrihet og handler, uten utsettelse, i samsvar med de åndelige tilskyndelser vi mottar.

President Thomas S. Monson har sagt: «Vi følger med. Vi venter. Vi lytter etter den stille, lave røsten. Når den taler, adlyder kloke menn og

São Paulo, Brasil

kvinner. Åndens tilskyndelser må ikke utsettes.»¹⁶

Dere må ikke være redde for å utøve deres handlefrihet og handle ifølge de tanker og inntrykk som Herrens ånd gir dere. Dere føler dere kanskje utilpass i starten, men jeg lover at de beste og mest givende opplevelser dere vil få som lærere, vil komme når dere underkaster dere Herrens vilje og følger tilskyndelsene dere mottar fra Den hellige ånd. Deres erfaringer vil styrke deres tro og gi dere større mot til å handle i fremtiden.

Kjære lærere, dere er et av denne kirkes store mirakler. Dere er gitt en hellig tillit. Vi er glad i dere og har tillit til dere. Jeg vet at om vi vil granske Skriftene og leve slik at vi er verdige til å ha Den hellige ånds veiledning, vil Herren foredle oss i våre kall og ansvarsoppgaver slik at vi kan utføre vårt ærend for Herren. Jeg ber om at vi må gjøre det, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. David McCullough: «Teach Them What You Love» (tale holdt 9. mai 2009 i Salt Lake Tabernakel Salt Lake City, Utah).
2. Jeffrey R. Holland: «Undervisning og læring i Kirken», *Liahona*, juni 2007, 72.
3. Se McCullough: «Teach Them What You Love».
4. Thomas S. Monson: «Eksempler på store lærere», *Liahona*, juni 2007, 76.
5. Lære og pakter 11:21.
6. Se Johannes 5:39.
7. Se 2 Nephi 32:3.
8. Se Joseph Smith – Matteus 1:37.
9. Se Lære og pakter 18:36; 84:52.
10. Lære og pakter 11:20.
11. Lære og pakter 42:14.
12. *Undervisning, intet større kall – Ressursveiledning for undervisning i evangeliet* (2000), 61.
13. Se *Undervisning, intet større kall*, 60–62.
14. J. Reuben Clark Jr.: *Kirkens fastlagte kurs for utdannelse* (tale til ledere i Seminar og Institutt i Aspen Grove, Utah, 8. aug. 1938), 6.
15. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 132.
16. Thomas S. Monson: «Ånden gir liv», *Liahona*, juni 1997, 4.

Av **eldste D. Todd Christofferson**

i De tolv apostilers quorum

Refleksjoner over et innviet liv

Virkelig fremgang i livet kommer av å vie vårt liv – det vil si vår tid og våre valg – til Guds hensikter.

Som ungdom besøkte jeg verdensutstillingen i New York City i 1964. Noe av det jeg likte best, var Kirkens paviljong med dens imponerende modell av spirene på Salt Lake tempel. For første gang så jeg der filmen *Menneskets søken etter lykke*. Filmens fremstilling av frelsesplanen, med eldste Richard L. Evans' kommentarstemme, gjorde sterkt inntrykk på mange besøkende, deriblant meg. Eldste Evans sa blant annet:

«Livet gir deg to dyrebare gaver. Den ene er tiden, og den andre er handlefrihet – frihet til å kjøpe hva du vil med din tid. Du kan fritt bytte din tildelte tid i fornøyelser. Du kan bytte den i simpelt begjær. Du kan investere den i grådighet...

Du har frihet til å velge. Men dette er intet røverkjøp, for i dem finnes ingen varig tilfredsstillelse.

Hver dag, hver time, hvert minutt av ditt jordiske liv må før eller siden gjøres rede for. Og det er i *dette* liv du vandrer ved tro og kan vise at du er i stand til å velge godt fremfor ondt, rett fremfor galt, varig lykke fremfor ren fornøyelse. Og din evige belønning vil være i samsvar med dine valg.

En Guds profet har sagt:

”Mennesket er til for å kunne ha glede” – en glede som omfatter et rikt liv, et liv som er viet til tjeneste, til kjærlighet og harmoni i hjemmet og fruktene av hederlig arbeid – godtagelse av Jesu Kristi evangelium – dets krav og dets bud.

Bare i disse finner du sann lykke, den lykke som ikke svinner når lysene og musikken og menneskene blir borte.»¹

Disse erklæringene uttrykker den virkelighet at vårt liv på jorden er en forvaltning av tid og valg som er gitt oss av vår Skaper. Ordet *forvaltning* minner meg om Herrens innvielseslov (se for eksempel L&p 42:32, 53), som har en økonomirolle, men mer enn det er den en anvendelse av celestia lov på livet her og nå (se L&p 105:5). Å innvie er å sette til side eller vie noe som hellig, bestemt til hellige formål. Virkelig fremgang i livet kommer av å vie vårt liv – det vil si vår tid og våre valg – til Guds hensikter (se Johannes 17:1, 4; L&p 19:19). Når vi gjør det, lar vi ham løfte oss til vår høyeste bestemmelse.

Sammen med dere vil jeg gjerne se på fem sider av et innviet liv: renhet, arbeid, respekt for egen kropp,

tjeneste og integritet.

Slik Frelseren viste, er et innviet liv et rent liv. Selv om Jesus er den eneste som har levd et syndfritt liv, har de som kommer til ham og tar hans åk på seg, krav på hans nåde, som vil gjøre dem slik han er, skyldfri og ubesmittet. Med inderlig kjærlighet oppfordrer Herren oss med følgende ord: «Omvend dere, alle jordens ender, og kom til meg og bli døpt i mitt navn, så dere kan bli helliggjort ved å motta Den Hellige Ånd, så dere kan stå ubesmittet for meg på den siste dag» (3 Nephi 27:20).

Innvielse innebærer derfor omvendelse. Gjenstridighet, opprør og bortforklaring må oppgis, og erstattes med underkastelse, et ønske om forbedring og godtagelse av alt Herren måtte kreve. Det var dette kong Benjamin kalte å legge av seg det naturlige menneske og føye seg etter Den hellige ånds tilskyndelser og bli en hellig «gjennom den Herre Kristi forsoning» (Mosiah 3:19). Slike er lovet Den hellige ånds uopphørlige nærvær, et løfte som huskes og fornyes hver gang en angrende sjel tar del i Herrens nadverd (se L&p 20:77, 79).

Eldste B. H. Roberts forklarte en gang prosessen slik: «Den mann som slik vandrer i Guds lys, visdom og kraft, vil til slutt, i kraft av denne forbindelse, komme i besittelse av Guds lys, visdom og kraft – og knytte disse lyse stråler til en guddommelig lenke. Slik blir han for evig knyttet til Gud og Gud til ham. Dette er summen av Messias' gåtefulle ord: ”Du, Far, i meg, og jeg i deg” – og større ting enn dette kan ikke et menneske oppnå.»²

Et innviet liv innebærer arbeid. Fra ung alder av gjorde Jesus sin Faders vilje (se Lukas 2:48–49). Gud selv herliggjøres ved sin gjerning, som er å tilveiebringe sine barn udødelighet og evig liv (se Moses 1:39). Vi har et

naturlig ønske om å bidra til dette verk, og når vi gjør det, bør vi forstå at alt hederlig arbeid er Guds arbeid. Thomas Carlyle sa: «Alt hederlig arbeid er hellig. I alt hederlig arbeid, også manuelt arbeid, ligger noe guddommelig. Alt arbeid på jorden har sin belønning i himmelen.»³

Gud har tilrettelagt denne jordiske tilværelse slik at den krever nesten konstant anstrengelse. Jeg husker profeten Joseph Smiths enkle utsagn: «Ved iherdig arbeide greide vi å skaffe oss et godt levebrød» (Joseph Smith – Historie 1:55). Med arbeid opprettholder og beriker vi livet. Det gjør oss i stand til å overleve jordelivets skuffelser og tragedier. Dyrekjøpte prestasjoner gir en følelse av egenverd. Arbeid utvikler og foredler karakteren, skaper skjønnhet og er det redskap vi tjener hverandre og Gud med. Et innviet liv er fylt med arbeid, iblant ensformig, iblant enkelt, iblant lite verdsatt, men alltid arbeid som forbedrer, ordner, opprettholder, løfter, betjener og streber etter noe.

Etter å ha lovprist arbeid, må jeg legge inn et godt ord om fritid. Slik hederlig arbeid gir hvilen sin sødme, er sunn rekreasjon arbeidets venn og stabiliserende ledsager. Musikk, litteratur, kunst, dans, drama, idrett – alt kan gi underholdning, berike livet og

hellige det ytterligere. Samtidig er det nesten unødvendig å si at mye av det som regnes som underholdning i dag, er uanstendig, nedverdiggende, voldelig, sløvende og tidsdrepende. Ironisk nok skal det noen ganger hardt arbeid til for å finne sunn avkobling. Når underholdningen går fra dyd til last, virker den nedbrytende på det innviede liv. «Derfor, vakt dere ... så dere ikke regner det som er ondt, for å være av Gud» (Moroni 7:14).

Et innviet liv respekterer den uforlignelige gave som kroppen er, et guddommelig skaperverk i Guds eget bilde. En viktig hensikt med jordelivet er at hver ånd skal motta en slik kropp og lære å utøve handlefrihet i et kjødelig tabernakel. En fysisk kropp er også avgjørende for opphøyelse, som bare vil finne sted ved den fullkomne forening av det fysiske og det åndelige, slik vi ser det i vår elskede, oppstandne Herre. I denne falne verden vil noen liv være smertelig korte, noen kroppar vil være misdannet, ødelagte eller så vidt i stand til å opprettholde livet, men livet vil være langt nok for hver ånd, og hver kropp vil kvalifisere seg for oppstandelse.

De som tror at kroppen ikke er noe mer enn et resultat av evolusjonens luner, føler ingen ansvarlighet overfor Gud eller noen annen for det de gjør

med eller mot kroppen sin. Vi som har et vitnesbyrd om en større virkelighet, om førjordisk, jordisk og etterjordisk evighet, må imidlertid erkjenne at vi har en plikt overfor Gud når det gjelder dette høydepunktet på hans fysiske skaperverk. Paulus sa:

«Eller vet dere ikke at deres legeme er et tempel for Den Hellige Ånd som bor i dere, og som dere har fått fra Gud? Dere tilhører ikke lenger dere selv.

Dere er dyrt kjøpt! La da legemet være til ære for Gud» (1 Korinterbrev 6:19-20).

Når vi godtar disse sannheter og president Thomas S. Monsons veiledning på generalkonferansen i april i år, vil vi absolutt ikke skjemme kroppen med tatoveringer, svekke den med narkotika eller vanhellige den ved utukt, hor eller usømmelighet.⁴ Etter som kroppen er vår ånds redskap, er det avgjørende at vi tar så godt vare på den som vi kan. Vi skulle gjøre bruk av dens muligheter til å tjene og fremme Kristi verk. Paulus sa: «Jeg formaner dere altså, brødre, ved Guds miskunn, at dere framstiller deres legemer som et levende og hellig offer til Guds behag» (Romerne 12:1).

Jesus viste at et innviet liv er et liv i tjeneste. I timene før forsoningens pinser tok til, vasket Herren ydmykt sine

disiplers føtter, idet han sa til dem:

«Når da jeg, som er Herre og Mes-ter, har vasket deres føtter, så skylder også dere å vaske hverandres føtter.

For jeg har gitt dere et forbilde, for at også dere skal gjøre slik som jeg har gjort mot dere.

Sannelig, sannelig, sier jeg dere: En tjener er ikke større enn sin herre. Heller ikke er en utsending større enn den som har sendt ham» (Johannes 13:14-16).

De som fredelig og omtenkstomt går omkring og gjør godt, er et eksempel på innvielse. Ingen i vår tid innlemmer denne egenskap i hverdagen i større grad enn president Thomas S. Monson. Han har utviklet et lyttende øre som kan skjelve selv den svakeste tilskyndelse fra Ånden om at det finnes noen han kan nå og hjelpe. Det er ofte enkle handlinger som bekrefter guddommelig kjærlighet og oppmerksomhet, men Thomas Monson reagerer alltid.

Det liv min bestefar og bestemor, Alexander DeWitt og Louise Vickery Christofferson, levde, er et eksempel på den innvielse vi snakker om. Bestefar var en sterk mann og var god til å klippe sauer i tiden før elektriske klippemaskiner. Han ble så god, sa han, at «jeg på én dag klippet 287 sauer og kunne ha klippet over 300, men vi gikk tom for sauer». I løpet av 1919 klippet han over 12 000 sauer, noe han tjente cirka \$ 2000 på. Pengene kunne gitt en betydelig utvidelse av gården og oppgradert hjemmet hans, men et kall til Sydstatene misjon kom fra Brødrene, og med full støtte fra Louise tok han imot det. Han ga sin hustru (som da var gravid med deres første sønn, min far) og deres tre døtre pengene han tjente på saueklippingen. Etter sin frydefulle hjemkomst to år senere, sa han: «Sparepengene hadde holdt de to årene, og vi hadde 29 dollar igjen.»

Et innviet liv innebærer integritet. Vi ser den i den mann og hustru «som hedrer ekteskapsløftene med fullstendig troskap». ⁵ Vi ser den i faren og moren som viser at deres førsteprioritet er å pleie sitt ekteskap og sørge for sine barns fysiske og åndelige velferd. Vi ser den i dem som er ærlige.

For mange år siden ble jeg kjent med to familier som var i ferd med å avvikle et felleseid kommersielt foretak. Lederne, to menn som var venner og medlemmer av den samme kristne forsamling, hadde startet firmaet mange år tidligere. De hadde stort sett et vennskapelig forhold som forretningspartnere, men etter hvert som de ble eldre og neste generasjon begynte å overta deler av foretaket, oppsto det konflikter. Til slutt ble alle enige om at det var best å dele verdiene og skille lag. En av de opprinnelige partnerne la en strategi sammen med sine

advokater for å sikre seg en betydelig økonomisk fordel etter avviklingen, på bekostning av den andre partneren og sønnene hans. Under et møte mellom partene klaget en av sønnene over denne urettferdige behandlingen og appellerte til den første partnerens æresfølelse og kristne tro. «Du vet at dette ikke er rett,» sa han. «Hvordan kan du utnytte noen på denne måten, særlig en bror i samme kirke?» Den første partnerens advokat svarte: «Å, bli nå voksen! Hvordan kan du være så naiv?»

Integritet er ikke naivt. Det som er naivt, er å anta at vi ikke er ansvarlige overfor Gud. Frelseren erklærte: «Min Fader sendte meg så jeg kunne bli løftet opp på korset, ... slik at likesom jeg er blitt løftet opp av mennesker, slik skulle mennesker løftes opp ved Faderen for å stå for meg for å bli dømt etter sine gjerninger, enten de

er gode eller de er onde» (3 Nephi 27:14). En som lever et innviet liv, prøver ikke å utnytte en annen. Men han vil snarere heller vende det annet kinn til, og om han blir bedt om å gi ham sin kappe, vil han gi ham kjortelen også (se Matteus 5:39-40). Frelserens strengeste irettesettelse var rettet mot hyklerne. Hyklery er fryktelig ødeleggende, ikke bare for hyklery, men også for dem som ser eller kjenner til hans eller hennes adferd, ikke minst barn. Det er trosnedbrytende, mens æresfølelse er den gode jord som troens frø vokser i.

Et innviet liv er noe vakkert. Dets styrke og uforstyrrelighet er «lik et meget fruktbart tre som er plantet i god jord ved en klar bekk og bærer meget dyrebar frukt» (L&p 97:9). Spesielt betydningsfull er en innviet manns eller kvinnes innflytelse på andre, særlig de som er nærest og kjærest. De manges innvielse som har gått foran oss, og andres som lever blant oss, har vært med på å legge grunnvollen for vår lykke. På samme måte vil fremtidige generasjoner fatte mot på grunn av deres innviede liv, og erkjenne at de står i gjeld til dere for alt som virkelig betyr noe. Måtte vi innvie oss som Guds sønner og døtre, «så vi, når han viser seg, skal være lik ham for vi skal se ham som han er, så vi kan ha dette håp» (Moroni 7:48; se også 1 Johannes 3:2). Dette er min bønn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Man's Search for Happiness* (hefte, 1969), 4-5.
2. B. H. Roberts: «Brigham Young: A Character Sketch», *Improvement Era*, juni 1903, 574.
3. Thomas Carlyle: *Past and Present* (1843), 251.
4. Se Thomas S. Monson: «Forberedelse gir velsignelser», *Liahona* og *Ensign*, mai 2010, 64-67.
5. «Familien – En erklæring til verden», *Liahona*, okt. 2004, 49; *Ensign*, nov. 1995, 102.

Av president Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

Det som betyr mest

Hvis livet og dets oppjagede tempo og mange påkjenninger har gjort det vanskelig å føle glede, er kanskje tiden inne til å rette fokus mot det som betyr mest.

Det er bemerkelsesverdig hvor mye vi kan lære om livet ved å studere naturen. Forskere kan for eksempel se på ringene i en trestamme og foreta en kvalifisert gjetning om klima og vekstvilkår for hundrevis eller til og med tusenvis av år siden. Noe av det vi lærer av å studere trærns vekst, er at når forholdene er ideelle, vokser trær i normal hastighet. Når vekstforholdene ikke er ideelle, bremser imidlertid trærne sin vekst og bruker sin energi på de grunnleggende elementer som trengs for å overleve.

Nå tenker kanskje noen av dere: «Det er vel og bra, men hva har dette med flygning å gjøre?» Det skal jeg si dere.

Har dere noensinne vært på flytur og opplevd turbulens? Den vanligste årsaken til turbulens er en brå endring i luftens bevegelse, noe som får flyet til å krenge, dreie og rulle. Selv om flyet er bygget for å tåle langt kraftigere turbulens enn noe man vil oppleve på en vanlig flygning, kan det likevel være foruroligende for passasjerene.

Hva tror dere flygere gjør når de møter turbulens? En flygerelev tror kanskje det kan være lurt å øke hastigheten fordi det vil få dem raskere gjennom turbulensen. Men det er

kanskje ikke så lurt. Profesjonelle flygere forstår at det finnes en optimal hastighet for flygning i turbulens som vil begrense turbulensens negative virkninger. Som regel innebærer det å redusere hastigheten. Det samme prinsippet gjelder fartsdumper i veien.

Derfor er det lurt å bremse ned litt, stabilisere kursen og fokusere på det viktigste når man opplever vanskelige forhold.

Det moderne livs tempo

Dette er en enkel, men avgjørende lærdom å tilegne seg. Det kan virke logisk når vi sammenligner med trær eller turbulens, men det er overraskende hvor lett det er å ignorere denne lærdommen når vi skal anvende disse prinsippene i hverdagen. Når stressnivået stiger, når vi føler ubehag, når tragedier rammer, prøver vi altfor ofte å holde det samme febrilske tempoet eller til og med øke det. Vi tror kanskje at jo høyere tempo vi holder, jo bedre vil vi få det.

Noe av det som kjennetegner livet i våre dager, synes å være at vi beveger oss i stadig høyere tempo, uten hensyn til turbulens eller hindre.

For å være ærlig – det er ganske lett å ha det travelt. Vi kan alle lage en oppgaveliste som vil overvelde vår

timeplan. Noen tenker kanskje til og med at deres egenverd er knyttet til lengden på listen over gjøremål. De oversvømmer de åpne rommene i sin tid med møter og bagateller – selv når de er stressede eller slitne. Ettersom de gjør livet unødig innviklet, føler de ofte større frustrasjon, mindre glede og for lite mening i livet.

Det sies at enhver dyd, når den overdrives, kan bli en last. Overplanlegging av våre dager er et godt eksempel på dette. Det kan gå så langt at milesteiner blir kvernsteiner, og ambisjoner blir åk om vår hals.

Hva er løsningen?

De kloke forstår og anvender de lærdommer som årringer og luftturbulens gir oss. De motstår fristelsen til å bli revet med av hverdagens kjas og mas. De følger rådet: «Livet består av mer enn å øke hastigheten.»¹ Kort sagt, de fokuserer på det som er viktigst.

Eldste Dallin H. Oaks sa nylig på en generalkonferanse: «Vi må avstå fra enkelte gode ting for å kunne velge andre som er bedre eller best, fordi de utvikler tro på Herren Jesus Kristus og styrker vår familie.»²

Jakten på det beste fører uvegerlig til de grunnleggende prinsipper i Jesu Kristi evangelium – de enkle og vakre sannheter som er åpenbart til oss av en omsorgsfull, evig og allvitende himmelsk Fader. Selv om disse sentrale læresetningene og prinsippene er enkle nok til at et barn kan forstå dem, gir de svar på livets mest innfløkte spørsmål.

Det ligger en skjønnhet og klarhet

i enkelhet som vi noen ganger ikke verdsetter i vår tørst etter intrikate løsninger.

Det var for eksempel ikke lenge etter at astronauter og kosmonauter ble sendt i jordomløp, at de oppdaget at kulepenn er ikke virket i verdensrommet. Dermed satte noen veldig smarte mennesker i gang med å løse problemet. Det tok tusenvis av timer og kostet millioner av dollar, men til slutt utviklet de en penn som kunne skrive hvor som helst, uansett temperatur og på nesten enhver overflate. Men hvordan klarte astronautene og kosmonautene seg før problemet ble løst? De brukte ganske enkelt blyant.

Leonardo da Vinci skal ha sagt at «enkelhet er det ypperste raffinement».³ Når vi ser på grunnprinsippene i lykkens plan, frelsesplanen, kan vi se og verdsette i dens klarhet og enkelhet det elegante og det vakre i vår himmelske Faders visdom. Når vi gjør våre veier til hans veier, ser vi starten på vår visdom.

Styrken i det grunnleggende

Det fortelles at den legendariske treneren Vince Lombardi i amerikansk fotball hadde et ritual han utførte på første trening. Han holdt opp en fotball, viste den til utøverne som hadde drevet med sporten i mange år, og sa: «Mine herrer, ... *dette* er en fotball!» Han snakket om dens størrelse og form, hvordan den kan sparkes, bæres eller sentres. Han tok laget med ut på den tomme banen og sa: «Dette er en fotballbane.» Han gikk rundt med dem og beskrev dimensjonene, formen,

reglene og hvordan spillet foregår.⁴

Denne treneren visste at selv disse erfarne spillerne, og laget som sådan, bare kunne bli fremragende ved å mestre det grunnleggende. De kunne trene på innviklede lurestrategier, men før de mestret spillets grunnprinsipper, ville de aldri vinne et mesterskap.

Jeg tror de fleste av oss intuitivt forstår hvor viktige grunnprinsippene er. Men noen ganger blir vi distraherert av så mange ting som virker mer forlokkende.

Trykt materiale, en rekke mediekilder, elektroniske redskaper og innretninger – alt sammen nyttig ved rett bruk – kan bli skadelige avledninger eller hjerteløse eneceller.

Men midt blant alle røstene og valgene står den ydmyke mannen fra Galilea med utstrakte hender og venter. Hans budskap er enkelt: «Kom så og følg meg.»⁵ Og han taler ikke med en kraftig megafon, men med en stille, lav røst.⁶ Det er så lett for evangeliets grunnleggende budskap å forsvinne i flommen av informasjon som treffer oss fra alle kanter.

De hellige skrifter og levende profeters uttalte ord understreker evangeliets grunnleggende prinsipper og læresetninger. Grunnen til at vi vender tilbake til disse grunnprinsippene, den rene lære, er at de er portalen til sannheter av uutgrunnelig betydning. De er døren til opplevelser av opphøyd viktighet som ellers ville vært utenfor vår fatteevne. Disse enkle grunnprinsippene er nøkkelen til å leve i harmoni med Gud og mennesker. De er nøklene som åpner himmelens sluser. De leder oss til den fred, glede og forståelse som vår himmelske Fader har lovet sine barn som hører og adlyder ham.

Mine kjære brødre og søstre, vi gjør lurt i å bremse ned litt og fortsette i den optimale hastighet for

våre omstendigheter, fokusere på det viktige, heve blikket og virkelig se det som betyr aller mest. La oss være oppmerksomme på de grunnleggende rettesnorer vår himmelske Fader har gitt sine barn, og som vil danne grunnvol-len for et rikt og fruktbart jordeliv med løfter om evig lykke. De vil lære oss å gjøre alt dette «i visdom og orden, for det forlanges ikke at [vi] skal løpe hurtigere enn [vi] har styrke til. Likevel er det nødvendig for [oss] å være flittig[e] for å vinne belønningen.»⁷

Brødre og søstre, når vi flittig gjør de tingene som betyr mest, vil dette lede oss til verdens Frelser. Det er derfor «vi taler om Kristus, vi gleder oss i Kristus, vi forkynner om Kristus, vi profeterer om Kristus, så [vi] kan vite hvilken kilde [vi] kan se hen til for å få forlatelse for [våre] synder».⁸ I vår tids kompleksitet, forvirring og hastverk er dette en «enda bedre vei».⁹

Hva er så grunnprinsippene?

Når vi vender oss til vår himmelske Fader og søker hans visdom angående det som betyr mest, lærer vi om og om igjen viktigheten av fire nøkkelforhold: til vår Gud, til vår familie, til våre medmennesker og til oss selv. Når vi evaluerer vårt liv med et villig sinn, ser vi hvor vi har avveket fra den enda bedre vei. Vår forstands øyne vil bli åpnet, og vi vil forstå hva som må gjøres for å rense vårt hjerte og få vårt liv på rett spor igjen.

Først, vårt forhold til Gud er det helligste og viktigste. Vi er hans ånde-barn. Han er vår Fader. Han ønsker at vi skal være lykkelige. Når vi søker ham, idet vi lærer om hans Sønn Jesus Kristus og åpner vårt hjerte for Den hellige ånds innflytelse, blir vårt liv mer stabilt og trygt. Vi opplever større fred, glede og tilfredsstillelse når vi gjør vårt beste for å leve ifølge Guds evige plan og holde hans bud.

Vi forbedrer vårt forhold til vår himmelske Fader ved å lære om ham, ved å kommunisere med ham, omvende oss fra våre synder og aktivt følge Jesus Kristus, for «ingen kommer til Faderen uten ved [Kristus]».¹⁰ For å styrke vårt forhold til Gud trenger vi litt meningsfylt tid alene med ham. Hvis vi stille fokuserer på daglig personlig bønn og skriftstudium og alltid prøver å være verdige til en gyldig tempelanbefaling – er dette kloke investeringer

av vår tid og innsats for å komme nærmere vår himmelske Fader. La oss følge oppfordringen i Salmene: «Hold opp, og kjenn at jeg er Gud!»¹¹

Vårt andre nøkkelforhold er til vår familie. Ettersom ingen annen suksess kan oppveie at vi svikter her¹², må vi prioritere familien høyt. Vi utvikler dype og kjærlige familieforhold ved å gjøre enkle ting sammen, som å spise middag, ha familiens hjemmeaften og bare ha det moro sammen. I familieforhold staves egentlig *kjærlighet*

t-i-d, tid. Å ta seg tid til hverandre, er nøkkelen til harmoni i hjemmet. Vi snakker med, istedenfor om hverandre. Vi lærer av hverandre og setter pris på både likheter og ulikheter. Vi knytter et guddommelig bånd til hverandre når vi nærmer oss Gud sammen gjennom familiebønn, studium av evangeliet og deltagelse i kirken på søndag.

Vårt tredje nøkkelforhold er til våre medmennesker. Vi utvikler dette forholdet én person om gangen – ved å være oppmerksomme på andres behov, hjelpe dem og gi av vår tid og våre talenter. Jeg ble dypt imponert over en søster som var nedtynget av alder og sykdom, men som bestemte seg for at selv om hun ikke kunne gjøre så mye, så kunne hun lytte. Hver uke så hun derfor etter mennesker som virket bekymrede eller motløse, og hun tilbragte tid med dem og lyttet. Hun ble til stor velsignelse for mange mennesker.

Det fjerde nøkkelforholdet er til oss selv. Det kan virke underlig å snakke om å ha et forhold til oss selv, men det har vi. Noen kommer ikke overens med seg selv. De kritiserer og forkleiner seg selv hele dagen til de begynner å hate seg selv. La meg foreslå at dere reduserer jaget og maset og tar dere tid til å bli litt bedre kjent med dere selv. Gå i naturen, se på en soloppgang, nyt Guds skaperverk, grunn på sannhetene i det gjengitte evangelium, og finn ut hva de betyr for dere personlig. Lær å se dere selv slik deres himmelske Fader ser dere – som hans dyrebare sønner eller døtre med guddommelige muligheter.

Gled dere over det rene evangelium

Brødre og søstre, la oss være kloke. La oss vende oss til Jesu Kristi gjengitte evangeliums rene doktrinære vann. La oss glede oss over det i sin

Dublin, Irland

enkelhet og lettfattelighet. Himlene er åpne igjen. Jesu Kristi evangelium finnes igjen på jorden, og dets enkle sannheter er en rik kilde til glede!

Brødre og søstre, vi har virkelig god grunn til å fryde oss. Hvis livet og dets oppjagede tempo og mange påkjenninger har gjort det vanskelig å føle glede, er kanskje tiden inne til å rette fokus mot det som betyr mest.

Styrke kommer ikke av frenetisk aktivitet, men av å stå på en sikker grunnvoll av sannhet og lys. Styrke kommer av å rette vår oppmerksomhet og innsats mot grunnprinsippene i Jesu Kristi gjengitte evangelium. Styrke kommer av å følge med på de guddommelige ting som betyr mest.

La oss forenkle livet litt. La oss gjøre de nødvendige forandringer for igjen å fokusere på den opphøyde skjønnhet i den kristne disippel

enkle og ydmyke vei – veien som alltid fører til et liv fylt av mening, glede og fred. Dette ber jeg om, idet jeg gir dere min velsignelse, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Mahatma Gandhi, i Larry Chang: *Wisdom for the Soul* (2006), 356.
2. Dallin H. Oaks: «Bra, bedre, best», *Liahona*, nov. 2007, 107.
3. Leonardo da Vinci, i John Cook, red.: *The Book of Positive Quotations*, 2. utg. (1993), 262.
4. Vince Lombardi, i Donald T. Phillips: *Run to Win: Vince Lombardi on Coaching and Leadership* (2001), 92.
5. Lukas 18:22.
6. Se 1 Kongebok 19:12.
7. Mosiah 4:27.
8. 2 Nephi 25:26.
9. 1 Korinterbrev 12:31; Ether 12:11.
10. Johannes 14:6.
11. Salmene 46:10.
12. J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), 42; se også Conference Report, april 1935, 116.

Presentert av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Oppholdelse av Kirkens funksjonærer

Det er foreslått at vi oppholder Thomas Spencer Monson som profet, seer, åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det første presidentskap og Dieter Friedrich Uchtdorf som annenrådgiver i Det første presidentskap.

De som er enige, kan vise det.
Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder Boyd Kenneth Packer som president for De tolv apostlers quorum, og de følgende som medlemmer av dette quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De som er enige, bes vise det.
Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presidentskap og De tolv apostler som profeter, seere og åpenbarere.

Alle som er enige, bes vise det.
Hvis noen er imot, viser de det ved det samme tegn.

Det er foreslått at vi avløser eldstene Spencer J. Condie, Bruce C. Hafen, Kenneth Johnson, Glenn L. Pace og Lance B. Wickman som medlemmer av De syttis første quorum og benevner dem emeritus-generalautoriteter.

Det er også foreslått at vi avløser eldstene Spencer V. Jones og Wolfgang H. Paul som medlemmer av De syttis annet quorum.

De som vil være med og takke disse brødre for deres fremragende tjeneste, bes vennligst vise det.

Det er foreslått at vi avløser Fernando Maluenda og Jose L. Torres som områdestyttier.

De som vil være med og takke disse for deres fremragende tjeneste, bes vise det.

Det er foreslått at vi oppholder Wenceslao H. Svec som områdestytti.

Alle som er enige, bes vise det.
Noen imot.

Det er foreslått at vi oppholder de øvrige generalautoriteter, områdestyttier og generalpresidentskaper for hjelpeorganisasjonene slik de nå er innsatt.

De som er enige, bes vise det.
De som er imot, kan vise det.

President Monson, så vidt jeg har kunnet observere, har stemmegivningen i Konferansesenteret vært enstemmig.

Takk, brødre og søstre, for deres oppholdelse, deres tro, hengivenhet og bønner. ■

Av eldste Robert D. Hales
i De tolv apostilers quorum

Handlefrihet: Nødvendig for livets plan

Hver gang vi velger å komme til Kristus, påta oss hans navn og følge hans tjenere, går vi fremover på veien til evig liv.

Jeg fikk nylig et brev fra en som har vært min venn i mer enn 50 år og som ikke er medlem av vår kirke. Jeg hadde sendt ham noe lesestoff om evangeliet. Han svarte: «Til å begynne med var det vanskelig å få fatt i meningen av typiske mormonord, som *handlefrihet*. Det ville kanskje være nyttig med en kort ordliste.»

Jeg ble overrasket over at han ikke forsto hva vi mener med ordet *handlefrihet*. Jeg fant en ordliste på Internett. Av de ti definisjonene og bruken av ordet *handlefrihet* nevnte ingen det å velge sine handlinger. Vi lærer at handlefrihet er den evne og anledning Gud gir oss til å velge og til «å handle på egenhånd og ikke bli påvirket».¹ Handlefrihet er å handle ansvarsbevisst og være ansvarlige for våre handlinger. Vår handlefrihet er nødvendig for frelsesplanen. Med den er vi «fri til å velge frihet og evig liv gjennom alle menneskers store Mellommann, eller til å velge fangenskap og død ifølge djevelens fangenskap og makt».²

Teksten i en kjent salme forklarer oss dette prinsippet svært tydelig:

*Til alle har vår Herre gitt
den store rett å handle fritt.
Husk derfor alltid i ditt sinn,
du tvinges ei i himlen inn.»³*

For å besvare min venns spørsmål og gode menns og kvinners spørsmål overalt, vil jeg fortelle dere mer om det vi vet om denne betydningen av handlefrihet.

Før vi kom til denne jorden, presenterte vår himmelske Fader sin frelsesplan – en plan om å komme til jorden og motta et legeme, velge å gjøre godt eller ondt, og gjøre fremgang for å bli som ham og leve med ham for evig.

Vår handlefrihet – vår evne til å velge selv – var et vesentlig element i planen. Uten handlefrihet ville vi ikke kunne treffe riktige valg og ha fremgang. Men med handlefrihet kunne vi treffe gale valg, begå synd og tape anledningen til å være hos

vår himmelske Fader igjen. Derfor ville det sørges for en Frelser som skulle lide for våre synder og forløse oss hvis vi ville omvende oss. Ved sin uendelige forsoning tilveiebragte han «barmhjertighetens plan [for å] tilfredsstille rettferdighetens krav».⁴

Etter at vår himmelske Fader hadde presentert planen, sto Lucifer frem og sa: «Send meg, ... og jeg vil forløse hele menneskeheten så ikke en eneste sjel ... går tapt ... gi meg derfor din ære.»⁵ Denne planen ble forkastet av vår Fader, for den nektet oss vår handlefrihet. Det var faktisk en plan for opprør.

Så utøvet Jesus Kristus, vår himmelske Faders «elskede og utvalgte [Sønn] fra begynnelsen», sin handlefrihet og sa: «Fader, din vilje skjæ, og herligheten være din evindelig.»⁶ Han ville være vår Frelser – verdens Frelser.

På grunn av Lucifers opprør fulgte en stor åndelig strid. Alle vår himmelske Faders barn hadde anledning til å utøve den handlefrihet vår himmelske Fader hadde gitt dem. Vi valgte å tro på Frelseren Jesus Kristus – å komme til ham, følge ham og akseptere den plan vår himmelske Fader presenterte for vår skyld. Men en tredel av vår himmelske Faders barn hadde ikke tro til å følge Frelseren og valgte å følge Lucifer, eller Satan, isteden.⁷

Gud sa: «Derfor, fordi Satan gjorde opprør mot meg og søkte å ødelegge menneskets handlefrihet som jeg, Gud Herren, hadde gitt det, ... bød jeg at han ... skulle kastes ned.»⁸ De som fulgte Satan, tapte anledningen til å motta et jordisk legeme, leve på jorden og gjøre fremgang. På grunn av måten de brukte sin handlefrihet på, tapte de den.

Det eneste Satan og hans tilhengere har makt til å gjøre i dag, er å friste og prøve oss. Deres eneste glede er å gjøre oss «ulykkelige likesom [de]

selv er.⁹ De er bare lykkelige når vi er ulydige mot budene.

Men tenk på det: I vår førjordske tilværelse valgte vi å følge Frelseren, Jesus Kristus! Derfor ble vi tillatt å komme til jorden. Jeg vitner om at ved å treffe det samme valg og følge Frelseren nå, mens vi er her på jorden, vil vi oppnå en enda større velsignelse i evigheten. Men vit dette: Vi må fortsette å velge å følge Frelseren. Evigheten står på spill, og klok bruk av handlefriheten og våre handlinger er avgjørende for å oppnå evig liv.

Hele sitt liv viste vår Frelser oss hvordan vi skal bruke handlefriheten. Som gutt i Jerusalem valgte han bevisst å «være i [sin] Fars hus».¹⁰ I sin virksomhet valgte han lydig å gjøre [sin] Faders vilje.¹¹ I Getsemane valgte han å lide alt og sa: «La ikke min vilje skje, bare din. Da viste en engel fra himmelen seg for ham og styrket ham.»¹² På korset valgte han å elske

sine fiender og ba: «Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør.»¹³ Og så, for at han til slutt kunne vise at han valgte selv, ble han overlatt til seg selv. «[Fader], hvorfor har du forlatt meg?» spurte han.¹⁴ Til slutt brukte han sin handlefrihet til å handle og holdt ut til det siste, helt til han kunne si: «Det er fullbrakt!»¹⁵

Selv om han ble «prøvet i alt i likhet med oss»,¹⁶ utøvet han med hvert valg og hver gerning sin handlefrihet til å være vår Frelser – og bryte syndens og dødens lenker for oss. Ved sitt fullkomne liv lærte han oss at når vi velger å gjøre vår himmelske Faders vilje, blir vår handlefrihet bevart, våre muligheter øker, og vi gjør fremgang.

Bevis på denne sannhet finnes i hele Skriften. Job mistet alt han hadde, men valgte likevel å forbli trofast, og han mottok Guds evige velsignelser. Maria og Josef valgte å følge en engels advarsel og flykte til Egypt, og

Frelserens liv ble bevart. Joseph Smith valgte å følge Moronis instruksjoner, og gjenopprettelsen foldet seg ut som profetert. Hver gang vi velger å komme til Kristus, påta oss hans navn og følge hans tjenere, går vi fremover på veien til evig liv.

På vår reise på jorden er det nyttig å huske at det motsatte også er sant: Når vi ikke retter oss etter budene eller Den hellige ånds tilskyndelser, blir våre muligheter mindre. Vår evne til å handle og gjøre fremgang blir redusert. Da Kain tok sin brors liv fordi han elsket Satan mer enn Gud, stoppet hans åndelige fremgang opp.

I min ungdom lærte jeg noe viktig om hvordan våre gjerninger kan begrense vår frihet. En dag ga min far meg i oppdrag å lakkere et tregulv. Jeg valgte å begynne ved døren og arbeide meg *innover* i rommet. Da jeg var nesten ferdig, innså jeg at jeg ikke kunne komme meg ut. Det var ikke

vindu eller dør på den andre siden. Jeg hadde rett og slett lakkert meg inn i et hjørne. Jeg hadde ingen steder å gå. Jeg satt fast.

Hver gang vi er ulydige, maler vi oss åndelig sett inn i et hjørne og blir fanget av våre valg. Selv om vi åndelig sett sitter fast, er det alltid en vei tilbake. I likhet med omvendelse betyr det å snu seg og gå tilbake over et nylakkert gulv, arbeid – en mengde ny pussing og ny lakkering! Å vende tilbake til Herren er ikke lett, men det er verdt det.

Når vi forstår hvilken utfordring det er å omvende seg, verdsetter vi Den hellige ånds velsignelser som kan veilede oss i vår handlefrihet, og vår himmelske Fader, som gir oss budene og styrker og støtter oss i å holde dem. Vi forstår også at lydighet mot budene til syvende og sist beskytter vår handlefrihet.

Når vi eksempelvis gir akt på

Visdomsordet, unngår vi det fangenskap som dårlig helse og avhengighet er, noe som i bokstavelig forstand berøver oss vår evne til å handle selv.

Når vi retter oss etter rådet om å unngå og komme oss ut av gjeld, bruker vi vår handlefrihet og får frihet til å bruke vår disponible inntekt til å hjelpe og velsigne andre.

Når vi følger profetenes veiledning om å holde familiens hjemmeaften, familiebønn og skriftstudium med familien, blir vårt hjem at sted der våre barn har åndelig vekst. Der underviser vi dem i evangeliet, bærer vitnesbyrd, uttrykker vår kjærlighet og lytter når de forteller om sine følelser og erfaringer. Ved våre rettferdige valg og gjerninger befri vi dem fra mørke ved å styrke deres evne til å vandre i lyset.

Verden forfekter mye uriktig om handlefrihet. Mange mener at vi skulle spise, drikke og være glade, «og hvis vi skulle være skyldige, vil Gud gi oss noen få slag, og til slutt blir vi frelst i Guds rike». ¹⁷ Andre foretrekker en sekulær livsstil og forneker Gud. De overbeviser seg selv om at det ikke er noen «motsetning i alle ting», ¹⁸ og at «uansett hva et menneske [gjør], så [er] det ingen forbrytelse». ¹⁹ Dette ødelegger «Guds visdom og hans evige hensikter». ²⁰

I motsetning til verdens sekulære undervisning, lærer Skriftene oss at vi har handlefrihet, og vår rettferdige bruk av handlefrihet er alltid utslagsgivende for anledningene vi har og vår evne til å handle ifølge dem og ha evig fremgang.

Eksempelvis ga Herren gjennom profeten Samuel en tydelig befaling til kong Saul:

«Det var meg Herren sendte for å salve deg til konge ... Så lyd nå Herrens ord! ...

«... Gå nå av sted og slå Amalek. Slå med bann alt det han har.» ²¹

Men Saul adlød ikke Herrens befaling. Han praktiserte det jeg kaller «sektiv lydighet». Han stolte på sin egen visdom og sparte kong Agags liv og tok med seg de beste av lammene, oksene og andre dyr.

Herren åpenbarte dette for profeten Samuel og sendte ham for å hindre Saul i å bli konge. Da profeten ankom, sa Saul: «Jeg har gjort etter Herrens ord.» ²² Men profeten visste noe annet og sa: «Hva er da dette for en breking av småfe som lyder for ørene mine? Og hva er det for rauting av storfe jeg hører?» ²³

Saul unnskyldte seg selv ved å skylde på andre og sa at folket hadde beholdt dyrene for å ofre dem til Herren. Profetens svar var klart: «Har vel Herren like meget behag i brennoffer og slaktoffer som i lydighet mot Herrens ord? Nei, lydighet er bedre enn offer, lydighet [overfor Herrens bud] er bedre enn fett av værer.» ²⁴

Til slutt innrømmet Saul: «Jeg har syndet! Jeg har overtrådt Herrens bud og dine ord, for jeg var redd folket og gjorde som de sa.» ²⁵ Fordi Saul ikke lyttet ordentlig – fordi han valgte å være selektivt lydige – tapte han muligheten og handlefriheten til å bli konge.

Mine brødre og søstre, lytter vi ordentlig til Herrens og hans profeters røst? Eller gjør vi som Saul og praktiserer selektiv lydighet og frykter menneskers dom?

Jeg innrømmer at vi alle begår feil. Skriftene lærer oss: «Alle har syndet og står uten ære for Gud.» ²⁶ Alle som føler seg fanget av tidligere gale valg, klemte opp i et mørkt hjørne, uten alle velsignelsene som er tilgjengelige ved rettferdig bruk av handlefriheten: Vi er glad i dere. Kom tilbake! Kom ut fra det mørke hjørnet og inn i lyset. Selv om du må gå over et nylig lakkert gulv, så er det verdt det. Stol på at

«hele menneskeheten [innbefattet deg og meg] kan bli frelst gjennom Kristi forsoning ved å adlyde evangeliets lover og ordinanser.»²⁷

Da timen for forsoningen sto for døren, holdt Frelseren sin store yppersteprestelige bønn og talte om oss alle da han sa: «Far, jeg vil at de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, for at de skal se min herlighet, som du har gitt meg.»²⁸ «Og dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus.»²⁹

Jeg bærer mitt spesielle vitnesbyrd om at de lever. Når vi bruker vår handlefrihet i rettferdighet, blir vi kjent med dem, blir dem mer lik og forbedrer oss til den dagen da «hvert kne skal bøyes og hver tunge bekjenne» at Jesus er vår Frelser.³⁰ Måtte vi fortsette å følge ham og vår evige Fader, slik vi gjorde i begynnelsen, er min bønn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 Nephi 2:26.
2. 2 Nephi 2:27.
3. «Til alle har vår Herre gitt», *Salmer*, nr. 132.
4. Alma 42:15.
5. Moses 4:1.
6. Moses 4:2.
7. Se Lære og pakter 29:36.
8. Moses 4:3.
9. 2 Nephi 2:27; se også 2 Nephi 9:9.
10. Lukas 2:49.
11. 3 Nephi 27:13.
12. Lukas 22:42–43.
13. Lukas 23:34.
14. Matteus 27:46; Markus 15:34.
15. Johannes 19:30.
16. Hebreerne 4:15.
17. 2 Nephi 28:8.
18. 2 Nephi 2:11.
19. Alma 30:17.
20. 2 Nephi 2:12.
21. 1 Samuel 15:1, 3.
22. 1 Samuel 15:13.
23. 1 Samuel 15:14.
24. 1 Samuel 15:22.
25. 1 Samuel 15:24.
26. Romerne 3:23.
27. 3. trosartikkel.
28. Johannes 17:24.
29. Johannes 17:3.
30. Mosiah 27:31.

Av eldste Quentin L. Cook

i De tolv apostlers quorum

Bli lys!

I vår stadig mer urettferdige verden er det helt avgjørende at verdier basert på religiøs tro er en del av den offentlige debatt.

Jeg feiret min fødselsdag i forrige måned. Som fødselsdagsgave ga min hustru Mary meg en CD med sanger om håp og tro fremført av en berømt britisk sanger som heter Vera Lynn, som inspirerte sine lyttere i den mørke tiden under 2. verdenskrig.

Det ligger en liten historie bak det at min kone ga meg denne gaven. Bombingen av London i september 1940 startet dagen før jeg ble født.¹ Mor, som hørte radioreportasjene om London-blitzen på sykehusrommet sitt, bestemte seg for å oppkalle meg etter radioprogramlederen med fornavn Quentin.

Vokalisten Vera Lynn er nå 93 år gammel. I fjor ble noen av sangene fra krigens dager utgitt på nytt, og de klatret straks til topps på hitlistene i England. De av dere som er litt eldre, vil huske noen av sangene, som «The White Cliffs of Dover».

En sang, med tittelen «When the Lights Go on Again (All over the World)», rørte meg dypt. Sangen fikk meg til å tenke på to ting – først disse profetiske ord fra en britisk statsmann: «Lysene slukkes over hele Europa. Vi vil ikke se dem tent igjen i vår tid.»² For det annet bombetoktene som ble gjennomført over britiske byer som London. For å gjøre det vanskeligere for angriperne å finne et mål, innførte

man mørklegging. Lysene ble slukket, og vinduene ble dekket til.

Sangen vitnet om et optimistisk håp om at frihet og lys ville vende tilbake. For de av oss som forstår den rolle Frelseren og Kristi lys spiller³ i den kontinuerlige konflikten mellom godt og ondt, blir analogien mellom denne verdenskrigen og dagens moralske strid tydelig. Det er ved Kristi lys at alle mennesker «kan skjelne godt fra ondt».⁴

Frihet og lys har aldri vært lett å oppnå eller opprettholde. Siden striden i himmelen har onde krefter brukt ethvert tenkelig middel til å ødelegge handlefrihet og slukke lys. Angrepene på moralprinsipper og religionsfrihet har aldri vært sterkere.

Som siste-dagers-hellige må vi gjøre vårt beste for å bevare lyset og beskytte våre familier og våre samfunn mot dette angrepet på moral og religionsfrihet.

Beskytt familien

En alltid tilstedeværende fare for familien er onde krefters stormløp som synes å komme fra alle kanter. Selv om vi primært må fokusere på å søke lys og sannhet, gjør vi klokt i å mørklegge vårt hjem for de dødelige bomber som knuser åndelig utvikling og vekst. Spesielt pornografi er et masseødeleggelsesvåpen mot moral.

Den går i spissen for nedbrytningen av moralverdier. Noen TV-programmer og nettstedet er like dødelige. Disse onde kreftene fjerner lys og håp fra verden. Forfallet går stadig raskere.⁵ Dersom vi ikke mørklegger vårt hjem og vårt liv mot ondskap, må vi ikke bli overrasket om voldsomme moralske eksplosjoner smadrer den fred som er belønningen for et rettskaffent liv. Vårt ansvar er å være i verden, men ikke av verden.

I tillegg må vi i betydelig større grad utøve vår religion i hjemmet. Ukentlig familiens hjemmeaften og

daglig familiebønn og skriftstudium er helt nødvendig. Vi må bringe inn i vårt hjem innhold som er «dydig, skjønt, prisverdig og godt».⁶ Hvis vi gjør våre hjem til hellige steder som gir ly mot ondskap, vil vi være beskyttet mot de negative konsekvenser som Skriftene har forutsagt.

Beskytt samfunnet

I tillegg til å beskytte våre egne familier, skulle vi være en kilde til lys og beskytte våre lokalsamfunn. Frelseren sa: «Slik skal dere la deres lys skinne for menneskene, så de kan se

de gode gjerninger dere gjør og prise deres Far i himmelen.»⁷

Vår tid har blitt beskrevet som «en tid med overflod og en tid med tvil».⁸ Den grunnleggende tro på Guds makt og myndighet blir ikke bare trukket i tvil, men også vanæret. Hvordan kan vi, under slike omstendigheter, fremme verdinormer på en måte som kan bli mottatt av de troløse og apatiske, og bidra til å bremse den nedadgående spiralen mot vold og ondskap?

Dette spørsmålet er enormt viktig. Tenk på profeten Mormon og hans sjelekvaler da han erklærte: «Hvordan kunne dere ha forkastet den Jesus som sto med åpne armer for å ta imot dere!»⁹ Mormons sjelekvaler var berettiget, og hans sønn Moroni var alene igjen for å skrive «den sørgelige beretningen om hvordan [hans] folk ble utryddet».¹⁰

Min egen erfaring med å bo blant og omgås mennesker over hele verden har gjort meg optimistisk. Jeg tror at lys og sannhet vil bli bevart i vår tid. I alle nasjoner finnes det mange som tilber Gud og føler seg ansvarlige overfor ham for sin adferd. Noen eksperter mener faktisk at det pågår en vekkelse av tro over hele verden.¹¹ Som Kirkens ledere har vi møtt ledere fra andre trossamfunn og funnet en felles moralsk plattform som overgår teologiske forskjeller og forener oss i vår streben etter et bedre samfunn.

Vi ser også at det store flertall fremdeles respekterer grunnleggende moralverdier. Men la det ikke være noen tvil, det finnes også dem som er fast bestemt på å ødelegge tro og forkaste enhver religiøs innflytelse i samfunnet. Andre onde mennesker utnytter, manipulerer og river ned samfunnet med narkotika, pornografi, seksuell utnyttelse, menneskesmugling, ran og uærlig forretningspraksis.

Disse menneskenes makt og innflytelse er svært stor, selv om de er relativt få i antall.

Det har alltid pågått en strid mellom de troende og de som ønsker å renske all religion og Gud ut av det offentlige rom.¹² Mange opinionsledere i dag forkaster et moralsk syn på verden basert på jødisk-kristne verdinormer. De mener at det ikke finnes noen objektiv moralsk orden.¹³ De mener at man heller bør legge vekt på moralmål.¹⁴

Likevel prøver det store flertall å være gode og hederlige. Kristi lys, som er noe annet enn Den hellige ånd, opplyser deres samvittighet. Skriftene lærer oss at Kristi lys er «Ånden [som] gir lys til hvert menneske som kommer til verden».¹⁵ Dette lys gis «for hele verdens skyld».¹⁶ President Boyd K. Packer har sagt at dette er «en inspirasjonskilde, som enhver av oss er i besittelse av sammen med alle andre medlemmer av den menneskelige familie».¹⁷ Dette er grunnen til at mange vil akseptere moralverdier selv om de bygger på en religiøs overbevisning som de ikke selv slutter seg til. Som vi leser i Mosiah i Mormons bok, «er det ikke alminnelig at folkets røst ønsker noe som strider mot det som er riktig, men det er vanlig at mindretallet i et folk ønsker det som ikke er riktig.» Mosiah advarer så: «Hvis den tid kommer at folkets røst velger synd, da er tiden kommet da Guds straffedommer vil komme over dere.»¹⁸

I vår stadig mer urettferdige verden er det helt avgjørende at verdier basert på religiøs tro er en del av den offentlige debatt. Moralstandpunkter opplyst av en religiøs samvittighet må få lik tilgang til det offentlige rom. Ifølge de fleste lands grunnlov skal ikke en religiøs samvittighet gis fortrinn, men den skal heller ikke ignoreres.¹⁹

Religiøs tro er en kilde til lys, kunnskap og visdom, og den gagnar samfunnet på dramatisk vis når dens tilhengere lever moralsk fordi de føler seg ansvarlige overfor Gud.²⁰

To religiøse prinsipper vil illustrere dette poenget.

Hederlig adferd motivert av ansvarlighet overfor Gud

Den trettende trosartikkel begynner: «Vi tror at vi må være ærlige.» Ærlighet er et prinsipp grunnlagt på religiøs tro, og er en av Guds grunnleggende lover.

For mange år siden da jeg praktiserte som advokat i California, kom en venn og klient som ikke var medlem av vår tro, for å snakke med meg, og med stor entusiasme viste han meg et brev han hadde fått av en biskop for en av Kirkens menigheter i nærheten. Biskopen skrev at et medlem av hans forsamling, en tidligere ansatt av min klient, hadde tatt materialer fra min klients arbeidsplass og rettferdiggjort det med at det var overskuddsmateriell. Men etter å ha blitt en hengiven siste-dagers-hellig og forsøkt å følge Jesus Kristus, innså denne ansatte at det han hadde gjort, var uærlig. Vedlagt i brevet lå det en pengesum fra mannen som ikke bare dekket kostnaden for materialene, men også rente. Min klient var imponert over at Kirken gjennom sine ledere ville hjelpe denne mannen å bli forsonet med Gud.

Tenk på det lys og den sannhet som den felles verdinorm ærlighet utgjør i den jødisk-kristne verden. Tenk hvordan samfunnet ville ha sett ut om ungdom ikke jukset i skolen og voksne var ærlige på arbeidsplassen og trofaste mot sine ekteskapsløfter. For oss er ærlighetens grunnprinsipp tuftet på Frelserens liv og lære. Ærlighet er også en verdsatt egenskap

i mange andre trosretninger og i historisk litteratur. Dikteren Robert Burns sa: «En ærlig mann er Guds edleste verk.»²¹ Troende mennesker føler seg nesten uten unntak ansvarlige overfor Gud for å være ærlige. Dette var grunnen til at mannen i California omvendte seg fra sin tidligere uærlighet.

I en eksamenstale i fjor fortalte Clayton Christensen, Harvard-professor og kirkeleder, den sanne historien om en yrkeskollega fra et annet land som hadde studert demokrati. Denne vennen ble overrasket over hvilken avgjørende rolle religion spiller for demokratiet. Han påpekte at i samfunn hvor innbyggerne fra ung alder av lærer å føle seg ansvarlige overfor Gud for ærlighet og integritet, vil de rette seg etter regler og fremgangsmåter som ikke kan håndheves, men som fremmer demokratiske idealer. I samfunn hvor dette ikke er tilfelle, er det umulig å skaffe nok politil til å fremtvinge ærlig adferd.²²

Moralverdier som gjelder ærlighet, kan utvilsomt spille en viktig rolle for å opprette lys og sannhet og forbedre samfunnet, og skulle verdsettes av dem som mangler tro.

Behandle alle Guds barn som brødre og søstre

Et annet eksempel på hvordan religiøs tro gagnar samfunnet og gir lys til verden, er religionens innflytelse i retning av å behandle alle Guds barn som brødre og søstre.

Mange trosbaserte institusjoner de siste 200 år har gått i bresjen for å strekke seg ut og hjelpe personer i vanskelige omstendigheter fordi deres medlemmer tror at alle mennesker er skapt i Guds bilde og lignelse.²³ William Wilberforce, den store britiske statsmann som medvirket til å gjøre slavehandel ulovlig i Storbritannia,

er et glimrende eksempel.²⁴ «Amazing Grace», den gripende salmen og den inspirerende filmen ved samme navn, beskriver det tidlige 1800-tallet og forteller historien om hans heroiske innsats. Wilberforces utrettelige arbeid var et av de første trinnene til å eliminere denne fryktelige, undertrykkende, ondskapsfulle og korrupte praksis. Som et ledd i dette arbeidet prøvde han, sammen med andre ledere, å reformere den offentlige moral. Han mente at utdannelse og rikets styreform måtte være moralbasert.²⁵ «Sin visjon om moralsk og åndelig berikelse var det han levde for, enten han forsvarte ekteskapets institusjon, angrep slavehandelen eller ettertrykkelig forsvarte sabbatsdagen.»²⁶ Med stort pågangsmåt bidro han til å mobilisere landets moralske og sosiale ledere i en landsomfattende kamp mot umoral.²⁷

I Kirkens tidlige historie var det store flertall av våre medlemmer motstandere av slaveriet.²⁸ Dette var en viktig årsak, sammen med deres religiøse tro, til det fiendskap og den pøbelvold de opplevde, som kulminerte i utryddelsesordren som guvernør Boggs utstedte i Missouri.²⁹ I 1833

mottok Joseph Smith en åpenbaring som bekreftet: «Det er ikke riktig at noe menneske skal være i trelldom under et annet.»³⁰ Vårt engasjement for religionsfrihet og for å behandle alle mennesker som Guds sønner og døtre, står sentralt i vår lære.

Dette er bare to eksempler på hvordan trobaserte verdier underbygger prinsipper som er til stor velsignelse for samfunnet. Det finnes mange flere. Vi skulle både delta selv og støtte personer med karakter og integritet som bidrar til å gjenopprette moralverdier som vil være til velsignelse for hele samfunnet.

La det være klart at alle røster må bli hørt i det offentlige rom. Hverken religiøse eller verdslige røster skulle bringes til taushet. Vi skulle heller ikke forvente at bare fordi noen av våre synspunkter bygger på religiøse prinsipper, vil de automatisk bli akseptert eller gis fortrinnsrett. Samtidig er det også klart at slike synspunkter og verdinormer har krav på å bli vurdert på saklig grunnlag.

Det moralske fundament for vår lære kan være et fyrtårn for verden og en samlende kraft for både moral og tro på Jesus Kristus. Vi må beskytte

våre familier og gå i bresjen sammen med alle velmenende mennesker, og gjøre alt vi kan for å bevare lys, håp og moral i våre lokalsamfunn.

Hvis vi både etterlever og forkynner disse prinsippene, vil vi følge Jesus Kristus, som er verdens sanne lys. Vi kan påvirke til rettferdighet og være med på å forberede vår Herre og Frelser Jesu Kristi annet komme. Vi ser frem til den skjønne dag da «frie hjerter vil synge når lysene atter tennes over hele verden».³¹ I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Richard Hough og Denis Richards: *The Battle of Britain: The Greatest Air Battle of World War II* (1989), 264.
2. Tilskrevet Sir Edward Grey. Se «When the Lights Go On Again (All over the World)», wikipedia.org.
3. Se Lære og pakter 88:11-13. Kristi lys er «lyset som er i alt, som gir alle ting liv, som er den lov alt styres ved» (vers 13). For en bedre forståelse av Kristi lys og forskjellen på Kristi lys og Den hellige ånd, se Boyd K. Packer: «Kristi lys», *Liahona*, april 2005, 8-14.
4. Moroni 7:19).
5. Se Jacques Barzun: *From Dawn to Decadence: 500 Years of Western Cultural Life* (2000), 798.
6. 13. trosartikkel.
7. Matteus 5:16.
8. Roger B. Porter: «Seek Ye First the Kingdom of God» (tale holdt ved Cambridge

- universitetsmenighet, Cambridge Massachusetts stav, 13. sep. 2009).
9. Mormon 6:17.
 10. Mormon 8:3.
 11. Se John Micklethwait og Adrian Wooldridge: *God Is Back: How the Global Revival of Faith Is Changing the World* (2009).
 12. Se Diana Butler Bass: «Peace, Love and Understanding» (anmeldelse av *God Is Back*, av John Micklethwait og Adrian Wooldridge), *Washington Post National Weekly Edition*, 27. juli – 2. aug. 2009, 39.
 13. Se David D. Kirkpatrick: «The Right Hand of the Fathers», *New York Times Magazine*, 20. des. 2009, 27.
 14. Se Kirkpatrick, «The Right Hand of the Fathers», 27. Robert P. George forklarer at vi enten har moralsk logikk og valgfrihet, eller så har vi umoral og determinisme.
 15. Lære og pakter 84:46.
 16. Lære og pakter 84:48.
 17. Boyd K. Packer, *Liahona*, april 2005, 8.
 18. Mosiah 29:26-27
 19. Se Margaret Somerville: «Should Religion Influence Policy?» www.themarknews.com/articles/1535-should-religion-influence-policy.
 20. Se Zhao Xiao: «Market Economies with Churches and Market Economies without Churches», 2002, www.danwei.org/business/churches-and-the-market-econom.php. Denne kinesiske økonomen hevder at et moralgrunnlag er nødvendig for å unngå at folk skal lyve og skade hverandre.
 21. «The Cotter's Saturday Night», i *Poems by Robert Burns* (1811), 191.
 22. Se Clayton M. Christensen: «The Importance of Asking the Right Questions» (eksamenstale ved Southern New Hampshire University, Manchester, N.H., 16. mai 2009).
 23. Se 1. Mosebok 1:26.
 24. Se William Hague, *William Wilberforce: The Life of the Great Anti-Slave Trade Campaigner* (2007), 352-56.
 25. Se Hague, *William Wilberforce*, 104-5.
 26. Hague, *William Wilberforce*, 513.
 27. Se Hague, *William Wilberforce*, 107-8.
 28. Se James B. Allen og Glen M. Leonard: *The Story of the Latter-day Saints*, 2. utg. (1992), 93, 120, 202.
 29. Se Leonard J. Arrington og Davis Bitton: *The Mormon Experience: A History of the Latter-day Saints*, 2. utg. (1992), 48-51; se også Clyde A. Milner og andre: *The Oxford History of the American West* (1994), 362: «Proslavery settlers and politicians persecuted them mercilessly».
 30. Lære og pakter 101:79.
 31. Siste linje i sangen «When the Lights Go On Again (All over the World)».

Av biskop Richard C. Edgley
Førsterådgiver i Det presiderende biskopsråd

Tro – valget er ditt

Velg tro fremfor tvil. Velg tro fremfor frykt. Velg tro fremfor det ukjente og det usette, og velg tro fremfor pessimisme.

Vi lever i en av tidenes største evangelieutdelinger – en tid som tidligere profeter så frem til, profeterte om og, tror jeg, lengtet etter. Men selv om vi er rikelig velsignet fra himmelen, er Satan svært reell og mer aktiv enn noensinne, og motstridende budskap bombarderer oss kontinuerlig. Engelen Moroni fortalte den unge profeten Joseph Smith at hans navn ville bli kjent for godt og ondt over hele verden (se Joseph Smith – Historie 1:33), og aldri har oppfyllelsen av noen profeti vært tydeligere. Profeten ga sitt liv for sitt vitnesbyrd, og angrepene fortsetter i dag mot Kirken og faktisk også mot Frelseren selv. Frelserens og hans sonoffers realitet, samt dets universelle anvendelse for oss alle, bestrides og blir ofte forkastet som en myte eller et uopplyst og svakt sinns grunnløse håp. Videre blir det faktum at evangeliet er gjengitt i disse siste dager, stadig trukket i tvil. Det kontinuerlige bombardementet med slike budskap kan skape forvirring, tvil og pessimisme, som alt sammen angriper de grunnleggende sannheter vi tror på, vår tro på Gud og vårt håp for fremtiden.

Dette er kanskje den virkelighet vi lever i, men vi kan likevel velge hvordan vi vil reagere. Når vår hellige lære og våre trosoppfatninger bli utfordret,

er dette vår anledning til å bli kjent med Gud på en ytterst personlig måte. Dette er vår mulighet til å velge.

På grunn av konfliktene og utfordringene vi møter i dagens verden, vil jeg foreslå et enkelt valg – et valg om fred og beskyttelse og et valg som passer alle. Valget er tro. Vær klar over at tro ikke er en gratis gave vi får uten ettertanke, ønske eller innsats. Den kommer ikke slik duggen faller fra himmelen. Frelseren sa: «Kom til meg» (Matteus 11:28) og «Bank på, så skal det bli [gitt] dere» (Matteus 7:7). Dette er handlingsverb – *kom, bank*. Det er valg. Så jeg sier: Velg tro. Velg tro fremfor tvil. Velg tro fremfor frykt. Velg tro fremfor det ukjente og det usette, og velg tro fremfor pessimisme.

Almas klassiske drøfting av tro i Alma 32 i Mormons bok er en rekke valg for å sikre at vi utvikler og bevarer vår tro. Alma ba oss velge. Han brukte handlingsord som innledes med et valg. Han brukte ordene *våkne, anstrenge, prøve, utøve, ønske, virke* og *så*. Alma forklarte deretter at hvis vi gjør disse valgene og ikke kaster ut frøet ved vantro, «vil det begynne å svulme i [vårt] bryst» (Alma 32:28).

Ja, tro er et valg, og troen må søkes og utvikles. Vi er med andre ord ansvarlige for vår egen tro. Vi er

også ansvarlige for vår mangel på tro. Valget er deres.

Det er mye jeg ikke vet. Jeg kjenner ikke detaljene i materiens organisasjon for å bli den vakre verden i lever i. Jeg forstår ikke alle detaljer ved forsoningen, hvordan Frelserens offer kan rense alle som omvender seg, eller hvordan Frelseren kunne lide «alle menneskers smerter» (L&p 18:11). Jeg vet ikke hvor byen Zarahemla, som er omtalt i Mormons bok, lå. Jeg vet ikke hvorfor mine trosoppfatninger noen ganger er i strid med antatt vitenskapelig eller verdslig kunnskap. Kanskje dette er de ting vår himmelske Fader beskrev som «himlenes rikes hemmeligheter» (L&p 107:9), som vil bli åpenbart senere.

Men selv om jeg ikke vet alt, vet jeg det viktige. Jeg kjenner de enkle og tydelige sannheter i evangeliet som fører til frelse og opphøyelse. Jeg vet at Frelseren led alle menneskers smerter og at alle som omvender seg, kan bli renset fra synd. Og det jeg ikke vet eller ikke fullt ut forstår, bygger jeg bro over med min sterke tro og går videre, og tar del i evangeliets løfter og velsignelser. Og så, som Alma sier, bringer vår tro oss til fullkommen kunnskap (se Alma 32:34). Ved å gå fremover og inn i det ukjente, kun rustet med håp og ønske, viser vi vår tro og vår hengivenhet til Herren.

La oss derfor følge Almas formel. La oss velge. La oss velge tro.

- Hvis dere føler forvirring og håpløshet, velg å «våkne opp og anstrenge deres evner» (Alma 32:27). Kom ydmykt frem for Herren med et sønderknust hjerte og en angrende ånd. Dette er veien til sannhet og Herrens vei til lys, kunnskap og fred.
- Hvis deres vitnesbyrd er umodent, uprøvd og usikkert, velg å «utøve

tro i den minste grad». Velg å «prøve [hans] ord» (Alma 32:27). Frelseren forklarte: «Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv» (Johannes 7:17).

- Når logikk, fornuft eller eget intellekt kommer i konflikt med hellige

læresetninger, eller motstridende budskap angriper deres tro som de brennende piler som beskrives av apostelen Paulus (se Efeserne 6:16), velg å ikke kaste frøet ut av hjertet ved vantro. Husk at vi ikke får noe vitnesbyrd før vår tro er prøvd (se Ether 12:6).

- Hvis deres tro er prøvd og moden, velg å pleie den «med stor omsorg» (Alma 32:37). Selv om vår tro er sterk, kan den bli skjør på grunn av alle de blandede signalene som angriper den. Den trenger stadig næring gjennom fortsatt skriftstudium, bønn og anvendelse av Hans ord.

Da disiplene spurte Jesus hvorfor de ikke kunne drive ut en djevel slik de nettopp hadde sett Frelseren gjøre, svarte Jesus: «Om dere har tro som et sennepsfrø, kan dere si til dette fjellet: Flytt deg herfra og dit! Og det skal flytte seg» (Matteus 17:20). Jeg har aldri sett et fysisk fjell flytte seg. Men på grunn av tro har jeg sett et fjell av tvil og fortvilelse bli fjernet og erstattet med håp og optimisme. På grunn av tro har jeg personlig sett et fjell av synd bli erstattet med omvendelse og tilgivelse. Og på grunn av tro har jeg personlig sett et fjell av smerte bli erstattet med fred, håp og takknemlighet. Ja, jeg har sett fjell flytte seg.

- På grunn av min tro har jeg mobilisert kraften i det prestedømme jeg bærer og fått del i evangeliets gode gaver og mottatt de frelsende ordinanser.
- På grunn av min tro arbeider jeg meg gjennom livets kamper og vanskeligheter med fred og selvtillit.
- På grunn av min tro har jeg klart å vende spørsmål og til og med tvil til sikkerhet og forståelse.
- På grunn av min tro møter jeg det ukjente, usette og uforklarte med ubetinget visshet.
- Og på grunn av min tro forstår jeg – selv i de tilsynelatende verste øyeblikk – med en følelse av fred og takknemlighet at dette i realiteten er de besteøyeblikk.

Og hvis vi velger tro og deretter pleier denne troen til den blir en fullkommen kunnskap om det som hører Herren til, bruker vi ordene «jeg vitner om» eller «jeg vet». Jeg har personlig sådd frøet i mitt eget hjerte, og hele mitt liv har jeg forsøkt å pleie frøet frem til en fullkommen kunnskap. I dag står jeg ved denne talerstolen og vitner om at Jesus er Kristus, verdens

Forløser. Jeg vitner også om at Joseph Smith var en Guds profet og Herrens levende redskap som han brukte til å bringe det fullstendige og sanne Jesu Kristi evangelium tilbake til jorden. Jeg vitner om at president Thomas S. Monson er Herrens profet i dag. Jeg vitner også om at dere og jeg kan velge tro. La oss velge tro. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Kevin R. Duncan
i De sytti

Vårt liv og vår eksistens

Måtte vi være kloke nok til å stole på og følge de råd vi får fra de levende profeter og apostler.

Vinteren 1848 var hard og krevende for pionerbyggerne i Saltsjødalen. Sommeren 1847 hadde Brigham Young erklært at de hellige endelig hadde nådd sitt mål. «Dette er det rette stedet,»¹ sa president Brigham Young, som hadde sett i et syn hvor de hellige skulle etablere seg. Kirkens tidlige medlemmer hadde utholdt en enorm motgang mens evangeliets gjengivelse utspant seg. De hadde blitt drevet fra sine hjem, forfulgt og plaget. De hadde gjennomgått grenseløse lidelser på sin vei over slettene. Men nå var de endelig på «rett sted».

Vinteren 1848 hadde imidlertid vært ekstremt streng. Det hadde vært så kaldt at noen hadde fått alvorlige forfrysninger på føttene. En følelse av uro begynte å spre seg blant de hellige. Noen medlemmer av Kirken sa at de ikke ville bygge sitt hjem i dalen. De ville bli værende i vognene sine, for de var sikre på at Kirkens ledere ville lede dem videre til et bedre sted. De hadde bragt med seg frø og fruktplanter, men de ville ikke ta sjansen på å kaste dem bort ved å så og plante i den ufruktbare ørkenen. Jim Bridger, en velkjent oppdagelsesreisende den gangen, sa til Brigham Young at han ville gi tusen dollar for den første skjeppen med mais som ble dyrket

i Saltsjødalen, for han mente det var umulig.²

For å gjøre ting enda mer komplisert, var det nylig funnet gull i California. Noen av Kirkens medlemmer så for seg at livet ville bli enklere og rikere om de flyttet til California på jakt etter rikdom og et bedre klima.

Under denne skyen av misnøye talte Brigham Young til Kirkens medlemmer. Han erklærte:

«[Denne dalen] er stedet Gud har utvalgt for sitt folk.

Vi er blitt sparket ut av stekepannen og inn i ilden, og ut av ilden og midt ut på gulvet, og her er vi og her skal vi bli. Gud har vist meg at det er her hans folk skal bosette seg, og det

er her de vil blomstre. Han vil mildne elementene til beste for de hellige. Han vil motvirke frosten og den karige jorden, og landet skal bli fruktbart. Brødre, gå nå og så deres frø.»

I tillegg til å love disse velsignelsene erklærte president Young at Saltsjødalen skulle bli kjent som en allfarvei for nasjonene. Konger og keisere skulle besøke området. Men viktigst av alt, et Herrens tempel skulle bygges.³

Dette var bemerkelsesverdige løfter. Mange medlemmer av Kirken trodde på Brigham Youngs profetier, mens andre fremdeles var skeptiske og dro avsted på jakt etter det de trodde ville bli et bedre liv. Historien har imidlertid vist at enhver profeti Brigham Young uttalte, har blitt oppfylt. Dalen blomstret og frembrakte avlinger. De hellige gjorde det godt. Vinteren 1848 var et godt utgangspunkt for Herren til å gi sitt folk en verdifull lærdom. De lærte – slik vi alle må lære – at den eneste sikre vei til beskyttelse i dette liv finnes ved å sette sin lit til og adlyde rådene vi får av Guds profeter.

En av de største velsignelsene ved medlemskap i denne kirke er utvilsomt at vi blir ledet av Guds levende profeter. Herren erklærte: «Det er

aldri mer enn én på jorden til enhver tid som denne myndighet og disse prestedømmets nøkler er overdratt til.»⁴ Kirkens profet og president i dag, Thomas S. Monson, mottar Guds ord for alle Kirkens medlemmer og for hele verden. I tillegg oppholder vi også rådgiverne i Det første presidentskap og medlemmene i De tolv apostlers quorum som profeter, seere og åpenbarere.

Med forfrosne føtter og en gold ødemark fordret det utvilsomt tro av disse tidlige hellige for å stole på sin profet. Hele deres liv og eksistens sto på spill. Herren belønnet imidlertid deres lydighet og velsignet og hjalp dem som fulgte hans talerør.

Og Herren gjør i dag det samme for dere og meg. Denne verden er så full av selvhjelpsbøker, så mange selvutnevnte eksperter, så mange teoretikere, lærere og filosofer som har råd og veiledning å gi om ethvert tenkelig emne. Med dagens teknologi er informasjon om et utall emner bare noen tastetrykk unna. Det er lett å falle i den felle å søke råd fra «kjøds arm»⁵ om alt fra hvordan man skal oppdra barn til hvordan man kan finne lykke. Selv om noe av denne informasjonen har en verdi, har vi som medlemmer av Kirken tilgang til den rene sannhets kilde, selveste Gud. Vi gjør lurt i å søke løsninger på våre problemer og svar på våre spørsmål ved å granske det Herren har åpenbart gjennom sine profeter. Med den samme moderne teknologi har vi enkel tilgang til profeters ord om nesten ethvert emne. Hva har Gud lært oss om ekteskap og familie gjennom sine profeter? Hva har han lært oss om utdanning og fremtidsrettet livsførsel gjennom sine profeter? Hva har han lært oss om personlig lykke og selvrealisering gjennom sine profeter?

Stockholm, Sverige

Det profetene lærer oss, kan for noen virke foreldet, upopulært eller til og med umulig. Men Gud er en ordens Gud, og han har opprettet et system for å lære hans vilje. «For Herren Herren gjør ikke noe uten at han har åpenbart sine skjulte råd for sine tjenerne profetene.»⁶ I starten av denne evangelieutdelingen i tidenes fylde bekreftet Herren igjen at han ville kommunisere med oss gjennom sine profeter. Han sa: «Mitt ord ... skal bli oppfylt, enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme.»⁷

Å sette sin lit til og følge profetene er mer enn en velsignelse og et privilegium. President Ezra Taft Benson sa: «Vår frelse avhenger av at vi følger profeten.» Han beskrev det han kalte «Fjorten grunnprinsipper for å følge profeten». På møtet i formiddag underviste eldste Claudio Costa i De syttis presidentskap oss så veltalende i disse 14 grunnprinsippene. Ettersom de er så viktige

for vår frelse, vil jeg gjenta dem.

«For det første: Profeten er det eneste menneske som taler på vegne av Herren i alle ting.

For det andre: Den levende profet er viktigere for oss enn standardverkene.

For det tredje: Den levende profet er viktigere for oss enn en død profet.

For det fjerde: Profeten vil aldri føre Kirken på villspor.

For det femte: Profeten behøver ingen spesiell verdslig utdanning eller attest for å kunne tale om et emne eller handle i en hvilken som helst sak, når som helst.

For det sjette: Profeten behøver ikke si: "Så sier Herren" for å gi oss hellig skrift.

For det syvende: Profeten forteller oss det vi trenger å vite, ikke alltid det vi ønsker å vite.

For det åttende: Profeten er ikke begrenset til menneskers logikk.

For det niende: Profeten kan motta åpenbaring om en hvilken

som helst sak, timelig eller åndelig.

For det tiende: Profeten kan engasjere seg i samfunnsspørsmål.

For det ellevte: De to gruppene som har vanskeligst for å følge profeten, er de stolte som er lærde, og de stolte som er rike.

For det tolvte: Profeten vil ikke nødvendigvis være populær i verden eller blant de verdslige.

For det trettende: Profeten og hans rådgivere utgjør Det første presidentskap – Kirkens høyeste quorum.

For det fjortende: Følg den levende profet og Det første presidentskap, og bli velsignet. Forkast dem, og høst lidelse.»⁸

Brødre og søstre, i likhet med de hellige i 1848 kan vi velge å følge profeten, eller vi kan søke råd fra kjødets arm. Måtte vi være kloke nok til å stole på og følge de råd vi får fra de levende profeter og apostler. Jeg er et vitne om deres godhet. Jeg vitner om at de er kalt av Gud. Jeg vitner også om at det ikke finnes noen tryggere tilnærming til livet, til å finne løsninger på våre problemer, til å finne fred og lykke i denne verden og til å beskytte vår egen frelse, enn ved å adlyde deres ord. Jeg bærer dette vitnesbyrd i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Brigham Young, som sitert av Wilford Woodruff, i *The Utah Pioneers* (1880), 23.
2. Se Bryant S. Hinckley: *The Faith of Our Pioneer Fathers* (1956), 9-15; se også Gordon B. Hinckley: «Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert», *Ensign*, okt. 2001, 70-72.
3. Se Hinckley: *The Faith of Our Pioneer Fathers*, 11-12; se også *Ensign*, okt. 2001, 71.
4. Lære og pakter 132:7.
5. Lære og pakter 1:19.
6. Amos 3:7.
7. Lære og pakter 1:38.
8. Ezra Taft Benson: «Fourteen Fundamentals in Following the Prophet», i *1980 Devotional Speeches of the Year* (1981), 29-30.

Av eldste Gerrit W. Gong

i De sytti

Templets evighetsspeil – et vitnesbyrd om familier

Et evig perspektiv på omvendelse til evangeliet og tempelpakter kan hjelpe oss å se rike velsignelser i hver generasjon av vår evige familie.

Kjære brødre og søstre, da vår sønn var på opplæringscenteret for misjonærer i Provo, sendte søster Gong nybakt brød til ham og hans misjonærvenner. Her er noen av takkemeldingene søster Gong fikk fra misjonærene: «Søster Gong, det brødet smakte som hjemme.» «Søster Gong, jeg er imponert. Det brødet er det beste jeg har spist siden mors enchiladas.» Men denne likte jeg best: «Søster Gong, brødet var nydelig.» Så fortsatte han spøkefullt: «Ha meg i tankene hvis det skulle gå dårlig med deg og mr. Gong.»

Vi elsker våre misjonærer – hver eneste eldste og søster og hvert eneste ektepar. Vi er evig takknemlige til den spesielle misjonæren som brakte Jesu Kristi gjengitte evangelium til vår familie. Jeg vitner takknemlig om at et evig perspektiv på omvendelse til evangeliet og tempelpakter kan hjelpe oss å se rike velsignelser i hver generasjon av vår evige familie.

Den første konvertitten til Jesu

Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige i familien Gong er vår mor, Jean Gong. Som tenåring i Honolulu på Hawaii lyttet hun, fikk kunnskap og ble døpt og bekreftet. Hun lever fortsatt i troen. Trofaste medlemmer av Kirken hjalp min mor slik at hun fikk venner i evangeliet, kall i Kirken og vedvarende næring ved Guds gode ord. Med dagens uttrykksform velsigner enhver ny konvertitt, ung enslig voksen, de som vender tilbake til aktivitet, og andre, mange generasjoner når de blir de helliges medborgere og Guds husfolk.¹

Én familie som hjalp min mor, var Gerrit de Jong juniors familie. Bestefar de Jong var lingvist, og elsket hjertets og Åndens språk. Han pirret min guttefantasi ved å si ting som: «Når bjørnebær er røde, er de grønne.» Med henvisning til dagens bærbare elektroniske innretninger, sier jeg til unge venner: «Blackberryer (mobiltelefon i USA) som leses i kirken, gjør grønne biskoper blå».

Mine foreldre, Walter og Jean Gong, giftet seg tre ganger – en kinesisk seremoni for familien, en amerikansk seremoni for venner og en hellig seremoni i Herrens hus for tid og all evighet.

Våre Primær-barn synger: «Jeg ser vår Herres tempel. Jeg ønsker [å] reise dit en dag.»² Våre ungdommer lover å «motta templets ordinanser».³

Jeg sto nylig i et Herrens hus sammen med et verdig par som var der for å motta velsignelser ved å inngå pakter. Jeg oppfordret dem til å la sine første hvetebrødsdager være i 50 år, og så, etter 50 år, begynne på de neste hvetebrødsdagene.

Sammen med dette vakre paret kikket jeg inn i templets speil – ett speil på denne siden, og ett speil på den siden. Sammen reflekterer speilene i templet bilder bakover og fremover, tilsynelatende i all evighet.

Templets evighetsspeil minner oss om at alle mennesker har «en guddommelig natur og fremtid», at «hellige ordinanser og pakter som er tilgjengelige i hellige templer, gjør det mulig for enkeltmennesker å vende tilbake til Guds nærhet og for familier å bli evig forenet»,⁴ og at når vi vokser i kjærlighet og trofasthet, kan vi gi barn røtter og vinger.

Da jeg så i templets evighetsspeil, tenkte jeg på First Dragon Gong, født i år 837 e. Kr. (slutten av Tang-dynastiet) i Syd-Kina, og etterfølgende generasjoner av familien Gong frem til min far, vår families 32. registrerte generasjon. Min bror, søster og jeg er i vår families 33. generasjon. Mine sønner og deres søskenbarn er 34. generasjon. Vårt barnebarn er 35. registrerte generasjon av familien Gong. I templets evighetsspeil kunne jeg ikke se noen begynnelse eller slutt på generasjonene.

Så forestilte jeg meg ikke bare en rekke av generasjoner, men en

rekke av familieforhold. I én retning så jeg meg selv som sønn, barnebarn og oldebarn, tilbake til First Dragon Gong. I speilene i den andre retningen så jeg meg selv som far, bestefar, oldefar. Jeg kunne se min hustru, Susan, som datter, barnebarn, oldebarn og, i den andre retningen, som mor, bestemor og oldemor.

I templets evighetsspeil begynte jeg også å oppfatte min hustru og meg selv som barn av våre foreldre og foreldre til våre barn, som barnebarn av våre besteforeldre og besteforeldre til våre barnebarn. Jordelivets store lærdommer faller på vår sjel når vi lærer og underviser i evigvarende roller, herunder som

Kristus Jesus, vår Herre.»¹⁷

Jeg bærer ydmykt vitnesbyrd: Gud lever. Han «skal tørke bort hver tåre fra [våre] øyne»¹⁸ – med unntak av våre gledestårer når vi ser i templets evighetsspeil og ser at vi er hjemme, rene og ubesmittede, og våre familiegenerasjoner er beseglet ved prestedømmets myndighet i kjærlighet, og vi roper «Hosianna, hosianna, hosianna». I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Efeserne 2:19.
2. «Jeg ser vår Herres tempel», *Barnas sangbok*, 99.
3. «Unge kvinners tema», *Unge kvinner – personlig fremgang: Stå som et Guds vitne* (hefte, 2009), 3.
4. «Familien – En erklæring til verden», *Liahona*, okt. 2004, 49.
5. Se Mosiah 15:2.
6. Se Alma 7:11-12.
7. Lære og pakter 88:6; se også Lære og pakter 122:5-8.
8. Jesaja 53:5.
9. Matteus 10:39.
10. Se Alma 34:14.
11. Se Lære og pakter 20:77, 79.
12. Mosiah 18:9.
13. Lære og pakter 121:44.
14. «How Great the Wisdom and the Love», *Hymns*, nr. 195.
15. Se Lære og pakter 45:26; 88:91.
16. Lære og pakter 1:30.
17. Romerne 8:38-39.
18. Johannes' åpenbaring 21:4.

barn og foreldre, foreldre og barn.

Skriftene beskriver vår Frelser som «Faderen og Sønnen».⁵ Fordi han levde i kjødet og underkastet kjødet Faderens vilje, vet Frelseren hvordan han kan hjelpe oss, sitt folk, gjennom smerte, lidelse, fristelse, sykdom og til og med død.⁶ Etter å ha steget «ned under alt»,⁷ kan Frelseren bære våre piner og påta seg våre sykdommer. «Han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger... ved [Frelserens] sår har vi fått legedom.»⁸

Helt siden rådet i himmelen har Frelseren bare søkt å gjøre sin Faders vilje. Dette mønsteret for far og sønn kan bidra til å forklare paradokset «den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det».⁹ Verden søker opplyst egeninteresse. Vi kan imidlertid ikke frelse oss selv. Denne kraften finnes i *Ham*. Som uendelig og evig,¹⁰ er det bare Frelserens forsoning som overgår tid og rom, og svelger død, sinne, bitterhet, urettferdighet, ensomhet og hjertesorg.

Noen ganger går ting galt selv om vi har gjort vårt aller beste. Som et uskyldig og rent lam gråter Frelseren med og for oss. Når vi alltid minnes ham,¹¹ kan

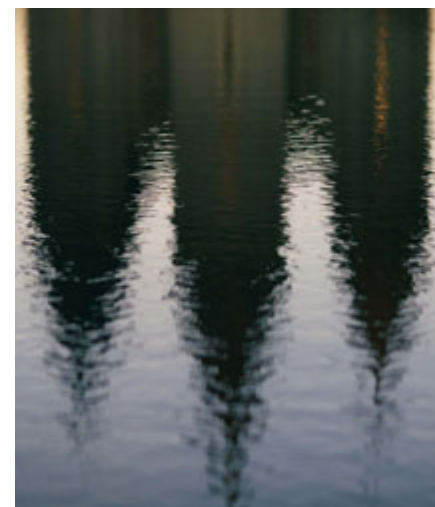
han stå sammen med oss «til alle tider og i alle ting og på alle steder [vi] måtte være».¹² Hans «trofasthet er sterkere enn dødens bånd».¹³ Når vi kommer til ham, trekker også Frelseren oss til vår Fader i himmelen. Selv om noen ting er ufullkomne på jorden, kan vi stole på at vår himmelske Fader gjennomfører «forløsningens store plan, der rettferd, kjærlighet og barmhjertighet møtes i guddommelig harmoni».¹⁴

Et mirakel med bildene vi ser i templets evighetsspeil, er at de – vi – kan forandres. Da Jean og Walter Gong inngikk den nye og evige pakt, åpnet de veien for at forfedre (som First Dragon Gong) kunne bli beseglet, og for at etterkommere kunne bli født i pakten. Husk: Når vi hjelper en enkelt søster eller bror, velsigner vi generasjoner.

Verden er i forvirring,¹⁵ men i Hans «eneste sanne og levende kirke»,¹⁶ finnes tro og ingen frykt. Med apostelen Paulus' ord bærer jeg også høytidelig vitnesbyrd:

«For jeg er viss på at verken død eller liv, ...

verken høyde eller dybde eller noen annen skapning skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i

Av **eldste Neil L. Andersen**
i De tolv apostlers quorum

Forlat ham aldri

Hvis dere velger å ikke bli fornærmet eller skamfulle, vil dere føle hans kjærlighet og anerkjennelse. Dere vil vite at dere er i ferd med å bli mer lik ham.

Mine kjære brødre og søstre over hele verden, jeg vil uttrykke min dype beundring for den tro og det mot jeg ser i deres liv. Vi lever i en ytterst bemerkelsesverdige tid – men en krevende tid.

Herren varsler oss om kommende farer

Herren har ikke overlatt oss til oss selv i vår streben etter å vende tilbake til ham. Hør på hans advarselord som varsler oss om kommende farer: «Vær på vakt, våk.»¹ «Ta dere i vare så dere ikke ... blir ført vill.»² «[Vær] årvåkne og forsiktige.»³ «Ta dere i vare så dere ikke ... faller ut av deres egen faste stand.»⁴

Ingen av oss er immun mot verdens innflytelse. Herrens råd holder oss årvåkne.

Dere husker Jesu opplevelse i Kapernaum, hvor disipler som hadde fulgt Frelseren, ikke ville godta at han var Guds Sønn. Skriftene forteller: «Etter dette trakk mange av hans disipler seg tilbake og gikk ikke lenger omkring med ham.»⁵

Jesus vendte seg så til De tolv og sa: «Vil også dere gå bort?»⁶

Vil også dere gå bort?

I mitt eget sinn har jeg besvart dette spørsmålet mange ganger: «Absolutt

ikke! Ikke jeg! Jeg vil aldri forlate ham! Jeg er her for godt!» Jeg vet dere har svart på samme måte.

Men spørsmålet «Vil også dere gå bort?» minner oss om vår egen sårbarhet. Livet er ingen åndelig dans på roser. Apostlenes ord i en annen situasjon kommer stille til vårt sinn: «Det er vel ikke meg, Herre?»⁷

Vi går ned i dåpens vann med glede og forventning. Frelseren kaller: «Kom til meg,»⁸ og vi svarer med å påta oss hans navn. Ingen av oss ønsker at denne reisen skal bli hverken en kortvarig flørt med det åndelige eller et bemerkelsesverdige, men avsluttet kapittel. Disippelens vei er ikke for den åndelig svake. Jesus sa: «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.»⁹ «Den som vil følge etter meg, han må fornekte seg selv, ta sitt kors opp og følge meg.»¹⁰

Når vi følger Frelseren, vil vi utvilsomt møte utfordringer. Hvis vi møter dem med tro, vil disse foredlende erfaringene gi oss en mer dyptgående omvendelse og forståelse av Frelseren. Møter vi dem på verdslig vis, vil de samme erfaringene fordunkle vårt perspektiv og svekke vår beslutning. Noen vi elsker og beundrer, viker bort

fra den snevre og smale sti og «[går] ikke lenger omkring med ham».

Hvordan holder vi oss trofaste?

Hvordan holder vi oss trofaste mot Frelseren, hans evangelium og hans prestedømsordinanser? Hvordan utvikler vi tro og styrke til aldri å forlate ham?

Jesus sa: «Uten at dere omvender dere og blir som barn, kommer dere slett ikke inn i himlenes rike.»¹¹ Vi trenger et barns troende hjerte.

Gjennom hans forsonings kraft kan vi bli «som et barn, lydige, saktmodige, ydmyke, full av kjærlighet, villige til å bøye [oss] for alt som Herren finner gavnlige å pålegge [oss], likesom et barn bøyer seg for sin far.»¹² Dette er den mektige forandring i hjertet.¹³

Vi skjønner snart hvorfor vi trenger en forandring i hjertet. To ord varsler om kommende fare. Ordene er *fornærmet* og *skamfull*.

Velg å ikke bli fornærmet

Jesus spurte dem som var usikre på Frelserens guddommelighet: «Tar dere anstøt av dette?»¹⁴ I lignelsen om såmannen advarte Jesus: «Han ... holder bare ut en tid. Når det blir trengsel eller forfølgelse for ordets skyld, faller han straks fra.»¹⁵

Fornærmelse antar mange former og foregår ustanselig. Folk vi har tro på, skuffer oss. Vi opplever uforutsette vanskeligheter. Livet blir ikke nøyaktig slik vi hadde forventet. Vi gjør feil, føler oss uverdige og er redde for ikke å få tilgivelse. Vi er usikre på et doktrinært spørsmål. Vi får høre noe som ble sagt på en tallerstol i Kirken for 150 år siden som plager oss. Våre barn blir urettferdig behandlet. Vi blir ignorert eller føler oss lite verdsatt. Det kan være hundre ting, og alle er svært reelle for oss der og da.¹⁶

I våre svake øyeblikk forsøker djevelen å stjele våre åndelige løfter. Er vi ikke årvåkne, vil vår sårede og barnlige ånd trekke seg tilbake til vårt tidligere oppblåste egos kalde, mørke skall, og forlate Frelserens varme, helbredende lys.

Da Parley P. Pratt i 1835 ble urettferdig behandlet, noe som påførte ham og hans familie forlegenhet og skam, sa profeten Joseph Smith: «Parley, ... legg disse tingene bak deg ... [og] Den allmektige Gud skal være med deg.»¹⁷

Et annet eksempel: I 1830 ble den kjente legen Frederick G. Williams døpt. Han delte øyeblikkelig sine talenter og sin velstand med Kirken. Han ble en leder i Kirken. Han ga Kirken tomt til å bygge Kirtland tempel. Da Frederick G. Williams havnet i vanskeligheter i 1837, gjorde han alvorlige feil. Herren erklærte i en åpenbaring at «på grunn av overtredelse hadde hans tidligere stilling som leder i Kirken blitt fratatt ham».¹⁸

Den vakre lærdom vi lærer av Frederick G. Williams, er at «til tross for sine svakheter, var han karakterfast nok til å fornye sin lojalitet til Herren, profeten og ... Kirken, når det ville ha vært så lett å bli nedbrutt i bitterhet».¹⁹ Våren 1840 fremstilte han seg på en generalkonferanse, ba ydmykt om tilgivelse for sin tidligere adferd og uttrykte sin beslutning om å gjøre Guds vilje i fremtiden.

Saken hans ble fremlagt av Hyrum Smith, og han ble gladelig tilgitt. Han døde som trofast medlem av Kirken.

Jeg møtte nylig presidenten for Recife Brasil tempel. Han heter Fredrick G. Williams. Han fortalte hvordan hans tippoldefars karaktervalg hadde velsignet hans familie og hundrevis av hans etterkommere.

Velg å ikke skamme deg

Fornærmet har en tærende ledsager som heter *skamfull*.

I Mormons bok lærer vi om Lehis syn om livets tre. Synet beskriver de edle sjeler som «trengte seg frem gjennom den mørke tåken mens de klamret seg til jernstangen», og de kom frem «og spiste av treets frukt».²⁰

Nephi beskrev treet som «Guds kjærlighet»,²¹ med frukt som fylte sjelen «med overmåte stor glede».²²

Etter å ha smakt av frukten, så Lehi «en stor og rommelig bygning ... full av mennesker ... både gamle og unge, både menn og kvinner. De var meget fint kledd, og de hånte og pekte fingre mot dem som hadde kommet og som spiste av frukten».²³ En engel forklarte at den hån og spott og fingerpeking som beskrives, forestiller verdens stolthet og visdom.²⁴

Nephi sa klart og tydelig: «Vi brydde oss ikke om dem.»²⁵

Dessverre var det andre som mistet motet. Skriftstedet lyder: «*Da de hadde*

spist av frukten, *skammet* de seg på grunn av dem som spottet dem, og de falt fra, gikk inn på forbudte stier og ble borte.»²⁶

Som Kristi disipler skiller vi oss ut fra verden. Til tider kan vi føle oss utilpass når folk peker fingre, håner og forkaster det som er hellig for oss.²⁷ President Thomas S. Monson advarte: «Hvis ikke deres vitnesbyrds røtter er godt festet, vil det bli vanskelig for dere å holde stand mot latterliggjøring fra folk som utfordrer deres tro.»²⁸ Nephi sa: «[Bry dere] ikke om dem.»²⁹ Paulus formante: «For Gud gav oss ikke motløshets ånd. Skam deg ... ikke ved vår Herres vitnesbyrd.»³⁰ Vi må aldri forlate ham.

Da jeg ledsaget president Dieter F. Uchtdorf til Øst-Europa i fjor, ble jeg forundret over de helliges tro og mot. En prestedømsleder i Ukraina sa at han hadde blitt kalt til grenspresidentskapet våren 1994, bare seks måneder etter sin dåp. Dette ville innebære at han gikk offentlig ut med sin tro og bidro til å få Kirken registrert i byen Dnipropetrovsk. Det var stor usikkerhet i

Ukraina, og det å vise tro på Kristus og det gjengitte evangelium åpenlyst kunne føre til problemer, blant annet muligheten for å miste jobben som pilot.

Prestedømslederen fortalte oss: «Jeg ba og ba. Jeg hadde et vitnesbyrd og hadde inngått en pakt. Jeg visste hva Herren ville at jeg skulle gjøre.»³¹ Tapert gikk han og hans hustru fremad i tro, uten å skamme seg over Jesu Kristi evangelium.

Den som mye er gitt, av ham skal mye kreves

Noen spør: «Må vi være så annerledes enn andre?» «Kan jeg ikke være en Kristi disippel uten å tenke så mye på min adferd?» «Kan jeg ikke elske Kristus uten å holde kyskhetsloven?» «Kan jeg ikke elske ham og gjøre hva jeg vil på søndag?» Jesus ga et enkelt svar: «Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud.»³²

Noen spør: «Er det ikke mange i andre trossamfunn som elsker Kristus?» Jo, naturligvis! Men som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige som har et vitnesbyrd om ham, ikke bare fra Bibelen, men

også fra Mormons bok, som vet at prestedømmet er gjengitt til jorden, som har inngått hellige pakter om å følge ham og har mottatt Den hellige ånds gave, som har blitt begavet med kraft i hans hellige tempel og som tar del i forberedelsene til hans strålende tilbakekomst til jorden, kan vi ikke sammenligne oss med dem som ennå ikke har mottatt disse sannhetene. «Den som mye er gitt, av ham skal mye kreves.»³³

Herren sa: «[Du kan] selv velge.»³⁴

Jeg lover at hvis dere velger å ikke bli fornærmet eller skamfulle, vil dere føle hans kjærlighet og anerkjennelse. Dere vil vite at dere er i ferd med å bli mer lik ham.³⁵

Vil vi forstå alt? Naturligvis ikke. Vi vil legge visse ting på hyllen for å finne ut av dem på et senere tidspunkt.

Vil alt være rettferdig? Det vil det ikke. Vi vil godta visse ting vi ikke kan gjøre noe med, og tilgi andre når det gjør vondt.

Vil vi noen ganger føle oss utenfor? Absolutt.

Vil vi noen ganger bli forbløffet over det sinne noen få føler overfor

Herrens kirke, og deres anstrengelser for å ødelegge de svakes tro?³⁶ Ja. Men dette vil ikke hindre Kirkens vekst eller fremtid, og heller ikke behøver det å bremse vår åndelige fremgang som Herren Jesu Kristi disipler.

Forlat ham aldri

Jeg elsker disse ordene fra en kjær salme:

*Den sjel som til Jesus sin lit kun
har satt,
jeg vil ei forsake i mørkeste natt.
Om ondskapens krefter imot den
vil stå,
på grunn av min nåde den frelse
skal få,
på grunn av min nåde den frelse
kal få.»³⁷*

Fullkommenhet kommer ikke i dette liv, men vi utøver tro på vår Herre Jesus Kristus og holder våre pakter. President Monson har lovet: «Ditt vitnesbyrd vil, når det stadig pleies, holde deg trygg.»³⁸ Vi fester våre åndelige røtter dypt og nyter daglig Kristi ord i Skriftene. Vi stoler

på levende profeters ord, som legges frem for oss for å vise vei. Vi ber og ber, og vi lytter til Den hellige ånds milde røst som leder oss på veien og taler fred til vår sjel. Uansett hvilke utfordringer som oppstår, forlater vi ham aldri.

Jesus spurte sine apostler: «Vil også dere gå bort?»³⁹

Peter svarte:

«Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord.

... Vi tror og vet at du er denne Kristus, den levende Guds Sønn.»⁴⁰

Jeg har også dette vitnesbyrd. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Markus 13:33.
2. Lære og pakter 46:8.
3. Lære og pakter 42:76.
4. 2 Peter 3:17.

5. Johannes 6:66.
6. Johannes 6:67.
7. Matteus 26:22.
8. 3 Nephi 9:14.
9. Matteus 22:37.
10. Markus 8:34.
11. Matteus 18:3; se også Markus 10:15; Lukas 18:17; 3 Nephi 9:22; 11:37-38.
12. Mosiah 3:19.
13. Se Alma 5:14.
14. Johannes 6:61.
15. Matteus 13:21.
16. Se David A. Bednar: «Og det er ikke noe anstøt for dem», *Liahona*, nov. 2006, 89-92.
17. Joseph Smith, i *Autobiography of Parley P. Pratt*, red. Parley P. Pratt jr. (1938), 118.
18. I *History of the Church*, 3:46, fotnote.
19. Frederick G. Williams: «Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church», *BYU Studies*, bind 12, nr. 3, (1972): 261.
20. 1 Nephi 8:24.
21. 1 Nephi 11:25.
22. 1 Nephi 8:12.
23. 1 Nephi 8:26-27; se også vers 33.
24. Se 1 Nephi 11:35-36; 12:18-19.
25. 1 Nephi 8:33.
26. 1 Nephi 8:28; uthevelse tilføyd.

27. President Boyd K. Packer sa: «I stor grad på grunn av fjernsynet [og Internett] lever vi så å si inne i den rommelige bygningen istedenfor å se inn i den fra den andre siden» («Finn deg selv i Lehis drøm», *Liahona*, aug. 2010, 29).
28. I samme tale sa president Thomas S. Monson: «Den store og rommelige bygningen i Lehis syn representerer dem i verden som spotter Guds ord og som latterliggjør dem som tar det til seg og som elsker Frelseren og etterlever budene» («Må dere ha mot», *Liahona*, mai 2009, 126).
29. 1 Nephi 8:33.
30. 2 Timoteus 1:7-8.
31. Fra en personlig samtale og et oversatt utdrag av Alexander Davydovs muntlige historie, innspilt 16. juli 2010.
32. Johannes 14:15.
33. Lære og pakter 82:3.
34. Moses 3:17.
35. Se 1 Nephi 19:9.
36. Se 2 Nephi 28:20.
37. «Så sikker en grunnvoll», *Salmer*, nr. 42.
38. Thomas S. Monson, *Liahona*, mai 2009, 126.
39. Johannes 6:67.
40. Johannes 6:68-69.

Av **eldste Richard G. Scott**
i De tolv apostlers quorum

Den forandringskraft som ligger i tro og karakter

Et gjennomført rettferdig liv skaper en indre kraft og styrke som for alltid kan motstå syndens og overtredelsens nedbrytende virkning.

Når tro forstås og brukes riktig, har den dramatiske og vidtrekkende konsekvenser. Den slags tro kan forvandle en persons liv fra grå, ordinære hverdagsaktiviteter til en symfoni av glede og lykke. Utøvelse av tro er avgjørende for vår himmelske Faders plan for lykke. Men sann tro, tro til frelse, retter seg mot Herren Jesus Kristus, tro på hans læresetninger, tro på den profetiske veiledning fra Herrens salvede, tro på evnen til å oppdage skjulte egenskaper og trekk som kan forandre livet. Tro på Frelseren er i sannhet et handlings – og kraftprinsipp.

Tro er en grunnleggende byggesten for skapelse. Jeg er sikker på at Frelseren Jesus Kristus bruker tro når han handler under vår himmelske Faders ledelse. Mesteren brukte tro til å skape de fjerneste galakser og til å danne kvarter, de minste elementer av materie vi kjenner til i dag. Jeg tror likevel at det finnes enda mindre byggestener i skapelsens underverk.

Tro på fremtiden vises av et par som blir beseglet i templet. De forstår at de, ved lydighet til Jesu Kristi læresetninger og vår himmelske Faders plan for lykke, kan få et godt liv sammen. De forstår at når de møter utfordringer som er ment å gi vekst, vil de finne det mulig, etter tilskynelse fra Den hellige ånd, å overvinne dem på måter som er produktive og karakterdannende.

Tro og karakter er nært forbundet. Tro på den kraft som ligger i lydighet mot Guds bud, vil utvikle karakterstyrke som dere vil få nytte av i tider med påtrengende behov. Slik karakter utvikles ikke under store utfordringer eller fristelser. Det er da den er ment å anvendes. Deres utøvelse av tro på sanne prinsipper bygger karakter. Sterkere karakter øker deres evne til å utøve mer tro. Dermed får dere større evne til og visshet om at dere kan overvinne livets prøvelser. Jo mer deres karakter blir styrket, jo mer vil dere være i

stand til å dra fordel av å utøve troens kraft. Dere vil oppdage hvordan tro og karakter vekselvirker for å styrke hverandre. Vår karakter veves tålmodig av tråder av anvendte prinsipper, læresetninger og lydighet.

President Hugh B. Brown sa: «Når som helst mennesker kan tilegne seg store åndelige verdier, er det bare ved tro de kan tilegne seg dem. Mennesker kan ikke leve uten tro, for i livets eventyr er hovedproblemet oppbygging av karakteren – noe som ikke kommer av logikk, men av tro på idealer og oppofrende hengivenhet til dem» (i Conference Report, okt. 1969, 105). Vi utøver tro ved å handle. Joseph Smith sa: «Tro [er] det prinsipp som bevirker handling og gir kraft» (*Lectures on Faith* [1985], 72).

Vi *blir* det vi ønsker å *være* ved konsekvent å *være* det vi ønsker å *bli* hver dag. Rettferdig karakter er en dyrebar tilkjennegivelse av det dere er i ferd med å bli. Rettferdig karakter er mer dyrebart enn noen materiell eien del dere har, enhver kunnskap dere har tilegnet dere gjennom studium, eller ethvert mål dere har oppnådd, uansett hvor høyt menneskene verdsetter det. I neste liv vil deres rettferdige karakter bli vurdert for å finne ut hvor godt dere brukte jordelivets privilegium.

Hverken Satan eller noen annen makt kan ødelegge eller undergrave deres tiltagende karakter. Bare dere selv kan gjøre det ved ulydighet. En helstøpt karakter omdannes til verdiløs aske når den brytes ned av bedrag eller overtredelse.

En sterk moralsk karakter følger av stadig riktige valg i livets prøvelser. Slike valg tas med tillit til ting man har tro på, og som blir bekreftet når man handler ifølge dem.

Hva er noen av de styrkende prinsipper som tro bygger på?

- Tillit til Gud og hans villighet til å hjelpe når det trengs, uansett hvor vanskelige forholdene er.
- Lydighet mot hans bud og et liv som viser at han kan stole på dere.
- Lydhørhet overfor Den hellige ånds stille tilskyndelser.
- Tapper gjennomføring av disse tilskyndelsene.
- Å være tålmodig og forståelsesfull når Gud lar deg streve med å vokse og svarene kommer stykkevis over lengre tid.

«Tro er det som håpes, men ikke sees. Derfor, protester ikke fordi dere ikke ser, for dere får ikke noe

vitnesbyrd før deres tro er prøvd» (Ether 12:6). Så hver gang du prøver din tro – det vil si handler med verdighet på en tilskyndelse – vil du motta bekreftelse fra Ånden. Når du beveger deg til grensen for din forståelse og inn i usikkerhetens uklarhet, vil du ved å utøve tro bli ledet til å finne løsninger som du ellers ikke ville nå frem til. Selv med din sterkeste tro vil ikke Gud alltid belønne umiddelbart i henhold til dine ønsker. Gud vil heller svare med det som ifølge hans evige plan er best for deg, når det vil være av størst nytte. Vær takknemlig for at Gud noen ganger lar deg streve lenge før svaret

kommer. Dette hjelper deg å utvikle tro og karakter.

Karakterstyrkens grunnfjell er integritet. En verdig karakter vil styrke din evne til å gjenkjenne Åndens veiledning og være lydige mot den. Ved konsekvent å utøve tro bygger du opp en sterk karakter. En sikker grunnvoll for din voksende karakter legges ved å gjøre Jesus Kristus og hans læresetninger til det sentrale i ditt liv.

Din lykke på jorden, så vel som din evige frelse, krever mange korrekte avgjørelser, og ingen av dem er vanskelige å ta. Til sammen smir disse avgjørelsene en karakter som kan motstå syndens og overtredelsens nedbrytende innflytelse. En edel karakter er som verdifullt porselen, laget av utvalgte råvarer, formet av tro, omhyggelig bearbeidet ved konsekvente, rettferdige handlinger og herdet i oppbyggende opplevelers masovn. Den er svært vakker og av uvurderlig verdi. Likevel kan den skades på et øyeblikk ved overtredelse, og smertefull, langvarig innsats kreves for å gjenoppbygge den. Når den beskyttes ved selvkontroll, vil en rettferdig karakter vare evig.

Materielle ting skaper ikke av seg selv lykke, tilfredsstillelse og glede over oppnåelser på jorden. Heller ikke fører de oss til opphøyelse. Det er en edel karakter, denne strukturen av indre styrke og overbevisning, vevd ved utallige rettferdige avgjørelser, som gir livet retning. Et gjennomført rettferdig liv skaper en indre kraft og styrke som for alltid kan motstå syndens og overtredelsens nedbrytende virkning. Din tro på Jesus Kristus og lydighet mot hans bud vil styrke din karakter. Din karakter er et mål på det du er i ferd med å bli. Den er beviset på hvor godt du bruker din tid på jorden i denne jordiske prøvestand.

Et munnhell vi alle forstår, er at vi får det vi betaler for. Det gjelder også åndelige saker. Man får hva man betaler for i form av lydighet, tro på Jesus Kristus og flittig anvendelse av de sannheter man lærer. Det man får, er karakter, større kapasitet, at man med hell oppfyller sin hensikt her på jorden – å bli prøvet og ha glede.

Vi kan ikke være passive. Da vil det naturlige menneske undergrave våre anstrengelser for å leve verdig. Man blir det man gjør og det man tenker på. Manglende karakterstyrke fører til at man under press tilfredsstiller sine lyster eller søker personlig vinning. Man kan ikke styrke en svak karakter ved å late som.

Til syvende og sist er det praktisk talt sikkert at en som tar avgjørelser

basert på omstendigheter, kommer til å begå alvorlige overtredelser. Det er ingen jernstang av sannhet som kan holde vedkommende på rett vei. Han eller hun vil stadig møte mange listige fristelser til å avvike fra budene. Disse valgene rettferdiggjøres ved å argumentere med at de ikke er så dårlige, at de er mer sosialt akseptable og gir flere venner. En dyktig person uten grunnleggende prinsipper kan av og til for en tid oppnå imponerende resultater. Men disse resultatene er som et sandslott. Når prøven på vedkommendes karakter kommer, faller det sammen, og ofte tar det andre med seg i fallet. Uansett hvor omhyggelig overtrederen prøver å holde sine lovbrudd skjult, vil de nesten alltid bli offentlig kjent med tiden. Satan selv vil

sørge for det. Han og hans tilhengere er fast bestemt på å forårsake størst mulig skade på hvert av vår himmelske Faders barn. Ett alvorlig tilfelle av ulydighet eller tillitsbrud vil uvegerlig vekke mistanke om at det kan finnes flere. Andres tro på og tillit til vedkommendes karakter undergraves.

Dette jordeliv er en prøvestand. Hvor godt du takler dets utfordringer, avgjør hvor sterk din karakter vil bli. Din tro på Jesus Kristus og hans læresetninger styrker din karakter.

Jeg har personlig opplevd at prinsipper som tro, bønn, kjærlighet og ydmykhet ikke betyr så all verdens og ikke frembringer mirakler før de blir en levende del av oss gjennom vår egen erfaring, hjulpet av Den hellige ånds velsignede tilskyndelser. Tidlig i livet oppdaget jeg at jeg kunne motta evangeliets læresetninger intellektuelt og, gjennom logikk og analyse, forstå at de var av stor verdi. Men deres enorme kraft og evne til å tøye meg utover min egen forestillingsevne og kapasitet, ble ikke en realitet før tålmodig og regelmessig øvelse lot Den hellige ånd fylle mitt hjerte med deres betydning. Jeg oppdaget at når jeg oppriktig tjente andre, formet Gud min egen karakter. Han fremkalte en voksende evne til å gjenkjenne Åndens veiledning. Det geniale med evangeliets plan er at ved å gjøre det som Herren råder oss til å gjøre, blir vi gitt enhver forståelse og enhver evne som er nødvendig for å gi oss fred og rik tilfredsstillelse i dette liv. Vi får samtidig den forberedelse som er nødvendig for å oppnå evig lykke i Herrens nærhet.

Et vitnesbyrd befestes ved åndelige inntrykk som bekrefter en læresetning eller en rettferdig handling. Ofte ledsages slik veiledning av sterke følelser som får tårene frem i øynene og gjør det vanskelig å snakke. Men

et vitnesbyrd er ikke noe emosjonelt. Det er selve kjernen i vår karakter, formet av utallige riktige beslutninger. Disse valgene tas med tillit til ting man har tro på, og som iallfall ikke med en gang kan ses. Et sterkt vitnesbyrd gir fred, trøst og trygghet. Det utvikler en overbevisning om at når Frelserens lære følges til punkt og prikke, vil livet bli godt å leve, fremtiden kjennes trygg, og vi vil ha evne til å overvinne de utfordringer som krysser vår vei. Et vitnesbyrd utvikler seg fra å forstå sannhet som følge av bønn og meditasjon over Skriftenes lære. Det styrkes ved å etterleve disse sannheter med tro som er forankret i en sikker tillit til at de lovede resultater vil komme.

Ditt vitnesbyrd vil bli styrket ved at du villig etterlever tiendeloven og gir fasteoffer, og Herren vil velsigne deg rikelig for det. Etter hvert som ditt vitnesbyrd blir styrket, vil Satan prøve å friste deg enda mer. Stå imot hans anstrengelser. Du vil bli sterkere og hans innflytelse over deg svakere.

Satans økende innflytelse i verden tillates å skape en atmosfære hvor vi kan vise oss verdige. Selv om han anretter skade i vår tid, ble Satans endelige tilstand fastsatt av Jesus Kristus ved hans forsoning og oppstandelse. Djervelen vil ikke seire. Selv nå må han operere innenfor de grenser som Herren har fastlagt. Han kan ikke frata noen en velsignelse de har gjort seg fortjent til. Han kan ikke forandre en karakter som er formet ved rettferdige avgjørelser. Han har ikke makt til å ødelegge de evige bånd som er smidd i et hellig tempel mellom mann, hustru og barn. Han kan ikke slukke sann tro. Han kan ikke ta bort deres vitnesbyrd. Riktignok kan alt dette gå tapt hvis man gir etter for hans fristelser. Men han har ingen makt i og av seg selv til å ødelegge det.

Dublin, Irland

For å oppsummere:

- Gud bruker din tro til å forme din karakter.
- Karakter er tilkjennegevlsen av det du er i ferd med å bli.
- En sterk karakter kommer av konsekvent å ta riktige valg.
- Karakterstyrkens grunnfjell er integritet.
- Jo mer din karakter blir styrket, jo mer vil du være i stand til å utøve troens kraft.

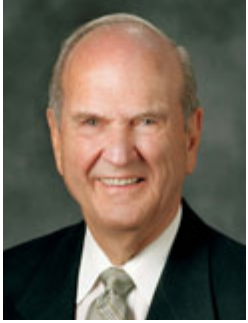
Ydmykhet er den egenskap som gjør det mulig for oss å bli undervist fra det høye gjennom Ånden, eller å bli undervist fra kilder hvis opprinnelse er inspirasjon fra Herren, som Skriftene og profetenes uttalelser. Ydmykhet er den dyrebare, fruktbare jord for å utvikle en rettferdig karakter. Den får frøene til personlig vekst til å spire frem. Når de bearbeides ved at vi bruker vår tro, beskjæres ved omvendelse og styrkes ved lydighet og gode gjerninger, vil slike frø frembringe dyrebare frukt i form av åndelig veiledning. Guddommelig inspirasjon og kraft følger – inspirasjon til å kjenne Herrens vilje og kraft og evne til å gjennomføre denne inspirerte vilje.

Jeg vil gi dere fire prinsipper som har gitt meg de dypeste følelser av

fred og lykke. Herren har lagt disse hjørnesteinene i sin evige plan, og hver av dem er nødvendig. Alle samvirker i harmoni og forsterker hverandre. Når de anvendes flittig og konsekvent, gir de karakterstyrke og en stadig større evne til å omdanne livets utfordringer til springbrett til lykke, nå og for evig. De er:

- Tro på den Herre Jesus Kristus og hans program for å få styrke til å lykkes.
- Omvendelse for å korrigere konsekvensene av feiltrinn i form av unnlattelse eller overtredelse.
- Lydighet mot Herrens bud for å få styrke og veiledning.
- Uselvisk tjeneste for å berike andres liv.

Hvis du er fast bestemt på å leve rettferdig, må du ikke bli motløs. Livet kan virke vanskelig nå, men hold fast i sannhetens jernstang. Du gjør større fremgang enn du innser. Dine anstrengelser definerer karakter, disiplin og tiltro til din himmelske Faders og Sønnens løfter når du konsekvent adlyder deres befalinger. Måtte Den hellige ånd tilskynde deg til alltid å ta avgjørelser som styrker din karakter og gir deg mye glede og lykke. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av **eldste Russell M. Nelson**
i De tolv apostlers quorum

Vær et forbilde for de troende

Enten vi er heltidsmisjonærer eller medlemmer, skulle vi alle være gode eksempler for dem som tror på Jesus Kristus.

Mine kjære brødre, i kveld er vi forsamlet på mange steder over hele verden. Flotte heltidsmisjonærer er blant oss. Jeg vil be alle heltidsmisjonærer om å reise seg. Hvor dere enn er, eldster og misjonspresidentskaper, vær så snill å reise dere. Vi er takknemlige for hver og en av dere! Vi takker dere! Vi er glad i dere! Dere kan sette dere.

Fra tid til annen må vi minne oss selv på hvorfor vi har misjonærer. Det er på grunn av en befaling fra Herren, som sa:

«Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn,

og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.»¹

Denne befaling er en av mange som har blitt fornyet fordi Jesu Kristi evangelium har blitt gjengitt i sin fylde. Misjonærer virker nå akkurat slik de gjorde på nytestamentlig tid. Apostlenes gjerninger beskriver apostlenes og andre disiplers tidlige misjonærarbeid

etter Herrens virke på jorden. Der leser vi om den bemerkelsesverdige omvendelsen og dåpen til Saulus fra Tarsus,² som tidligere hadde fnyst «av trusler og mord mot Herrens disipler»³ og forfulgt medlemmene av den nystartede Kirken. Etter et slikt utgangspunkt ble Saulus den omvendte Paulus, en av Herrens største misjonærer. De siste 15 kapitlene av Apostlenes gjerninger handler om Paulus' og hans medhjelpere misjonærarbeid.

I et brev til en av sine mest betrodde medhjelpere skrev Paulus til

den unge Timoteus: «La ingen forakte deg for din ungdoms skyld, men *vær et forbilde for de troende* i tale, i ferd, i kjærlighet, i tro, i renhet.»⁴ Dette rådet er like relevant for oss nå som det var den gangen. Det gjelder våre heltidsmisjonærer, og det gjelder like mye alle medlemmer av Kirken. Enten vi er heltidsmisjonærer eller medlemmer, skulle vi alle være gode eksempler for dem som tror på Jesus Kristus.

Heltidsmisjonærer

Heltidsmisjonærer, i overkant av 52 000, virker i 340 misjoner over hele verden. De er troende og Herrens hengivne tjenere. Deres mål er «å innby andre til å komme til Kristus ved å hjelpe dem å motta det gjengitte evangelium gjennom tro på Jesus Kristus og hans forsoning, omvendelse, dåp, å motta Den hellige ånds gave og holde ut til enden».⁵

I likhet med Timoteus er de fleste heltidsmisjonærer unge menn. Noen er søstre, noen er seniormisjonærer. Vi er glad i dem alle! Misjonærer virker for å gjøre livet bedre for Guds barn. Vår himmelske Fader elsker alle sine barn. Han er tross alt deres Far. Han ønsker å velsigne dem med sin største gave, som er evig liv.⁶ Misjonærer forkynder dette hvor enn de virker. De hjelper andre å utvikle tro på

Auckland, New Zealand

Herren, omvende seg, bli døpt, motta Den hellige ånd, motta templets ordnanser og holde trofast ut til enden. Guds gjerning og herlighet – «å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv»⁷ – er også enhver misjonærs hellige gjerning og herlighet.

Vi trenger flere misjonærer – flere verdige misjonærer. Under sitt jordiske virke sa Herren til sine disipler: «Høsten er stor, men arbeiderne få. Be derfor høstens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst!»⁸

På generalkonferansens møte i formiddag ga vår kjære president Thomas S. Monson en inntrengende oppfordring til alle unge menn i denne kirke om å forberede seg til misjonærtjeneste. Jeg håper hele budskapet hans vil bli fulgt opp i hvert hjem i Kirken.

Etter president Monsons kloke råd tilføyer jeg mitt vitnesbyrd. I min familie har jeg sett de velsignelser som kommer til alle misjonærer. Så langt er tallet på våre barn, barnebarn og deres ektefeller som er kalt som heltidsmisjonærer, 49, og dette tallet vil fortsette å stige. I hvert tilfelle har jeg sett den vekst i visdom, modning i dømmekraft og oppblomstring av tro som har funnet sted i hver misjonær. I likhet med mange generasjoner før dem, dro de ut i Guds tjeneste for å «[tjene] ham av hele [sitt] hjerte, og av all makt, sinn og styrke».⁹ Misjonærtjeneste har vært med på å forme deres guddommelige fremtid.

Medlemsmisjonærer

Paulus' råd: «Vær et forbilde for de troende», er like mye til medlemmer. De fleste har ikke vært, og vil kanskje aldri bli heltidsmisjonærer. Men alle kan være medlemsmisjonærer. Når jeg sier det, minner det meg på en morsom hendelse. På en stor idrettsplass ved et misjonæropplæringscenter

var det et skilt. Det sto: «Bare for misjonærer!» Andre som også ønsket å bruke idrettsplassen, satte opp sitt eget skilt. Der sto det: «Ethvert medlem en misjonær!»

Alle medlemmer kan være et forbilde for de troende. Brødre, som etterfølgere av Jesus Kristus, kan hver og en av dere leve i samsvar med hans læresetninger. Dere kan ha «et rent hjerte og rene hender». Dere kan ha «Guds bilde preget i deres [ansikt]». ¹⁰ Deres gode gjerninger vil være lette for andre å se. ¹¹ Herrens lys kan stråle fra deres øyne. ¹² Med en slik utstråling bør dere være forberedt på spørsmål. Apostelen Paulus sa: «Vær alltid beredt til å forsvare dere for enhver som krever dere til regnskap for det håp som bor i dere.» ¹³

La deres svar være varme og preget av glede. Og la deres svar være relevante for den som spør. Husk at han eller hun også er et Guds barn, den samme Gud som så inderlig ønsker at vedkommende skal kvalifisere seg for evig liv og vende tilbake til ham en dag. Det kan være dere som kan åpne døren til hans eller hennes frelse og forståelse av Kristi lære. ¹⁴

Etter deres første svar må dere være beredt for neste steg. Dere kan invitere denne vennen til kirken sammen med dere. Mange av våre

venner vet ikke at de er velkommen i våre kirkebygninger. «Kom og se» var Frelserens innbydelse til dem som ønsket å lære mer om ham. ¹⁵ En innbydelse til et søndagsmøte sammen med dere, eller til en sosial sammenkomst eller tjenesteaktivitet i kirken, vil bidra til å avlive uriktige myter og hjelpe besøkende å føle seg mer vel sammen med oss.

Som medlemmer av Kirken skulle dere ta godt imot dem dere ikke kjenner. Hver søndag kan dere rekke ut en innbydende hånd til minst én dere ikke kjenner fra før. Hver dag skulle dere søke å utvide deres vennekrets.

Dere kan oppfordre en venn til å lese Mormons bok. Forklar at det hverken er en roman eller en historiebok. Det er et annet testamente om Jesus Kristus. Dens formål er «å overbevise jøde og hedning om at Jesus er Kristus, den evige Gud, som åpenbarer seg for alle nasjoner». ¹⁶ Det finnes en kraft i denne boken som kan røre ved oppriktige sannhetssøkeres hjerte og gi dem oppmuntring. Oppfordre deres venn til å lese boken med en bønn i hjertet.

Profeten Joseph Smith sa «at Mormons bok var den mest korrekte av alle jordens bøker, sluttstenen i vår religion, og at et menneske ville komme nærmere Gud ved å følge dens forskrifter enn ved å følge noen annen bok». ¹⁷ Mormons bok lærer oss om Jesu Kristi forsoning, og er det redskap som Gud vil bruke til å oppfylle sitt løfte fra oldtiden om å samle det adspredte Israel i disse siste dager. ¹⁸

For mange år siden spurte to av mine kolleger – en sykepleier og hennes mann som var lege – hvorfor jeg levde slik jeg gjorde. Jeg svarte: «Fordi jeg vet at Mormons bok er sann.» Jeg lot dem låne et eksemplar av boken og oppfordret dem til å lese den. En

Dublin, Irland

uke senere ga de meg boken tilbake med et høflig «mange takk».

Jeg svarte: «Hva mener dere med mange takk? Det er et fullstendig ulogisk svar for en som har lest denne boken. Dere har ikke lest den, har dere vel? Ta den og les den, og så kan jeg få boken min tilbake.»

De innrømmet at de bare hadde bladd i den, og tok imot min oppfordring. Da de kom tilbake, sa de med tårer i øynene: «Vi har lest Mormons bok. Vi vet at den er sann! Vi ønsker å få vite mer.» De lærte mer, og det var mitt privilegium å få døpe dem begge.

En annen måte å dele evangeliet med andre på er å invitere venner til å møte heltidsmisjonærer hjemme hos dere. Disse misjonærene er kalt og forberedt til å undervise i evangeliet. I komfortable omgivelser i deres hjem og med deres stadige oppmuntring, kan deres venner innlede sin reise til frelse og opphøyelse. Herren sa: «Dere er kalt til å gjennomføre innsamlingen av mine utvalgte, for mine utvalgte hører min røst og forherder ikke sine hjerter.»¹⁹

Skriftene forteller oss at «det finnes ennå mange på jorden ... som holdes borte fra sannheten bare fordi de ikke vet hvor de kan finne den».²⁰ Er ikke dette deres mulighet? Dere kan bli den disippel som hjelper dem å finne!

Nå som vi har Internett, finnes det nye og spennende måter å utføre

misjonærarbeid på. Dere kan invitere venner og naboer til å besøke det nye nettstedet mormon.org. Hvis dere har blogger eller sosiale nettverk, kan dere legge koblinger til mormon.org. Og der kan dere opprette deres personlige profil. Hver profil omfatter et uttrykk for tro, en erfaring og et vitnesbyrd. Ettersom dette er en ny funksjon, er de fleste av disse profilene på engelsk. Profiler på andre språk vil komme.

Disse profilene kan få stor innflytelse til det gode. For to måneder siden så en ung mann ved navn Zac – en førsteårsstudent på college – en reklame for mormon.org på TV i Baton Rouge, Louisiana. Han gikk inn på nettstedet og ble nysgjerrig på profilene til Kirkens medlemmer. På nettstedet fant han en kobling som informerte ham om hvor han kunne gå i kirken. Søndagen etter gikk han i kirken kledd i hvit skjorte og slips, fikk hilse på medlemmene i menigheten og nøytt alle tre timene med møter. Han ble invitert på middag hos et medlem, etterfulgt av første misjonærleksjon. Etter mindre enn to uker ble han døpt og bekreftet som medlem av Kirken.²¹ Velkommen, Zac! (Han hører på.)

Alle eksemplariske etterfølgere av Jesus Kristus kan bli effektive medlemsmisjonærer. Medlemmer og heltidsmisjonærer kan samarbeide om å bringe evangeliets velsignelser til

avholdte venner og naboer. Mange av dem er av Israel, som nå blir innsamlet som lovet. Alt sammen er med på å forberede Herrens annet komme.²² Han vil at vi alle i sannhet skal være et forbilde for de troende.

Jeg vet at Gud lever. Jesus er Kristus. Dette er hans kirke. Mormons bok er sann. Joseph Smith er dens oversetter og denne siste evangelieutdelings profet. President Thomas S. Monson er Guds profet i dag. Det vitner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Matteus 28:19-20.
2. Se Apostlenes gjerninger 9:3-18.
3. Apostlenes gjerninger 9:1.
4. 1 Timoteus 4:12; uthevelse tilføyd.
5. *Forkynn mitt evangelium – En veiledning i misjonærarbeidet* (2005), 1.
6. Se Lære og pakter 14:7.
7. Moses 1:39.
8. Lukas 10:2.
9. Lære og pakter 4:2.
10. Alma 5:19.
11. Se Matteus 5:16; Alma 7:24.
12. Se Lære og pakter 88:11.
13. 1 Peter 3:15.
14. Se 2 Nephi 31:2, 21.
15. Johannes 1:39. Du finner også dette mønsteret i Johannes' åpenbaring 6:1, 3, 5, 7.
16. Mormons boks tittelside.
17. Innledningen til Mormons bok.
18. Se 3 Nephi 21:1-7. Legg merke til at disse syv versene er én setning.
19. Lære og pakter 29:7.
20. Lære og pakter 123:12.
21. Personlig kommunikasjon fra William G. Woods, president for Louisiana Baton Rouge misjon.
22. Se Malakias 4:5; 3 Nephi 25:5; Lære og pakter 2:1; 110:14-16; 128:17; 138:46; Joseph Smith – Historie 1:38.

Av eldste Patrick Kearon
i De sytti

«Kom til meg av hele ditt hjerte, og jeg skal helbrede deg»

Vår Frelser er Fredsfyrsten, Den store lege, den eneste som virkelig kan rense oss fra syndens stikk.

I kveld ønsker jeg med mitt budskap å gi trøst og legedom til alle dere som føler dere ensomme eller forlatte, har mistet freden i sinn eller hjerte, eller føler at dere har kastet bort deres siste sjanse. Fullstendig helbredelse og fred kan finnes ved Frelserens føtter.

Som syvåring bodde jeg på den arabiske halvøy, og foreldrene mine fortalte meg stadig at jeg *alltid* måtte ha på meg sko, og jeg skjønnte hvorfor. Jeg visste at sko ville beskytte føttene mine mot de mange farer som fantes i ørkenen, som slanger, skorpioner og torner. En morgen etter en overnatting i ørkenen ville jeg på oppdagelsesferd, men jeg brydde meg ikke med å ta på meg skoene. Jeg rasjonaliserte at jeg bare skulle en liten tur, og at jeg ville holde meg i nærheten av leiren. Så istedenfor vanlige sko brukte jeg badesandaler. Badesandaler er da en form for sko, tenkte jeg. Og hva kunne vel skje?

Mens jeg gikk i den kjølige sanden – i sandalene mine – kjente jeg noe som følte som en torn som stakk meg

i foten. Jeg kikket ned og så ingen torn, men en skorpion. Samtidig som jeg ble oppmerksom på skorpionen og skjønnte hva som hadde skjedd, skjøt smerten av stikket fra foten og opp gjennom benet. Jeg grep om benet mitt øverst oppe for å prøve å hindre smerten i å komme lenger opp, og jeg ropte om hjelp. Foreldrene mine kom løpende fra leiren.

Mens far hamret løs på skorpionen med en spade, prøvde en voksen venn som campet sammen med oss, heroisk å suge giften ut av foten min. Jeg trodde da at jeg kom til å dø. Jeg hulket mens foreldrene mine fikk meg inn i en bil og kjørte gjennom ørkenen i stor fart til nærmeste sykehus, som lå over to timer unna. Smerten i benet mitt var uutholdelig, og på hele turen regnet jeg med at jeg var døende.

Da vi endelig kom til sykehuset, kunne imidlertid legen forsikre oss om at bare spedbarn og ekstremt underernærte kan dø av stikket fra den typen skorpion. Han ga meg en bedøvelse som gjorde benet numment og

fjernet all smerte. I løpet av 24 timer var all virkning av skorpionens stikk borte. Men jeg hadde fått en viktig lærepenge.

Jeg visste at når foreldrene mine ba meg bruke sko, så mente de ikke badesandaler. Jeg var gammel nok til å vite at badesandaler ikke ga den samme beskyttelse som vanlige sko. Men denne morgenen i ørkenen ignorerte jeg det jeg visste var rett. Jeg ignorerte det mine foreldre gjentatte ganger hadde lært meg. Jeg hadde vært både lat og litt opprørsk, og jeg måtte betale en pris for det.

Når jeg taler til dere tapre unge menn, deres fedre, lærere, ledere og venner, vil jeg berømme alle som flittig streber etter å bli det Herren trenger og ønsker at dere skal bli. Jeg kan imidlertid av egen erfaring som gutt og som mann vitne om at hvis vi ignorerer det vi vet er rett, enten på grunn av latskap eller opprørskhet, blir konsekvensene alltid uønskede og åndelig skadebringende. Skorpionen truet likevel ikke livet mitt, men den forårsaket ekstrem smerte og påkjenning både for meg og mine foreldre. Når det gjelder hvordan vi etterlever evangeliet, må vi ikke være late eller opprørske.

Som medlemmer av Jesu Kristi Kirke, og som prestedømsbærere, kjenner vi de bud og normer vi har inngått pakt om å overholde. Når vi velger en annen vei enn den vi vet er rett, som våre foreldre og ledere har lært oss, og som blir bekreftet for oss ved Den hellige ånd, er det som å gå ut i ørkensanden i badesandaler istedenfor vanlige sko. Dernest prøver vi å rettferdiggjøre vår latskap eller vår opprørskhet. Vi sier til oss selv at det vi gjør, egentlig ikke er så ille, at det egentlig ikke spiller noen rolle og at ingenting virkelig ille kan skje ved å slippe taket i jernstangen bare

en liten stund. Kanskje vi trøster oss med den tanke at alle andre gjør det – eller gjør verre ting – og at vi ikke vil bli negativt påvirket uansett. Vi klarer å overbevise oss selv om at vi er regelens unntak og derfor er immune mot konsekvensene av å bryte den. Vi unnlater, noen ganger bevisst, å være «fullstendig lydige»¹ – slik det står i *For-kynn mitt evangelium* – og vi holder igjen en del av vårt hjerte fra Herren. Da blir vi stukket.

Skriftene lærer oss at «Herren *krever hjertet*»², og vi er befalt å elske Herren og tjene ham av «*hele* [vårt] hjerte».³ Løftet er at vi «kan stå ulastelige for Gud på den ytterste dag» og vende tilbake til hans nærhet.⁴

Anti-nephi-lehittene i Mormons bok la ned sine stridsvåpen og gravde dem dypt ned i jorden, idet de inngikk en pakt om aldri mer å gripe til våpen mot sine brødre. Men de gjorde mer enn det. «De ble et rettferdig folk,» for «de la ned sine *opprørsvåpen* og kjempet ikke mer mot Gud».⁵ Deres omvendelse var så fullkommen og oppriktig at de «falt aldri fra».⁶

Husk imidlertid deres tilstand før de omvendte seg. De levde i det Skriftene kaller «åpent opprør mot Gud».⁷ Deres opprørskhet hadde dømt dem til å leve «i en tilstand som er i strid med lykkens natur» fordi de hadde «motsatt seg Guds natur».⁸

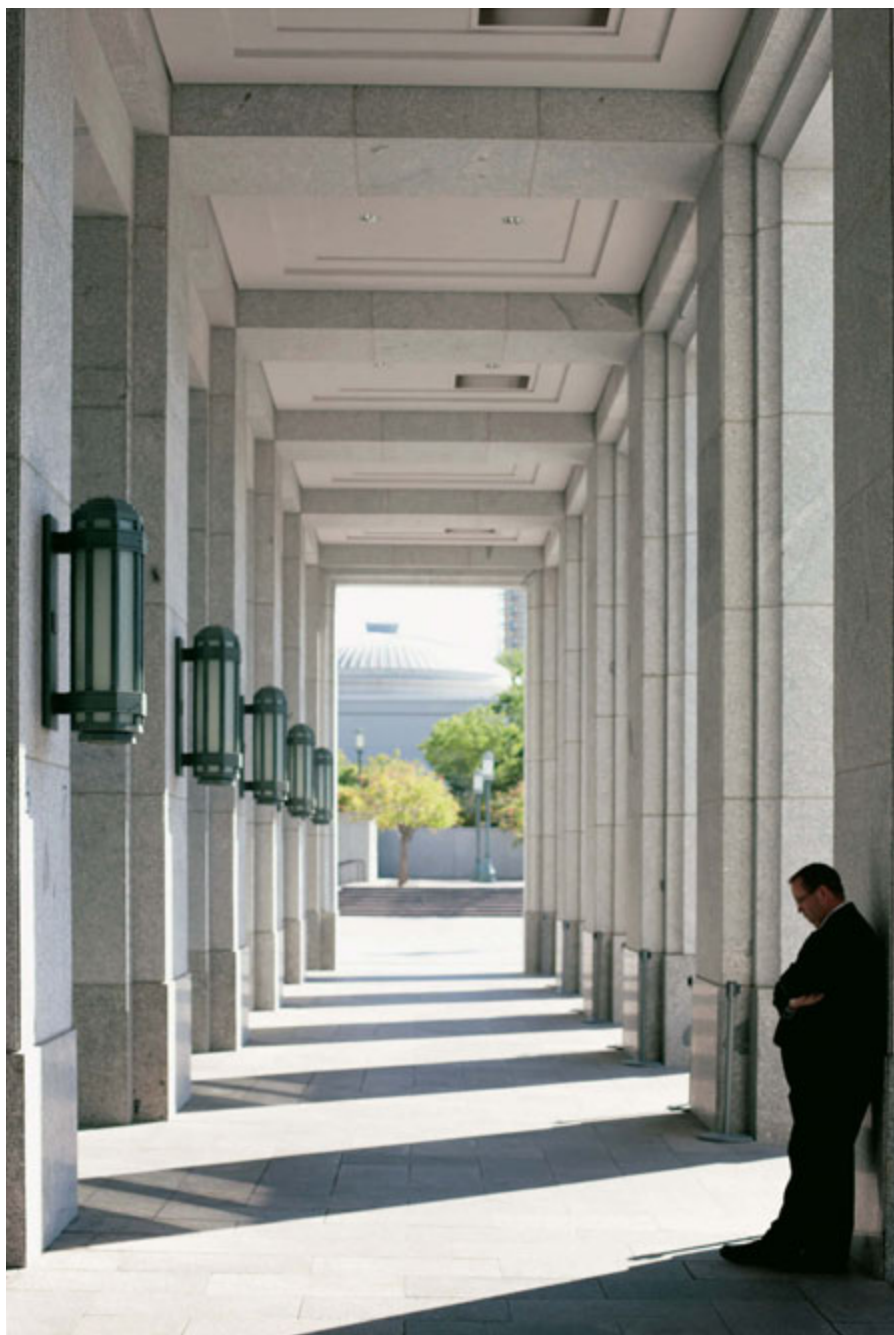
Da de la ned sine *opprørsvåpen*, gjorde de seg kvalifisert til Herrens helbredelse og fred, og det samme kan vi. Frelseren lover: «Hvis de ikke forherder sine hjerter og ikke er hårdnakket mot meg, skal de komme til omvendelse, og *jeg vil helbrede dem*».⁹ Vi kan ta imot hans innbydelse til å «vende tilbake og omvende [oss] og komme til [ham] av hele [vårt] hjerte, og [han] skal helbrede [oss]».¹⁰

Sammenlign denne mirakuløse

helbredelse med det som skjer «når vi forsøker å skjule våre synder eller å tilfredsstille vår stolthet [eller] vår forfengelige ærgjerrighet, ... da trekker himlene seg tilbake, Herrens Ånd

bedrøves», og vi blir overlatt til oss selv til å «stampe mot brodden ... og til å kjempe mot Gud».¹¹

Brødre, vi finner bare helbredelse og hjelp når vi bringer oss selv til

den store lege, vår Frelser Jesu Kristi føtter. Vi må legge ned våre opprørs- våpen (og vi vet alle hva de er). Vi må legge ned vår synd, forfengelighet og stolthet. Vi må oppgi vårt ønske om å følge verden og bli respektert og hyllet av verden. Vi må slutte å kjempe mot Gud og isteden gi *hele vårt hjerte* til ham, uten å holde noe igjen. Da kan han helbrede oss. Da kan han rense oss for syndens giftige stikk.

«For Gud sendte ikke sin Sønn til verden for å dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham.»¹²

President James E. Faust har sagt:

«Når lydighet er vårt mål, er den ikke lenger til irritasjon. Istedenfor en snublesten blir den en byggekloss...

... Lydighet fører til sann frihet. Jo mer lydige vi er mot åpenbart sannhet, desto mer frigjort blir vi.»¹³

I forrige uke møtte jeg en 92 år gammel mann som hadde deltatt i flere av de store slagene under 2. verdenskrig. Han hadde overlevd tre skader, den ene etter at en landmine eksploderte under jeepen han kjørte i og drepte sjåføren. *Han lærte at man, for å overleve i et minefelt, må følge nøyaktig i sporene til bilen som kjører foran.* Hvert minste avvik til høyre eller venstre kan bli skjebnesvangert – hvilket det også ble.

Våre profeter og apostler, ledere og foreldre viser oss stadig den vei vi må følge om vi skal unngå en ødeleggende eksplosjon i vår sjel. De vet at veien er ryddet for miner (eller skorpioner for den saks skyld), og de oppfordrer oss utrettelig til å følge etter dem. Det er så mange katastrofale feller som kan lokke oss bort fra veien. Hvis vi viker og bruker narkotika, alkohol, pornografi eller innlater oss på umoralsk adferd, på Internett eller i et videospill, vil det føre oss rett mot en eksplosjon. Avvik til høyre eller venstre for den sikre vei foran oss, enten det skyldes latskap eller opprørskhet, kan bli skjebnesvangert for vårt åndelige liv. Denne regelen har intet unntak.

Har vi kommet bort fra veien, kan vi forandre oss, vende tilbake og gjenfinne vår glede og vår indre fred. Vi vil oppdage at det å vende tilbake til veien hvor landminene er ryddet bort, gir oss en enorm lettelse.

Ingen finner fred i et minefelt.

Vår Frelser er Fredsfyrsten, Den store lege, den eneste som virkelig kan rense oss fra syndens stikk og stolthetens gift, og forandre vårt opprørske hjerte til et omvendt pakts-hjerte. Hans forsoning er altomfattende og omfavner oss alle.

Innbydelsen han ga nephittene da han betjente dem som den oppstandne Kristus, står fremdeles ved lag for dere og meg: «Har dere noen som er syke blant dere? Bring dem hit. Har dere noen som er lamme eller blinde eller halte eller krøplinger eller spedalske eller invalide eller som er døve eller som er plaget på en eller annen måte? Bring dem hit, og *jeg vil helbrede dem.*»¹⁴

Ingen av dere har kastet bort deres siste sjanse. Dere kan forandre dere, dere kan komme tilbake og gjøre krav på barmhjertighet. Kom til den eneste som kan helbrede, så vil dere finne fred. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Forkynn mitt evangelium – En veiledning i misjonærarbeidet* (2005), nest siste omslagsside.
2. Lære og pakter 64:34; uthevelse tilføyd.
3. Lære og pakter 4:2; 59:5; uthevelse tilføyd.
4. Lære og pakter 4:2.
5. Alma 23:7; uthevelse tilføyd.
6. Alma 23:6.
7. Mosiah 2:37; Alma 3:18; se også Mormon 2:15.
8. Alma 41:11.
9. Lære og pakter 112:13; uthevelse tilføyd.
10. 3 Nephi 18:32.
11. Lære og pakter 121:37, 38.
12. Johannes 3:17.
13. James E. Faust: «Lydighet – veien til frihet», *Liahona*, juli 1999, 55, 53; *Ensign*, mai 1999, 47, 45.
14. 3 Nephi 17:7; uthevelse tilføyd.

Av eldste Juan A. Uceda
i De sytti

Han lærer oss å legge av det naturlige menneske

*Jeg bærer vitnesbyrd om forsoningens realitet og kraft til å
rense og gjøre oss og vårt hjem hellig.*

En morgen kom en familie sammen for å studere Skriftene som vanlig. Da de var samlet, følte faren en negativ ånd. Noen av familiemedlemmene virket ikke særlig glade for å delta. De holdt familiebønn, og da de begynte å lese i Skriftene, la faren merke til at et av barna ikke hadde med seg sine egne Skrifter. Han ba henne gå på rommet og hente Skriftene sine. Hun gjorde det motvillig, og etter en stund som virket som en evighet, kom hun tilbake, satte seg og sa: «Må vi egentlig gjøre dette nå?»

Faren tenkte ved seg selv at all rettferdighets fiende ønsket å skape problemer slik at de ikke skulle få studert Skriftene. Faren prøvde å forholde seg rolig og sa: «Ja, vi må gjøre dette nå, for det er dette Herren ønsker at vi skal gjøre.»

Hun svarte: «Jeg har virkelig ikke lyst til dette nå!»

Faren mistet da tålmodigheten, hevet stemmen og sa: «Dette er mitt hjem, og vi skal alltid lese Skriftene i mitt hjem!»

Hans tone og volum såret datteren, og med Skriftene i hånden forlot hun resten av familien, løp til rommet sitt og smelte igjen døren. Slik endte familiens skriftstudium – ingen harmoni og lite kjærlighet ble følt i hjemmet.

Faren visste at det han hadde gjort, var galt, så han gikk til sitt eget rom og knelte ned og ba. Han tryglet Herren om hjelp. Han visste at han hadde fornærmet et av Hans barn, en datter han virkelig elsket. Han bønnfalt Herren om å gjenopprette en ånd av kjærlighet og harmoni i hjemmet og gjøre dem i stand til å fortsette å studere Skriftene som familie. Mens han ba, kom en tanke til ham: «Gå og si "unnskyld".» Han fortsatte å be innstendig om at Herrens ånd måtte komme tilbake til hans hjem. Igjen kom tanken: «Gå og si "unnskyld".»

Han ønsket virkelig å være en god far og gjøre det rette, så han reiste seg og gikk til datterens rom. Han banket forsiktig på døren flere ganger, uten å få noe svar. Sakte

åpnet han derfor døren og fant datteren sin hulkende og gråtende på sengen. Han knelte ved siden av henne og sa med en mild og kjærlig stemme: «Unnskyld. Jeg er lei for det jeg gjorde.» Han gjentok: «Unnskyld, jeg er glad i deg og jeg vil ikke såre deg.» Fra et barns munn kom så den lærdom Herren ønsket å gi ham.

Hun sluttet å gråte, og etter en kort stillhet fant hun frem Skriftene og begynte å slå opp noen vers. Faren fulgte med mens disse rene og sarte hendene bladde gjennom Skriftene, side etter side. Hun kom til versene hun lette etter, og begynte å lese svært sakte og med en mild stemme: «For det naturlige menneske er en fiende av Gud og har vært det fra Adams fall og vil evindeligg og alltid være det, med mindre det føyer seg etter Den Hellige Ånds tilskyndelser og avlegger det naturlige menneske og blir en hellig gjennom den Herre Kristi forsoning og blir som et barn, lydig, saktmodig, ydmyk, tålmodig, full av kjærlighet, villig til å bøye seg for alt som Herren finner gavnlige å pålegge det, likesom et barn bøyer seg for sin far.»¹

Mens han fremdeles knelte ved sengen hennes, ble han fylt med ydmykhet og tenkte: «Det skriftstedet ble skrevet til meg. Hun har gitt meg en stor lærdom.»

Deretter så hun på ham og sa: «Unnskyld. Unnskyld, pappa.»

Da innså faren at hun ikke leste dette verset for å anvende skriftstedet på ham. Hun leste det for å anvende det på seg selv. Han strakte ut armene og omfavnet henne. Kjærlighet og harmoni var gjenopprettet i dette skjønne forsoningsøyeblikk med utspring i Guds ord og Den hellige ånd. Dette skriftstedet, som datteren husket fra sitt personlige skriftstudium, hadde berørt hans

hjerter med Den hellige ånds ild.

Mine kjære brødre, vårt hjem må være et sted hvor Den hellige ånd kan være. «Bare hjemmet kan sammenlignes med templet når det gjelder hellighet.»² Vi har ikke plass til det naturlige menneske i våre hjem. Det naturlige menneske er tilbøyelig til å «skjule [sine] synder eller å tilfredsstille [sin] stolthet, [sin] forfengelige ærgjerrighet eller å utøve kontroll, herredømme eller tvang over menneskenes barns sjeler, [og når han handler] i noen som helst grad av urettferdighet, se, da trekker himlene seg tilbake, Herrens Ånd bedrøves, og når den trekker seg tilbake, amen til den manns prestedømme og myndighet».³

Vi som bærer Det aronske eller Det melkisedekske prestedømme, skulle alltid huske at «ingen makt eller innflytelse kan eller bør utøves i kraft av prestedømmet – uten ved overtalelse,

ved langmodighet, ved mildhet og saktmodighet og ved oppriktig kjærlighet, ved vennlighet og ren kunnskap som storlig skal utvide sjelen, uten hyklery og uten svik».⁴

Strid forlater vårt hjem og vårt liv når vi streber etter å tilegne oss disse Kristus-lignende egenskapene. «Og dere skal også tilgi hverandres overtredelser, for sannelig sier jeg dere, den som ikke tilgir sin nestes overtredelser når han sier han omvender seg, har bragt seg selv under fordømmelse.»⁵ «Unnskyld. Unnskyld, pappa.»

Herren, Jesus Kristus, som er Fredsfyrsten, lærer oss å skape fred i vårt hjem.

Han lærer oss å være føyelige, eller med andre ord å underkaste oss Herrens vilje. «Gå og si ”unnskyld”»

Han lærer oss å være saktmodige, eller med andre ord å være «milde, dempede, varsomme, ikke lette å

provosere eller irritere, ettergivende og tålmodige når vi blir krenket».⁶

Han lærer oss å være ydmyke, eller med andre ord «beskjedne, sømmelige, saktmodige, føyelige, det motsatte av stolte, hovmodige, arrogante eller overlegne».⁷

«Unnskyld. Jeg er lei for det jeg gjorde.»

Han lærer oss å være tålmodige, eller med andre ord: «Kunne utholde ondsinnethet uten knurring eller surmuling» eller «forholde oss rolig når vi krenkes eller angripes».⁸

Han lærer oss å være fylt av kjærlighet. «Jeg er glad i deg, og jeg vil ikke såre deg.»

Ja, mine kjære brødre, han lærer oss å legge av oss det naturlige menneske, i likhet med faren i denne historien, som ba Herren om hjelp. Ja, akkurat som faren omfavnet sin datter i sine kjærlige armer, strekker også

Frelseren ut sine armer for å omfavne oss når vi virkelig omvender oss.

Han lærer oss å bli «en hellig gjennom den Herre Kristi forsoning». Da vil vi bli forsonet med Gud og bli hans venner. Jeg bærer vitnesbyrd om Frelserens forsonings realitet og kraft til å rense og gjøre oss og vårt hjem hellig, idet vi streber etter å legge av oss det naturlige menneske og følge ham.

Han er «Guds lam»,⁹ han er «Den Hellige og Rettferdige»,¹⁰ «og hans navn skal kalles Under, Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far, Fredsfyrste». ¹¹ I vår Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mosiah 3:19.
2. Bible Dictionary, «Temple».
3. Lære og pakter 121:37.
4. Lære og pakter 121:41-42.
5. Mosiah 26:31.
6. *Noah Webster's First Edition of an American Dictionary of the English Language*, 9. utg. (1996), «meek».
7. *Noah Webster's First Edition*, «humble».
8. *Noah Webster's First Edition*, «patient».
9. Johannes 1:29.
10. Apostlenes gjerninger 3:14.
11. Jesaja 9:6.

Av president Dieter F. Uchtdorf

Annenrådgiver i Det første presidentskap

Stolthet og prestedømmet

Stolthet er en bryter som skrur av prestedømskraft. Ydmykhet er en bryter som skrur den på.

Mine kjære brødre, takk for at dere samles over hele verden til dette prestedømsmøtet på generalkonferansen. Deres tilstedeværelse viser deres beslutning om å stå, hvor dere enn er, sammen med deres brødre som bærer det hellige prestedømme og tjene og hedre deres Herre og Forløser Jesus Kristus.

Vi ser ofte vårt liv i sammenheng med hendelser som gjør dypt inntrykk på oss. Det er mange slike hendelser i mitt liv, og en av dem fant sted i 1989, da jeg hørte en tidløs preken av president Ezra Taft Benson: «Vær på vakt mot stolthet». I innledningen kom det frem at dette var noe president Benson hadde vært opptatt av i lang tid.¹

Jeg har følt en lignende byrde de siste månedene. Ånden har tilskyndet meg til å tilføye min røst som et annet vitne om det budskap president Benson fremførte for 21 år siden.

Alle som har levd på jorden, har et flyktig, om ikke nært forhold til den synd som stolthet er. Ingen har unngått den, og få overvinner den. Da jeg fortalte min hustru at jeg skulle tale om dette, smilte hun og sa: «Det er så godt at du taler om ting som du vet så mye om.»

Andre betydninger av stolthet

Jeg husker også en interessant bivirkning av president Bensons innflytelsesrike tale. I en periode ble det nesten tabu blant Kirkens medlemmer å si at de var «stolte» av barna sine eller landet sitt, eller at de følte «stolthet» over jobben sin. Selve ordet *stolthet* lot til å bli et utskudd i vårt ordforråd.

I Skriftene finner vi rikelig med eksempler på gode og rettferdige mennesker som gleder seg over rettferdighet og samtidig jubler over Guds godhet. Vår himmelske Fader presenterte sin elskede Sønn med ordene «i hvem jeg har velbehag».²

Alma jublet over tanken på at han kunne være «et redskap i Guds hånd».³ Apostelen Paulus roste seg over den trofasthet som Kirkens medlemmer viste.⁴ Den store misjonær Ammon roste seg for den fremgang som han og hans brødre hadde opplevd som misjonærer.⁵

Jeg tror det er forskjell på å være stolt av visse ting og å være hovmodig. Jeg er stolt av mange ting. Jeg er stolt av min hustru. Jeg er stolt av våre barn og barnebarn.

Jeg er stolt av Kirkens ungdom, og jeg jubler over hvor gode de er. Jeg er

stolt av dere, mine kjære og trofaste brødre. Jeg er stolt av å stå skulder ved skulder med dere som en bærer av Guds hellige prestedømme.

Stolthet er synd når den innebærer selvopphøyelse

Hva er så forskjellen på denne følelsen og den stolthet som president Benson kalte «den universelle synd»?⁶ Stolthet er syndig, som president Benson så minneverdig forkynte, fordi den vekker hat eller fiendskap og setter oss i opposisjon til Gud og våre medmennesker. Stolthetens kjerne er sammenligning, for selv om den ofte begynner med «Se, hvor god jeg er og hvilke store ting jeg har gjort», synes den alltid å slutte med «Derfor er jeg bedre enn deg».

Når vårt hjerte er fylt med stolthet, begår vi en alvorlig synd, for vi bryter de to store bud.⁷ Istedenfor å tilbe Gud og elske vår neste, avslører vi hva som egentlig er gjenstand for vår tilbedelse og kjærlighet – det bildet vi ser i speilet.

Stolthet er den store synd i form av selvopphøyelse. For mange er det et personlig Rameumptom, en hellig forhøyning som berettiger misunnelse, grådighet og forfengeligheit.⁸ På en måte er stolthet den opprinnelige synd, for før jorden ble skapt, felte

stolthet Lucifer, en morgenrødens sønn «som var i Faderens skjød».⁹ Hvis stolthet kan forføre en som var så dyktig og lovende som dette, skulle ikke vi også granske vår egen sjel?

Stolthet finnes i mange former

Stolthet er en dødelig kraft. Den er en portalsynd som åpner opp for en rekke andre menneskelige svakheter. Man kan faktisk godt si at enhver annen synd i bunn og grunn er en tilkjennegivelse av stolthet.

Denne synden finnes i mange former. Den får noen til å velte seg i sin egen oppfatning av egenverd, bragder, talenter, velstand eller rang. De ser disse velsignelsene som tegn på at de er «utvalgte», «overlegne» eller «mer rettferdige» enn andre. De sier: «Takk Gud for at jeg er mer spesiell enn deg.» Sentralt står ønsket om å bli beundret eller misunnet. Synden består i selvforherligelse.

For andre går stolthet over i misunnelse. De skuler bittert på dem som har bedre stillinger, flere talenter eller flottere eiendeler enn dem selv. De prøver å såre, forkleine eller rive ned andre i et misforstått og uverdigg forsøk på selvopphøyelse. Når personer de misunner, feiler eller lider, jubler de i hemmelighet.

Sportens laboratorium

Det finnes kanskje ikke noe bedre laboratorium for å observere stolthet enn i sportsverdenen. Jeg har alltid likt å delta i og være tilstede på sportsarrangementer. Men jeg må innrømme at mangelen på høflighet innen sport iblant er pinlig. Hvordan kan mennesker som vanligvis er så snille og medfølende, være så intolerante og hatefulle overfor motspillerne og tilhengerne deres?

Jeg har sett sportstillhengere rakke ned på og demonisere sine rivaler. De

leter etter enhver svakhet og overdri- ver den. De rettferdiggjør sitt hat med brede generaliseringer og bruker dem på alle som er forbundet med det andre laget. Når motstanderen rammes av uhell, fryder de seg.

Brødre, vi ser dessverre i dag altfor ofte den samme holdningen og adferden smitte over på den offentlige debatt om politikk, etnisitet og religion.

Mine kjære brødre i prestedømmet, mine kjære meddisipler av den milde Kristus, skulle vi ikke forvente mer av oss selv? Som prestedømsbærere må vi forstå at alle Guds barn er på samme lag. Vårt lag er menneskenes brorskap. Dette jordeliv er vår idrettsplass. Vårt mål er å lære å elske Gud og vise våre medmennesker den samme kjærlighet. Vi er her for å leve ifølge hans lov og bygge opp Guds rike. Vi er her for å styrke, oppbygge, behandle rettferdig og oppmuntre alle vår himmelske Faders barn.

Vi må ikke inhalere

Da jeg ble kalt som generalautoritet, ble jeg velsignet med å bli undervist av mange av de eldre Brødrene i Kirken. En dag hadde jeg gleden av å kjøre president James E. Faust til en stavskonferanse. Under kjøreturen tok president Faust seg tid til å lære meg noen viktige prinsipper angående mitt oppdrag. Han forklarte også hvor elskverdige Kirkens medlemmer er, spesielt mot generalautoriteter. Han sa: «De vil være svært vennlige mot deg. De vil si fine ting om deg.» Han lo litt, og så sa han: «Dieter, vær takknemlig for dette. Men du må aldri inhalere det.»

Dette er en god regel for oss alle, brødre, i ethvert kall eller enhver situasjon. Vi kan være takknemlige for helse, velstand, eiendeler eller stilling, men når vi begynner å inhalere det

– når vi blir besatt av vår status, når vi fokuserer på vår egen betydning, makt eller anseelse, når vi dveler ved vårt offentlige image og tror på våre egne avisutklipp – det er da problemene begynner, det er da stoltheten begynner å forderve.

Det finnes mange advarsler mot stolthet i Skriftene: «Hovmot volder bare trette, men hos dem som tar imot råd, er det visdom.»¹⁰

Apostelen Peter advarte og sa at «Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde».¹¹ Mormon forklarte: «Ingen er antagelig for Gud unntatt den som er saktmodig og ydmyk av hjertet.»¹² Herren velger bevisst «det som er svakt i verden ... for å gjøre det sterke til skamme».¹³ Herren gjør dette for å vise sin hånd i sitt verk, så vi ikke skal «sette [vår] lit til kjøds arm».¹⁴

Vi er vår Herre og Frelser Jesu Kristi tjenere. Vi mottar ikke prestedømmet for at vi skal bli hyllet og sole oss i anerkjennelse. Vi er her for å brette opp ermene og arbeide. Det er ingen ordinær oppgave vi deltar i. Vi er kalt til å forberede verden for vår Herre og Frelser Jesu Kristi komme. Vi søker ikke vår egen ære, men gir prisen og æren til Gud. Vi vet at det bidrag vi selv kan yte, er lite. Ikke desto mindre, hvis vi utøver prestedømmets kraft i rettferdighet, kan Gud utføre et stort og vidunderlig verk gjennom våre anstrengelser. Vi må lære, slik Moses gjorde, at «mennesket er intet»¹⁵ av seg selv, men at «alt er mulig for Gud».¹⁶

Jesu Kristus er det fullkomne eksempel på ydmykhet

I dette, som i alt annet, er Jesus Kristus vårt fullkomne eksempel. Mens Lucifer prøvde å endre Faderens frelsesplan og få æren selv, sa Frelseren: «Fader, din vilje skje, og herligheten være din evindelig.»¹⁷ Til tross for sine

fantastiske evner og prestasjoner, var alltid Frelseren saktmodig og ydmyk.

Brødre, vi bærer «Det hellige prestedømme etter Guds Sønnns orden».¹⁸ Det er den kraft Gud har gitt mennesker på jorden til å handle på hans vegne. For å utøve hans kraft, må vi strebe etter å bli Frelseren lik. Dette innebærer at vi i alle ting søker å gjøre

Faderens vilje, akkurat slik Frelseren gjorde.¹⁹ Det innebærer at vi gir all ære til Faderen, akkurat som Frelseren gjorde.²⁰ Det innebærer at vi glemmer oss selv i tjeneste for andre, slik Frelseren gjorde.

Stolthet er en bryter som skruer av prestedømskraft.²¹ Ydmykhet er en bryter som skruer den på.

Vær ydmyk og full av kjærlighet

Hvordan overvinner vi så denne stolthet, som er så utbredt og så skadelig? Hvordan kan vi bli mer ydmyke?

Det er nesten umulig å være opp-løftet i stolthet når vårt hjerte er fylt av nestekjærlighet. «Ingen kan hjelpe til med dette arbeidet med mindre han er ydmyk og full av kjærlighet.»²² Når vi ser verden rundt oss gjennom Kristi rene kjærlighets linse, begynner vi å forstå ydmykhet.

Noen tror at ydmykhet handler om å rakke ned på seg selv. Ydmykhet innebærer ikke å overbevise oss selv om at vi er udugelige, betydningsløse eller av liten verdi. Heller ikke innebærer det å benekte eller holde tilbake de talenter Gud har gitt oss. Vi finner ikke ydmykhet ved å *se ned på* oss selv. Vi finner ydmykhet ved å *se mindre på* oss selv. Den kommer når vi utfører vårt arbeid med tanke på å tjene Gud og våre medmennesker.

Ydmykhet retter vår oppmerksomhet og kjærlighet mot andre og mot vår himmelske Faders hensikter. Stolthet gjør det motsatte. Stolthet henter energi og styrke fra egoismens dype brønner. Så snart vi slutter å fokusere på oss selv og glemmer oss selv i tjeneste, begynner vår stolthet å avta og dø.

Mine kjære brødre, det er så mange som er i nød, og som vi kan tenke på istedenfor på oss selv. Og glem for all del ikke deres egen familie, deres egen hustru. Det er så mange måter å tjene på. Vi har ikke tid til å bli selvopptatt.

Jeg hadde en gang en penn jeg likte å bruke under min karriere som flykaptein. Bare ved å vri på skaftet, kunne jeg velge en av fire farger. Pennen klagde ikke når jeg ønsket å bruke rødt blekk istedenfor blått. Den sa ikke: «Jeg vil helst ikke skrive etter kl. 22, i tett tåke eller i store høyder.» Pennen sa ikke: «Bruk meg bare til viktige dokumenter, ikke til hverdagslige oppgaver.» Med den største driftssikkerhet utførte den enhver oppgave jeg trengte, uansett hvor viktig eller ubetydelig. Den var alltid beredt til å tjene.

På lignende vis er vi redskaper i Guds hånd. Når vi har hjertet på rett plass, klager vi ikke over at vår tildelte oppgave er uverdige våre evner. Vi utfører med glede den tjeneste vi blir bedt om. Når vi gjør dette, kan Herren bruke oss på måter som overgår vår fatteevne til å utføre sitt verk.

La meg avslutte med et utdrag fra president Ezra Taft Bensons inspirerte budskap for 21 år siden:

«Stolthet er Sions store anstøtssten.

Vi må rense vårt indre kar ved å overvinne stolthet...²³

Vi må underkaste oss "Den Hellige Ånds tilskyndelser", fjerne det stolte, "naturlige menneske", bli "en hellig gjennom den Herre Kristi forsoning" og bli "som et barn, lydige, saktmodige, ydmyke"...²⁴

Gud vil ha et ydmykt folk... "Vel-signet er de som ydmyker seg uten å være tvunget til å være ydmyke"...²⁵

La oss velge å være ydmyke. Vi kan klare det. Det vet jeg vi kan.»²⁶

Mine kjære brødre, la oss følge vår Frelasers eksempel og anstrenge oss for å tjene istedenfor å søke menneskers heder og ære. Jeg ber om at vi må gjenkjenne og rykke opp urettferdig stolthet i vårt hjerte og erstatte den med «rettferdighet, gudsfrykt, tro, kjærlighet, tålmodighet [og] mildhet».²⁷ I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Ezra Taft Benson: «Vær på vakt mot stolthet», *Lys over Norge*, juli 1989, 3.
2. 3 Nephi 11:7.
3. Alma 29:9.
4. Se 2 Tessalonikerbrev 1:4.
5. Se Alma 26.
6. Ezra Taft Benson, *Lys over Norge*, juli 1989, 3.
7. Se Matteus 22:36-40.
8. Se Alma 31:21.
9. Lære og pakter 76:25.
10. Ordspråkene 13:10.
11. 1 Peter 5:5.
12. Moroni 7:44.
13. 1 Korinterbrev 1:27.
14. Lære og pakter 1:19.
15. Moses 1:10.
16. Matteus 19:26.
17. Se Moses 4:1-2.
18. Lære og pakter 107:3.
19. Se Johannes 8:28-29.
20. Se Johannes 17:4.
21. Se Lære og pakter 121:34-37.
22. Lære og pakter 12:8.
23. Se Alma 6:2-4; Matteus 23:25-26.
24. Mosiah 3:19; se også Alma 13:28.
25. Alma 32:16.
26. Ezra Taft Benson, *Lys over Norge*, juli 1989, 3.
27. 1 Timoteus 6:11.

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Tjen med Ånden

La oss gjøre alt som kreves for å kvalifisere oss til å ha Den hellige ånds veiledning.

Jeg er takknemlig for anledningen til å være sammen med dere som Gud har gitt den ære å bære hans prestedømme. Vi er kalt til å bruke guddommelig kraft til å tjene vår himmelske Faders barn. Hvor godt vi oppfyller denne forpliktelse vil få evige konsekvenser for dem vi er kalt til å tjene, for oss og for generasjoner som ennå ikke er født.

Jeg har et hellig minne om to prestedømsbærere som hadde kvalifisert seg til å ha Guds ånd hos seg på det ærende Herren kalte dem til. De hadde selv funnet det gjengitte evangelium i Amerika. De var de Herrens tjenere som første gang presenterte evangeliet for to av mine europeiske forfedre.

En av disse forfedrene var en ung jente som bodde på en liten gård i Sveits. En annen var en foreldreløs ung mann som hadde immigrert til USA fra Tyskland, og som bodde i St. Louis, Missouri.

Begge hørte en prestedømsbærer vitne om det gjengitte evangelium – for jenta ved peisen i hennes lille hjem i Sveits, og for gutten på balkongen i en leid sal i Amerika. Begge visste ved Ånden at budskapet eldstene brakte dem, var sant.

Gutten og jenta valgte å bli døpt. De to møttes for første gang på den

støvete veien mange år senere, idet de gikk hundrevis av kilometer til fjellene i det vestre Amerika. De snakket sammen på veien. De snakket om den mirakuløse velsignelse det er at Guds tjenere hadde funnet dem i denne store verden, og at det var enda mer mirakuløst at de visste at budskapet var sant.

De ble forelsket og giftet seg. Og på grunn av Åndens vitnesbyrd, som begynte da de hørte prestedømsbærere tale under påvirkning av Den hellige ånd, ble de beseglet for all evighet ved prestedømskraft. Jeg er blant de titusener av etterkommere av denne gutten og denne jenta som lovpriser navnene til to prestedømsbærere som hadde Guds ånds betjening med seg der de gikk opp åssiden i Sveits og som reiste seg for å tale på det møtet i St. Louis.

Denne glade beretningen og millioner lik den gjentas over hele verden og vil bli det i mange generasjoner. For noen er det historien om en ung hjemmelærer som uttalte ord som vakte et ønske i deres bestefar om å komme tilbake til Kirken. For noen er det ord til trøst og velsignelse fra en patriark som styrket deres mor da tragedien nesten overvældet henne.

Det vil være en rød tråd i alle disse beretningene. Det vil være

prestedømmets kraft utøvd av en prestedømsbærer hvis evne til å tjene ble forsterket av Den hellige ånd.

Mitt budskap til oss i kveld er derfor følgende: La oss gjøre alt som kreves for å kvalifisere oss til å ha Den hellige ånds veiledning, og la oss så gå fremad uten frykt i visshet om at vi vil motta kraft til å gjøre det Herren kaller oss til å gjøre. Denne økte evne til å tjene kan komme sakte, den kan komme i små trinn som er vanskelige for dere å se, men den vil komme.

I kveld vil jeg gi dere noen forslag til hvordan dere kan kvalifisere dere for Den hellige ånds veiledning i deres prestedøms-tjeneste. Så vil jeg gi dere noen eksempler på prestedøms-tjeneste hvor dere kan forvente å se deres evne til å tjene bli styrket ved Åndens innflytelse.

Vi vet alle at da vi ble bekreftet som medlem av Kirken, fikk vi Den hellige ånds gave. Men Den hellige ånds veiledning, dens tilkjennegivelser i vårt liv og vår tjeneste, fordrer at vi setter vårt liv i orden for å være kvalifisert.

Vi utvikler åndelige gaver ved å holde budene og prøve å leve et uklanderlig liv. Dette krever tro på Jesus Kristus for å omvende seg og bli rensert ved hans forsoning. Som prestedømsbærere skulle vi derfor aldri gå glipp av en anledning til å delta av hele vårt hjerte i det løfte som gis på hvert nadverdsmøte til medlemmer av den gjenopprettede kirke om å «påta seg [Guds] Sønnns navn og alltid minnes ham og holde hans bud som han har gitt dem, så hans Ånd alltid kan være hos dem».¹

Slik vi må bli rensert for synd for å kunne ha Ånden hos oss, må vi være ydmyke nok for Gud til å erkjenne vårt behov for det. Den oppstandne Frelsers disipler viste den slags ydmykhet, slik det er nedtegnet i Mormons bok.

Dublin, Irland

Frelseren forberedte dem for deres tjenestegjerning. De knelte ned på marken for å be. Her er beretningen: «Og de ba om det som de ønsket mest, og de ønsket at Den Hellige Ånd skulle bli gitt dem.»² De ble døpt slik dere har blitt. Og opptegnelsen forteller at de, som svar på sine bønner, ble fylt med Den hellige ånd og med ild.

Frelseren ba høyt for å takke sin Fader for å ha gitt Den hellige ånd til dem han hadde utvalgt på grunn av deres tro på ham. Så ba Frelseren om en åndelig velsignelse over dem de betjente. Herren ba sin Fader: «Jeg ber deg at du vil gi Den Hellige Ånd til alle dem som skal tro på deres ord.»³

Som Frelserens ydmyke tjenere skulle vi be om Den hellige ånds tilkjennevisninger i vår tjeneste og for dem vi tjener. Ydmyk bønn til vår himmelske Fader, i dyp tro på Jesus Kristus, er avgjørende for at vi skal bli kvalifisert til Den hellige ånds veiledning.

Vår ydmykhet og vår tro, som åpner for åndelige gaver, utvikles når vi leser, studerer og grunner på Skriftene. Vi har alle hørt disse ordene. Likevel leser vi kanskje bare noen få linjer eller sider i Skriftene hver dag, og håper at det er nok.

Men å lese, studere og grunne er ikke det samme. Vi leser ordene og får mange ideer. Vi studerer og finner kanskje mønstre og sammenhenger i Skriftene. Men når vi grunner, søker vi

åpenbaring ved Ånden. Det å grunne er for meg den ettertanke og bønn som foregår etter at jeg har lest og studert Skriftene omhyggelig.

For meg satte president Joseph F. Smith et eksempel på hvordan det å grunne kan innby lys fra Gud. Det er nedtegnet i kapittel 138 i Lære og pakter. Han hadde lest og studert mange skriftsteder og prøvd å forstå hvordan virkningene av Frelserens forsoning kunne nå dem som var døde uten å ha hørt hans budskap. Her er hans beretning om hvordan åpenbaringen kom: «Mens jeg fordypet meg i disse ting som er skrevet, ble min forstands øyne åpnet og Herrens Ånd hvilte på meg, og jeg så hærskaerene av de døde, både små og store.»⁴

Omvendelse, bønn og fordypning i Skriftene er nødvendig for at vi skal kunne kvalifisere oss for Åndens gaver i vår prestedømtjeneste. Ytterligere utvikling av vår evne til å tjene vil komme når vi reagerer med tro og går fremad i våre kall med Den hellige ånds hjelp.

President Thomas S. Monson har sagt det slik: «Hva vil det si å foredle [ditt] kall? Det vil si å bygge det opp i verdighet ... , å gjøre det større og sterkere for at himmelens lys kan skinne gjennom det så andre mennesker ser det. Og hvordan foredler man et kall? Helt enkelt ved å utføre den tjeneste som er forbundet med det.»⁵

Jeg vil minne om to former for

tjeneste vi alle er kalt til. Når dere utfører dem under Åndens innflytelse, vil dere og andre se deres evne til å tjene, styrke og foredle.

Den første er som hans representant til å undervise og vitne for andre på hans vegne. Herren inkluderte de yngste og minst erfarne bærere av Det aronske prestedømme i dette kallet til å tjene. Etter å ha beskrevet pliktene til bærere av Det aronske prestedømme, sa han:

«Men hverken lærere eller diakoner har myndighet til å døpe, forrette nadverden eller gi håndspåleggelse.

De skal imidlertid advare, forklare, formane og undervise, og innby alle til å komme til Kristus.»⁶

Et eller annet sted i verden denne uken vil en diakon bli bedt av sin quorumsresident om å invitere et medlem av quorumet som han aldri har møtt, til et møte. Den 13 år gamle presidenten vil neppe bruke ordene «advare, formane og undervise», men det er dette Herren forventer av diakonen som sendes ut.

Til diakonen som mottar kallet om å gå til dette quorumsmedlemmet, vil jeg gi tre løfter. Én, når du ber om hjelp, vil Ånden stille din frykt. To, du vil bli forbauset over at du vet hva du skal si når du kommer hjem til ham, og når dere går sammen tilbake til kirken. Det du sier, kan virke som en eneste røre for deg. Men du vil føle at ordene ble gitt deg i samme stund som du trengte dem. Og, tre, du vil føle anerkjennelse fra Herren, som kalte deg gjennom din president, uansett hva utfallet blir.

Jeg kan ikke love et vellykket utfall ettersom enhver er fri til å velge hvordan han eller hun vil reagere overfor en Guds tjener. Men diakonen du snakker med for Herren, vil huske at du kom til ham. Jeg vet om en gutt, nå en mann som fremdeles er langt

unna aktivitet i Kirken, som en diakon ble sendt for å finne, og han fortalte sin bestefar om dette besøket 20 år tidligere. Det lot ikke til å ha hatt noen virkning, men likevel navnga han diakonen som kom. Bestefaren ba meg finne og takke diakonen som ble kalt til å invitere, formane og undervise. Det hadde bare vært én dag i en gutts liv, men en bestefar og Herren husker ordene som gutten ble inspirert til å uttale, og guttens navn.

Jeg oppfordrer oss alle, unge og gamle, som kalles til å tale på et møte

i Herrens navn, om å glemme våre følelser av usikkerhet og uskikkethet. Vi behøver ikke bruke vidløftig språk eller uttrykke dyp innsikt. Et enkelt uttrykt vitnesbyrd er nok. Ånden vil gi dere de ord dere skal uttale, og vil føre dem inn i hjertet til ydmyke mennesker som søker sannheter fra Gud. Hvis vi fortsetter å prøve å tale for Herren, vil vi en dag bli overrasket over at vi har advart, formant, undervist og invitert med Åndens hjelp for å velsigne andre, langt ut over våre egne evner.

I tillegg til kallet til å undervise, vil vi alle bli sendt ut av Herren for å hjelpe de trengende. Det er en annen prestedømtjeneste hvor vi vil føle at Åndens innflytelse vil øke vår evne til å tjene. Dere vil bli bedre istand til å se smerte og bekymring i andres ansikt. Navn eller ansikter på personer i quorumet vil komme til dere med tilskyndelser om at de trenger hjelp.

Biskoper får slike følelser om natten og hver gang de sitter på forhøyningen og ser på medlemmene i menigheten eller tenker på dem som

Medlemmer i Roma i Italia oversetter generalkonferansetaler.

ikke er tilstede. Det kan skje med dem når de befinner seg i nærheten av et sykehus eller pleiehjem. Mer enn én gang har jeg hørt følgende ord når jeg har kommet inn: «Jeg visste du ville komme.»

Vi trenger ikke tenke på hva som er riktig å si eller gjøre når vi kommer dit. Guds kjærlighet og Den hellige ånd kan være nok. Som ung mann fryktet jeg at jeg ikke ville vite hva jeg skulle gjøre eller si til andre i stor nød.

En gang satt jeg ved min fars sykeseng da han lot til å være døden nær. Jeg hørte oppstyr blant sykepleierne i gangen. Plutselig kom president Spencer W. Kimball inn i rommet og satte seg i en stol på den andre siden av sengen. Jeg tenkte: «Nå har jeg sjansen til å se og høre hvordan en mester går frem når han besøker de syke og lidende.»

President Kimball sa noen få hilsningsord, spurte min far om han hadde fått en prestedømsvelsignelse, og så, da pappa sa at det hadde han, lente profeten seg tilbake i stolen.

Jeg ventet på en demonstrasjon av de trøstende ferdighetene jeg følte jeg manglet og trengte så sårt. Etter kanskje fem eller ti minutter hvor de to bare smilte i stillhet til hverandre, reiste president Kimball seg og sa:

«Henry, jeg tror jeg skal gå før du blir sliten.»

Jeg trodde jeg hadde gått glipp av lærdommen, men den kom senere. I et fredelig øyeblikk med pappa etter at han ble frisk nok til å komme hjem, kom samtalen inn på president Kimballs besøk. Pappa sa lavmælt: «Av alle besøkene jeg fikk, var det hans som styrket meg mest.»

President Kimball uttalte ikke mange trøstens ord, i det minste ikke som jeg kunne høre, men han kom med Herrens ånd som sin ledsager for å gi trøst. Jeg forstår nå at han demonstrerte den lærdom som president Monson fremsatte: «Hvordan foredler man et kall? Helt enkelt ved å utføre den tjeneste som er forbundet med det.»

Dette er sant enten vi er kalt til å forkynne evangeliet ved Ånden eller å gå med Den hellige ånd til dem som har vaklende knær og hengende hender.⁷ Vår prestedøms tjeneste vil bli styrket, mange vil bli velsignet og himmelens lys vil være der. Himmelenes lys vil være der både for oss og for dem vi tjener. Vi kan bli slitne. Våre egne og familiens problemer kan virke store. Men det følger en velsignelse av oppmuntring for dem som tjener under Åndens innflytelse.

President George Q. Cannon opplevde mer enn sin andel av sorg, motgang og prøvelser i sine år med prestedøms tjeneste. Han hadde også erfaring med Den hellige ånd som sin ledsager i vanskelige stunder og krevende tjeneste. Dette gir oppmuntring til oss i vår prestedøms tjeneste, i Kirken og i familien. Jeg har opplevd at løftet er sant når jeg har følt Ånden i min prestedøms tjeneste. «Når mørke fyller vårt sinn, kan vi vite at vi ikke har Guds ånd med oss... Når vi er fylt av Guds ånd, føler vi glede, fred og lykke, uansett hvilke omstendigheter vi måtte befinne oss i, for det er en oppmuntrende og lykkebringende ånd. Herren har gitt oss Den hellige ånds gave. Det er vårt privilegium å ha Den hellige ånd med oss, slik at vi fra morgen til kveld og fra kveld til morgen skal få del i dens glede, lys og åpenbaring.»⁸

Vi kan søke denne velsignelse i form av lykke og glede når vi trenger den i vanskelige stunder i vår trofaste prestedøms tjeneste.

Jeg vitner om at vi er kalt av Gud ved profeti. Dette er Jesu Kristi sanne kirke som ble gjenopprettet ved profeten Joseph Smith. Gud lever og hører hver eneste bønn. Jesus er den oppstandne Kristus og vår Frelser. Dere kan vite at disse ting er sanne ved Den hellige ånds kraft som vil komme til dere i deres tjeneste. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 20:77.
2. 3 Nephi 19:9.
3. 3 Nephi 19:21.
4. Lære og pakter 138:11.
5. Thomas S. Monson: «Prestedømmets kraft», *Liahona*, jan. 2000, 60.
6. Lære og pakter 20:58-59.
7. Se Lære og pakter 81:5.
8. George Q. Cannon, i Brian H. Stuy, red.: *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 bind. (1987-92), 4:137.

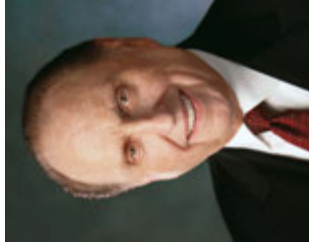
Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

DET FØRSTE PRESIDENTSKAP

Oktober 2010

Henry B. Eyring
Førsterådsgiver

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Annenrådsgiver

DE TOLV APOSTILERS QUORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Claudio R. M. Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Jay E. Jensen

Donald L. Hallstrom

DE SYTTIS FØRSTE QUORUM

(i alfabetisk rekkefølge)

Marcos A. Adikaritis

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shoyne M. Bowen

Gérald Caussé

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Gary J. Coleman

Lawrence E. Coibridge

Wilford W. Andersen

Kaichi Aoyagi

Todd R. Callister

Benjamin De Hoyos

Kevin R. Duncan

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gamonet

Carlos A. Godoy

Christophe Golden Jr.

Gerrit W. Gong

C. Scott Grow

Bruce A. Carlson

Don R. Clarke

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

James J. Hamula

Richard G. Hinckley

Merlin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keanon

Yoshitiko Kikuchi

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Bradley D. Foster

Larry W. Gibbons

Won Yang Ko

Larry R. Lawrence

Richard J. Maynes

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Per G. Malm

James B. Martino

Jairo Mazzogardi

Kent F. Richards

Dale G. Reinhard

Lynn G. Robbins

Cecil O. Samuelson Jr.

Joseph W. Strati

Ulisses Soares

Gary E. Stevenson

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Octaviano Tenorio

Gregory A. Schwitzer

Lowell M. Snow

Paul K. Szyrowsky

Kent D. Watson

DET PRESIDERENDE BISKOPSRÅD

Richard C. Edgley
Førsteståter

H. David Burton
Presiderende biskop

Keith B. Alchullin
Anneneståter

Juan A. Uceda

Francisco J. Vinas

William R. Walker

F. Michael Watson

Jorge F. Zephallos

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

Siste-dagers-hellige samles til Kirkens 180. halvårslige generalkonferanse. Fra øverst til venstre ser du medlemmer av Kirken i São Paulo, Brasil; Auckland, New Zealand; Formosa, Argentina; Cape Town, Syd-Afrika; Stockholm, Sverige; Dublin, Irland og Montevideo, Uruguay.

Av president Thomas S. Monson

Valgets tre komponenter

Vi har alle kommet til denne jord med alle nødvendige hjelpemidler til å ta riktige valg.

Mine kjære brødre i prestedømmet, det er min oppriktige bønn i kveld at vår himmelske Fader må hjelpe meg å uttrykke det jeg føler meg tilskyndet til å tale til dere om.

Jeg har i det siste tenkt på valg og deres konsekvenser. Det går knapt nok en time uten at vi må ta valg av et eller annet slag. Noen er trivielle, andre mer vidtrekkende. Noen vil ikke spille noen rolle i et evig perspektiv, mens andre vil være *helt* avgjørende.

Jeg har overveiet valgets ulike komponenter og plassert dem i tre kategorier: Én, *retten* til å velge; to, *ansvaret* for våre valg og tre, *resultatene* av våre valg. Jeg kaller disse for valgets tre komponenter.

Jeg vil først snakke om *retten* til å velge. Jeg er så takknemlig til en kjærlig himmelsk Fader for at han har gitt oss handlefrihetens gave, eller retten til å velge. President David O. McKay, Kirkens niende president, sa: «Nest etter selve livets gave er retten til å lede dette liv Guds største gave til mennesket.»¹

Vi vet at vi hadde vår handlefrihet før denne verden ble til, og at Lucifer forsøkte å ta den fra oss. Han hadde ingen tro på handlefrihetens prinsipp eller på

oss, og ønsket en påtvunget frelse. Han hevdet at med hans plan ville ingen gå tapt, men han forsto visst ikke – eller kanskje han ikke brydde seg om – at ingen heller ville bli klokere, sterkere, mer medfølende eller mer takknemlige hvis hans plan ble gjennomført.

Vi som valgte Frelserens plan, visste at vi skulle legge ut på en risikabel og vanskelig reise, for vi går på verdens veier og synder og snubler og blir avskåret fra Faderen. Men Den første-fødte i ånden tilbød seg selv som et offer for å sone for alles synder. Gjennom ubeskrivelig lidelse ble han den store Forløser, hele menneskehetens Frelser, og gjorde det dermed mulig for oss å vende tilbake til vår Fader.

Profeten Lehi forteller oss: «Derfor er menneskene fri i kjødet, og alt som er nødvendig for menneskene, er gitt dem. Og de er fri til å velge frihet og evig liv gjennom alle menneskers store Mellommann, eller til å velge fangenskap og død ifølge djevelens fangenskap og makt, for han forsøker å gjøre alle mennesker ulykkelige likesom han selv er.»²

Brødre, uansett hva slags omstendigheter vi befinner oss i, vil vi alltid ha *retten* til å velge.

Men sammen med *retten* til å velge følger *ansvaret* for å velge. Vi kan ikke være nøytrale. Det finnes ingen mellomting. Herren vet dette. Lucifer vet dette. Så lenge vi lever på denne jorden, vil Lucifer og hans tilhengere aldri oppgi håpet om å ta våre sjeler.

Vår himmelske Fader sendte oss ikke ut på vår evige reise uten å gi oss midler til å motta veiledning fra ham som ville hjelpe oss å vende trygt tilbake etter dette jordeliv. Jeg snakker om bønn. Jeg snakker også om hviskingen fra den milde, lave røsten inni oss, og jeg glemmer ikke de hellige skrifter, skrevet av sjøfarere som seilte trygt over de hav vi også må krysse.

Vi har alle kommet til denne jord med alle nødvendige hjelpemidler til å ta riktige valg. Profeten Mormon forteller oss: «For se, Kristi Ånd er gitt til alle mennesker, så de kan skjelve godt fra ondt.»³

Vi er omgitt av – og iblant bombarderes vi med – den ondes budskap. Hør på noen av dem. Jeg vet at dere gjenkjenner dem: «Bare denne ene gangen skader ikke.» «Slapp av, ingen vil få vite noe.» «Du kan slutte å røyke eller drikke eller bruke narkotika når du vil.» «Alle gjør det, så det kan ikke være så ille.» Løgnene tar aldri slutt.

Selv om vi vil møte veiskiller og sideveier på veien, har vi ikke råd til å ta en avstikker som vi kanskje aldri vil komme tilbake fra. Lucifer, den utspekulerte rottefangeren, spiller sin muntre melodi og trekker de intetanende bort fra sikkerheten på deres valgte vei, bort fra kjærlige foreldres råd, bort fra den trygghet som Guds læresetninger gir. Han ønsker ikke bare samfunnets såkalte avskum. Han ønsker oss alle, heriblant Guds utvalgte. Kong David lyttet, vaklet, fulgte etter og falt. Det samme gjorde Kain i en tidligere tid, og senere Judas Iskariot. Lucifers metoder er listige, hans ofre tallrike.

Vi leser om ham i 2 Nephi: «Andre vil han berolige og lulle dem inn i en verdslig trygghet.»⁴ «Andre lokker han bort og forteller dem at det ikke er noe helvete ... inntil han fanger dem i sine redselsfulle lenker.»⁵ «På denne måten bedrar djevelen deres sjeler og leder dem forsiktig ned til helvete.»⁶

Hvordan bestemmer vi oss når vi står overfor viktige valg? Gir vi etter for løftet om et øyeblikks nytelse?

For drifter og lidenskaper? For gruppepress?

La oss ikke være like ubesluttsomme som Alice i Lewis Carrolls klassiker *Alice i eventyrland*. Dere husker at hun kommer til et veiskille med to stier. Begge fører videre, men i motsatte retninger. Hun møter en katt, og Alice spør den: «Hvilken sti skal jeg følge?»

Katten svarer: «Det kommer an på hvor du vil hen. Hvis du ikke vet hvor

du vil, spiller det egentlig ingen rolle hvilken sti du tar!»⁷

I motsetning til Alice vet vi alle hvor vi ønsker å gå, og det *spiller* en rolle hvilken vei vi tar, for ved å velge vår vei, velger vi vårt mål.

Vi må stadig ta avgjørelser. For å ta dem klokt trenger vi mot – mot til å si nei og mot til å si ja. Avgjørelser *bestemmer* vår fremtid.

Jeg ber dere innstendig om å bestemme dere her og nå for ikke å avvike fra den vei som vil føre dere til vårt mål, evig liv sammen med vår Fader i himmelen. Langs den rette og sanne vei er det også andre mål: misjonærtjeneste, tempelekteskap, aktivitet i Kirken, skriftstudium, bønn, tempelarbeid. Det er utallige verdige mål å nå på vår vei gjennom livet. Vi må være fast bestemt på å nå dem.

Til slutt, brødre, vil jeg si noe om *resultatene* av våre valg. Alle våre valg har konsekvenser, og noen av dem har lite eller ingenting med vår evige frelse å gjøre, mens andre har *alt* med den å gjøre.

Om dere går med en grønn eller blå T-skjorte spiller ingen rolle i det lange løp. Dersom dere bestemmer dere for å trykke på en tast på datamaskinen som fører dere til pornografi, kan det imidlertid forandre livet *fullstendig*. Da vil dere ha tatt et steg bort fra den rette og trygge vei. Dersom en venn presser dere til å drikke alkohol eller bruke narkotika, og dere gir etter for presset, tar dere en avstikker som dere kanskje aldri vil komme tilbake fra. Brødre, enten vi er 12 år gamle diakoner eller modne høyprester, er vi påvirkelige. Måtte vi holde vårt blikk, vårt hjerte og vår besluttsomhet rettet mot det mål som er evig og verdt enhver pris, uavhengig av hvilke ofre vi må gjøre for å nå det.

Ingen fristelse, intet press, ingen forlokkelse kan overvinne oss med

mindre vi tillater det. Tar vi feil valg, har vi ingen andre å skyldte på enn oss selv. President Brigham Young uttrykte en gang denne sannhet ved å knytte den til seg selv. Han sa: «Hvis bror Brigham skulle komme på feil kurs og bli utestengt fra himmelens rike, vil ingen annen enn bror Brigham være skyld i det. Jeg er det eneste vesen i himmelen, på jorden eller i helvete som kan få skylden.» Han fortsatte: «Dette vil på samme måte gjelde enhver siste-dagers-hellig. Frelse er en individuell sak.»⁸

Apostelen Paulus har lovet oss: «Dere har ikke møtt noen fristelse som mennesker ikke kan tåle. Og Gud er trofast. Han skal ikke la dere bli fristet over evne, men gjøre både fristelsen og utgangen på den slik at dere kan tåle den.»⁹

Vi har alle tatt gale valg. Hvis vi ikke allerede har rettet opp i disse valgene, lover jeg at det er mulig å gjøre det. Prosessen kalles omvendelse. Jeg bønnfaller dere om å rette opp i deres feiltrinn. Vår Frelser døde for å gi dere og meg denne velsignede gave. Selv om veien ikke er lett, er løftet reelt:

«Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø.»¹⁰ «For jeg Herren, kommer dem ikke mer i hu.»¹¹ Sett ikke deres evige liv i fare. Hvis dere har syndet, jo snarere dere begynner å søke tilbake, jo snarere vil dere finne den gode fred og glede som kommer med tilgivelsens mirakel.

Brødre, dere er av en edel fødselsrett. Evig liv i vår Faders rike er deres mål. Den slags mål oppnås ikke i ett forsøk, men er resultatet av livslang rettferdighet, det samlede resultatet av kloke valg og et konstant mål. Som med alt som har noen verdi, fordrer det evige livs belønning innsats.

Skriftene er tydelige:

«Så akt nå på det som Herren deres Gud har befalt dere, og gjør etter det!

Dere skal ikke vike av, verken til høyre eller til venstre.

Hele den veien Herren deres Gud har befalt dere å følge, skal dere gå.»¹²

Jeg vil avslutte med et eksempel på en som satte seg mål tidlig i livet. Jeg snakker om bror Clayton M. Christensen, et medlem av Kirken som er professor i bedriftsledelse ved Harvard University.

Da han var 16 år gammel, bestemte bror Christensen seg, blant annet, for at han ikke skulle drive med idrett på søndager. Mange år senere, da han gikk på Oxford University i England, spilte han på basketballaget. Det året var de ubeseiret og kvalifiserte seg til det britiske motstykket til den amerikanske NCAA-turneringen i basketball.

De vant kampene sine relativt enkelt, og kom til semifinalen. Det var da bror Christensen så på kampoversikten og til sin forskrekkelse oppdaget at finalen skulle spilles på en søndag. Han og laget hadde jobbet så hardt for å komme dit de var, og han var en av de sentrale spillerne. Han gikk til treneren og forklarte

dilemmaet. Treneren viste ingen forståelse og fortalte bror Christensen at han forventet at han spilte kampen.

Først skulle imidlertid semifinalen spilles. Bror Christensens reserve slo skulderen ut av ledd, og dermed ble presset på ham om å spille i finalen enda større. Han gikk inn på hotellrommet sitt. Han knelte ned. Han spurte sin himmelske Fader om det var i orden, bare denne ene gangen, om han spilte den kampen på søndag. Han sa at han fikk svaret før han hadde avsluttet bønningen: «Clayton, hvorfor spør du meg? Du vet svaret.»

Han gikk til treneren og sa hvor lei seg han var for at han ikke kunne spille i finalen. Så gikk han på søndagsmøtene i den lokale menigheten mens laget spilte uten ham. Han ba inderlig om at det måtte gå bra. De vant.

Denne skjebnesvangre, vanskelige avgjørelsen ble tatt for over 30 år siden. Bror Christensen har sagt at han etter så lang tid ser på den som en av de viktigste avgjørelsene han noensinne har tatt. Det ville vært veldig enkelt å si: «Generelt er det riktig

Av president Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det første presidentskap

å holde sabbatsdagen hellig, men i mine spesielt formildende omstendigheter er det greit, bare denne ene gangen, om jeg ikke gjør det.» Han sier imidlertid at hele livet hans har vært en uendelig rekke av formildende omstendigheter, og hadde han krysset grensen bare én gang, ville det ha vært mye lettere å krysse den igjen neste gang noe dukket opp som var så krevende og avgjørende. Han lærte at det er lettere å holde budene hele tiden enn det er å holde dem 98 prosent av tiden.¹³

Mine kjære brødre, måtte vi bli fylt med takknemlighet for *retten* til å velge, påta oss *ansvaret* for å velge og alltid være bevisste på *resultatene* av våre valg. Som prestedømsbærere kan vi alle kvalifisere oss til vår himmelske Faders veiledende innflytelse hvis vi tar veloverveide og riktige valg. Vi deltar i vår Herre Jesu Kristi verk. Vi, i likhet med andre i tidligere tider, har svart ja til hans kall. Vi går hans ærend. Vi skal lykkes med den høytidelige forpliktelse: «Vær rene, dere som bærer Herrens kar.»¹⁴ Det er min høytidelige og ydmyke bønn at det må bli slik, i Jesu Kristi, vår Mesters navn. Amen. ■

NOTER

1. *Læresetninger fra Kirkens presidenter* – David O. McKay (2003), 208.
2. 2 Nephi 2:27.
3. Moroni 7:16.
4. 2 Nephi 28:21.
5. 2 Nephi 28:22.
6. 2 Nephi 28:21.
7. Tilpasset fra Lewis Carroll: *Alice i eventyrland* (1898), 89.
8. *Læresetninger fra Kirkens presidenter* – Brigham Young (1997), 294.
9. 1 Korinterbrev 10:13.
10. Jesaja 1:18.
11. Lære og pakter 58:42.
12. 5. Mosebok 5:32-33.
13. Se Clayton M. Christensen: «Decisions for Which I've Been Grateful» (andakt ved Brigham Young University – Idaho devotional, 8. juni 2004), www.byui.edu/presentations.
14. Jesaja 52:11.

Sett din lit til Gud, og skrid til verket

Dere viser tillit til ham når dere lytter i den hensikt å lære, omvende dere og så gå og gjøre hva han enn ber dere om.

Mine kjære brødre og søstre, det er en ære å få tale til dere på denne sabbatsdagen. Det er med ydmykhet jeg taler til millioner av siste-dagers-hellige og våre venner over hele verden. Som forberedelse til denne hellige anledning, ba og grunnet jeg for å bli klar over deres personlige behov og hvilket budskap Herren ville at jeg skulle gi.

Deres behov er store og mangeartede. Hver av dere er et unikt Guds barn. Gud kjenner dere personlig. Han sender budskap med oppmuntring, korrigerende og veiledning tilpasset dere og deres behov.

For å finne ut hva Gud ville at jeg skulle tilføye på denne konferansen, leste jeg budskap fra hans tjenere i Skriftene og på tidligere konferanser. Jeg fikk et svar på min bønn da jeg leste Almas ord, en stor Herrens tjener i Mormons bok:

«Om jeg var en engel og kunne få mitt hjertes ønske oppfylt, så jeg kunne gå ut og tale med Guds basun, med en røst som kunne ryste jorden, og rope omvendelse til alle mennesker!

Ja, som med en tordenrøst ville jeg forkynne omvendelse og forløsningens plan for enhver sjel, så de skulle omvende seg og komme til vår Gud, så det ikke mer kunne være noen sorg på hele jordens overflate.

Men se, jeg er et menneske og syndet ved å ønske dette, for jeg burde være tilfreds med det Herren har tilmålt meg.»¹

Så fant jeg i Almas ettertanke den veiledning jeg hadde bedt om: «For se, Herren lar alle nasjoner bli undervist om sitt ord av dem som tilhører deres nasjon og taler deres språk, ja, om alt han i sin visdom anser det tjenlig for dem å ha. Derfor forstår vi at Herren gir råd i visdom ifølge det som er rettferdig og sant.»²

Da jeg leste dette budskapet fra en Guds tjener, ble mitt ærende i dag klart. Gud sender budskap og bemyndigede budbringere til sine barn. Jeg skal bygge opp nok tillit til Gud og hans tjenere til at vi vil gå ut og adlyde hans råd. Han ønsker dette fordi han er glad i oss og vil at vi skal være lykkelige. Han vet at manglende tillit til ham medfører sorg.

Denne mangelen på tillit har bragt sorg til vår himmelske Faders barn siden før verden ble skapt. Vi vet gjennom Guds åpenbaringer til profeten Joseph Smith at mange av våre brødre og søstre i den førjordiske verden forkastet den plan for vårt jordeliv som ble fremlagt av vår himmelske Fader og hans eldste Sønn, Jehova.³

Vi kjenner ikke alle grunnene til at Lucifer lyktes i så stor grad med dette opprøret. Én grunn er imidlertid klar. De som mistet velsignelsen ved å komme inn i jordelivet, manglet tilstrekkelig tillit til Gud til å unngå evig elendighet.

Dette sørgelige mønster av manglende tillit til Gud har vedvart siden skapelsen. Jeg skal være forsiktig med å gi eksempler fra Guds barns liv, ettersom jeg ikke kjenner alle årsakene til at de ikke har nok tro til å stole på ham. Mange av dere har studert de kritiske øyeblikkene i deres liv.

Jonas forkastet for eksempel ikke bare Herrens befaling om å dra til Ninive, men gikk i motsatt retning. Na'aman stolte ikke på instruksjonen fra Herrens profet om å bade i en elv slik at Herren kunne helbrede hans spedalskhet, fordi han følte at denne enkle oppgaven var under hans verdighet.

Frelseren ba Peter forlate båtens sikkerhet og gå til ham på vannet. Vi føler med ham og ser vårt eget behov for større tillit til Gud når vi hører beretningen:

«Men i den fjerde nattevakt kom han til dem, gående på sjøen.

Da disiplene fikk se ham der han gikk på sjøen, ble de slått av skrekk og sa: Det er et spøkelse! Og de skrek av redsel.

Men Jesus talte straks til dem og sa: Vær ved godt mot, det er meg. Frykt ikke!

Da svarte Peter ham og sa: Herre,

er det deg, da byd meg å komme til deg på vannet!

Han sa: Kom! Og Peter steg ut av båten og gikk bortover vannet mot Jesus.

Men da han så det veldige uværet, ble han redd, og begynte å synke. Da ropte han: Herre, frels meg!

Jesus rakte straks hånden ut og grep tak i ham, og han sa til ham: Du lite troende! Hvorfor tvilte du?⁴

Vi kan finne oppmuntring i det faktum at Peter lærte å stole nok på Herren til å holde seg trofast i sin

tjeneste helt til sin martyrdød.

Den unge Nephi i Mormons bok vekker et ønske i oss om å utvikle tillit til Herren og adlyde hans bud, uansett hvor vanskelige de kan virke for oss. Nephi sto overfor fare og mulig død da han uttalte denne tillitserklæring som vi kan og må føle i vårt eget hjerte: «Jeg vil gå og gjøre det som Herren har befalt, for jeg vet at Herren ikke gir menneskenes barn noen befaling uten at han bereder en vei for dem, så de kan utføre det han befaler dem.»⁵

En slik tillit kommer av å kjenne Gud. Mer enn noe annet folk på jorden har vi, gjennom de strålende begivenheter ved evangeliets gjengivelse, følt den fred som Herren tilbød sitt folk med ordene «Hold opp, og kjenn at jeg er Gud!»⁶ Mitt hjerte er fylt av takknemlighet for det Gud har åpenbart om seg selv så vi kan stole på ham.

For meg begynte det i 1820 med en ung gutt i et skogholt på en gård i delstaten New York. Gutten, Joseph Smith jr., gikk inn blant trærne for å finne et avsondret sted. Han knelte for å be, i full tillit til at Gud ville besvare hans bønn om å få vite hva han skulle gjøre for å bli rensset og frelst ved Jesu Kristi forsoning.⁷

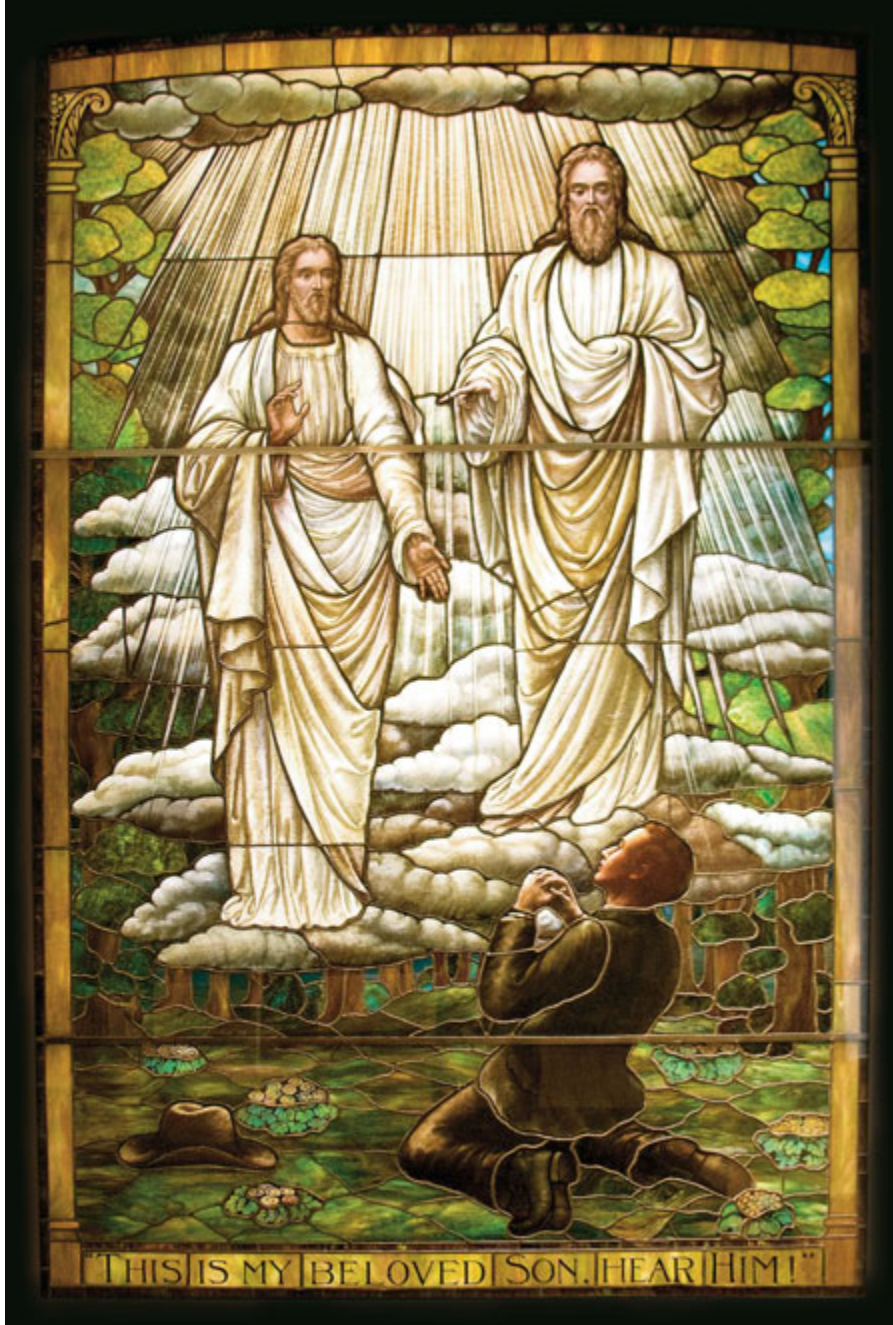
Hver gang jeg leser denne beretningen blir min tillit til Gud og hans tjenere større:

«Jeg så en lysstøtte rett over mitt hode, klarere enn solen, stige ned inntil den hvilte på meg.

Den var knapt kommet til syne før jeg oppdaget at jeg var befridd fra den fiende som hadde holdt meg bundet. Da lyset hvilte på meg, så jeg to personer hvis glans og herlighet overgår enhver beskrivelse, stående over meg i luften. En av dem talte til meg, kalte meg ved navn og sa, idet han pekte på den annen: *«Dette er min elskede Sønn. Hør ham!»*⁸

Faderen åpenbarte for oss at han lever, at Jesus Kristus er hans elskede Sønn og at han elsket oss nok til å sende denne Sønnen for å frelse oss som er hans barn. Og fordi jeg har et vitnesbyrd om at han kalte denne ulærde gutten som apostel og profet, stoler jeg på hans apostler og profeter i dag og dem som de kaller til å tjene Gud.

Denne tilliten har vært til velsignelse for meg og min familie. For mange år siden hørte jeg president

Ezra Taft Benson tale på en konferanse som denne. Han rådet oss til å gjøre alt vi kunne for å kvitte oss med gjeld og holde oss gjeldfrie. Han nevnte pantelån på hus. Han sa at det kanskje ikke var mulig, men det ville være best om vi kunne betale ned all vår pantegjeld.⁹

Etter møtet spurte jeg min hustru: «Tror du det er mulig at vi kan klare det?» Først kunne vi ikke det. Men samme kveld kom jeg til å tenke på en eiendom vi hadde i en annen delstat. I mange år hadde vi uten hell prøvd å selge den.

Men fordi vi stolte på Gud og noen ord fra hans tjeneres budskap, tok vi

mandag morgen en telefon til mannen i San Francisco som skulle selge eiendommen vår. Jeg hadde ringt ham noen uker før, og han sa den gangen: «Ingen har vist interesse for eiendommen din på mange år.»

Men mandagen etter konferansen fikk jeg et svar som til denne dag styrker min tillit til Gud og hans tjenere.

Mannen i telefonen sa: «Så pussig at du ringer. Det kom en mann innom i dag og spurte om han kunne kjøpe eiendommen din.» Forbauset spurte jeg: «Hvor mye var han villig til å betale?» Det var noen få dollar mer enn vi hadde i pantegjeld.

Noen vil kanskje si at dette bare var

en tilfældighet. Men pantelånet vårt ble nedbetalt. Og familien vår lytter fremdeles etter ord i en profets budskap som kan være sendt for å hjelpe oss å finne den trygghet og fred som Gud ønsker for oss.

En slik tillit til Gud kan være til velsignelse både for lokalsamfunn og familier. Jeg vokste opp i en liten by i New Jersey. I grenen vår var det mindre enn 20 medlemmer som deltok regelmessig.

Blant dem var det en kvinne – en eldre og svært ydmyk konvertitt til Kirken. Hun var immigrant og hadde en utpreget norsk aksent. Hun var det eneste medlemmet av Kirken i sin familie, og det eneste medlemmet av Kirken i byen der hun bodde.

Gjennom min far, som var grens-president, kalte Herren henne som president for grenens Hjelpeforening. Hun hadde ingen håndbok med instruksjoner. Ingen andre medlemmer av Kirken bodde i nærheten. Hun visste bare at Herren brydde seg om de trengende, og hun hadde ordene i Hjelpeforeningens motto: «Nestekjærlighet svikter aldri.»

Det var midt i det vi nå kaller den store depresjonen. Mange tusen var arbeidsledige og hjemløse. Hun følte at hun gikk i Herrens ærend da hun ba sine naboer om gamle klær. Hun vasket og presset klærne og la dem i pappesker på verandaen bak huset sitt. Når menn uten penger trengte klær og spurte naboene om hjelp, sa de: «Gå til det huset nede i gaten. Det bor en mormonkvinne der som vil gi deg det du trenger.»

Herren styrte ikke byen, men han forandret en del av den til det bedre. Han kalte en liten kvinne – alene – som stolte nok på ham til å finne ut hva han ville at hun skulle gjøre, og så gjøre det. På grunn av sin tillit til Herren klarte hun å hjelpe hundrevis

av vår himmelske Faders trengende barn i denne byen.

Denne samme tilliten til Gud kan velsigne nasjoner. Jeg har erfart at vi kan stole på at Gud vil oppfylle Almas løfte: «For se, Herren lar alle nasjoner bli undervist om sitt ord av dem som tilhører deres nasjon og taler deres språk, ja, om alt han i sin visdom anser det tjenlig for dem å ha.»¹⁰

Gud regjerer ikke i nasjonene, men han bryr seg om dem. Han kan og vil sette personer i innflytelsesrike stillinger som ønsker det beste for folket, og som stoler på Herren.¹¹

Jeg har sett det på mine reiser over hele verden. I en by med over 10 millioner innbyggere talte jeg til mange tusen siste-dagers-hellige som var forsamlet til konferanse. Den fant sted på en stor sportsarena.

Før møtet begynte, la jeg merke til en kjekk ung mann som satt på forreste rad. Han var omgitt av andre som, i likhet med ham, var bedre kledd enn de fleste andre rundt seg. Jeg spurte generalautoriteten ved siden av meg hvem disse mennene var. Han hvisket at det var byens borgermester og hans medarbeidere.

Da jeg gikk til bilen etter møtet, overrasket det meg at borgermesteren ventet for å hilse på meg, flankert av sine medarbeidere. Han kom mot meg, rakte ut hånden og sa: «Takk for at du kom til byen vår og landet vårt. Vi er takknemlige for det dere gjør for å bygge opp medlemmene deres. Med slike mennesker og slike familier kan vi skape den harmoni og den velstand vi ønsker for vårt folk.»

Jeg skjønnte da at han var en av de ærlige av hjertet som Gud hadde gitt en maktposisjon blant sine barn. Vi er en liten minoritet blant denne store byens og nasjonens innbyggere. Borgermesteren visste lite om vår lære, og kjente få av våre medlemmer. Likevel

hadde Gud sendt ham budskapet at siste-dagers-hellige, under pakt om å stole på Gud og hans bemyndigede tjenere, ville bli et fyrtårn for hans folk.

Jeg kjenner de Guds tjenere som taler til dere på denne konferansen. De er kalt av Gud til å gi budskap til hans barn. Herren har sagt om dem: «Det jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg unnskylder meg ikke, og selv om himlene og jorden forgår, skal mitt ord ikke forgå, men alt skal bli oppfylt, enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme.»¹²

Dere viser tillit til ham når dere lytter i den hensikt å lære, omvende dere og så gå og gjøre hva han enn ber dere om. Hvis dere stoler nok på Gud til å lytte etter hans budskap i hver eneste tale, sang og bønn på denne konferansen, vil dere finne det. Hvis dere så går og gjør det han ønsker at dere skal gjøre, vil deres tillit til ham vokse og med tiden vil dere bli overveldet av takknemlighet over at han har begynt å stole på dere.

Jeg vitner om at Gud taler i dag gjennom sine utvalgte tjenere i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Thomas S. Monson er Guds profet. Vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus lever og elsker oss. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Alma 29:1-3.
2. Alma 29:8.
3. Se Lære og pakter 29:36-37; Abraham 3:27-28.
4. Matteus 14:25-31.
5. 1 Nephi 3:7.
6. Salmene 46:10.
7. Se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 28.
8. Joseph Smith – Historie 1:16-17.
9. Se for eksempel Ezra Taft Benson, «Prepare for the Days of Tribulation», *Ensign*, nov. 1980, 33.
10. Alma 29:8.
11. Se 2 Krønikebok 36:22-23; Esra 1:1-3; Jesaja 45:1, 13.
12. Lære og pakter 1:38.

Av president Boyd K. Packer
President for De tolv apostlers quorum

Rens karet innvendig

Intet annet sted kommer Guds generøsitet, godhet og barmhjertighet sterkere til uttrykk enn i omvendelse.

Denne generalkonferansen finner sted på en tid hvor det er så stor forvirring og så mange farer at våre unge knapt vet hvilken vei de skal gå. Etter å ha blitt varslet gjennom åpenbaringene om at det ville bli slik, har profeter og apostler alltid blitt vist hva som må gjøres.

Herren åpenbarte til profeten Joseph Smith «at hvert menneske kunne tale i Gud Herrens, ja, i verdens Frelsers navn». ¹ Da nøklene ble gjengitt, åpnet det for at prestedømsmyndighet kunne finnes i ethvert hjem gjennom bestefedrene, fedrene og sønnene.

For femten år siden, i en verden i forvirring, utstedte Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum «Familien – En erklæring til verden», den femte erklæringen i Kirkens historie. Den er en rettesnor som Kirkens medlemmer gjør klokt i å lese og følge.

I den står blant annet følgende: «Vi, Det første presidentskap og De tolv apostlers råd i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, erklærer høytidelig at ekteskap mellom mann og kvinne er innstiftet av Gud, og at familien står sentralt i Skaperens plan for hans barns evige fremtid.» ²

«Gudene gikk ned for å organisere mennesket i sitt eget bilde, i Gude-nes bilde for å forme det, til mann og

kvinne for å forme dem.

Og Gudene sa: Vi vil velsigne dem. Og ... vi vil se til at de blir fruktbare og blir mange og fyller jorden og legger den under seg.» ³

Dette budet har aldri blitt opphevet. «Og vi vil prøve dem ved dette for å se om de vil gjøre alt hva Herren deres Gud befaler dem.» ⁴

Det er meningen at vi skal være lykkelige, for «mennesket er til for å kunne ha glede.» ⁵

Lehi sa at menneskene må være «fri ... for å handle på egenhånd og ikke bli påvirket av noe annet enn lovens straff på den store og siste dag.» ⁶

Det gamle ordtaket: «Herren stemmer for meg, Lucifer stemmer mot meg, men det er *min* stemme som teller,» beskriver en doktrinær visshet om at vår handlefrihet er sterkere enn den ondes vilje. Handlefriheten er dyrebar. Av dumhet og blindhet kan vi gi den fra oss, men den kan ikke fratras oss med makt.

Det finnes også en eldgammel unnskyldning: «Djevelen fikk meg til å gjøre det.» Ikke tale om! Han kan narre og forlede dere, men han har ikke makt til å tvinge hverken dere eller noen andre ut i overtredelse eller å holde dere der.

Når vi blir betrodd kraften til å skape liv, innebærer det den største

glede og de farligste fristelser. Jordelivets gave og evnen til å skape andre liv er en overjordisk velsignelse. Ved rettfærdig utøvelse av denne kraft kan vi, i større grad enn ved noe annet, komme nær vår himmelske Fader og oppleve en fylde av glede. Denne kraften er ingen underordnet del av lykkens plan. Den er nøkkelen – selve nøkkelen.

Hvorvidt vi bruker denne kraft slik de evige lover krever eller forkaster dens guddommelige hensikt, vil for evig avgjøre hvem vi vil bli. «Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds ånd bor i dere?» ⁷

Det er noe svært frigjørende ved at noen av egen fri vilje bestemmer seg for å være lydige mot vår Fader og vår Gud, og uttrykker denne villigheten til ham i bønn.

Når vi adlyder, kan vi glede oss over denne kraften i ekteskapspakten. Fra våre livskilder vil våre barn, vår familie, komme. Kjærligheten mellom en mann og en hustru kan være konstant og gi fred og tilfredshet gjennom hele livet.

Hvis vi blir nektet disse velsignelsene i jordelivet, er vi lovet at dette vil bli ordnet i den kommende verden.

Ren kjærlighet forutsetter at først etter å ha lovet hverandre evig troskap i en juridisk bindende seremoni, og ideelt sett etter beseglingsordinansen i templet, kommer denne livgivende kraft til uttrykk som tegn på kjærlighet. Den skal utelukkende deles mellom mann og kvinne, ektemann og hustru, med den som er vår evige ledsager. Evangeliet er veldig tydelig på dette området.

Vi er frie til å ignorere budene, men når åpenbaringene uttrykker seg så rett på sak som «du skal ikke», gjør vi klokt i å følge med.

Den onde er sjalu på alle som har evne til å skape liv. Satan kan ikke skape liv, han er impotent. «Han

forsøker å gjøre alle mennesker ulykkelige likesom han selv er.»⁸ Han prøver å forringe den rettfærdige bruken av den livgivende kraft ved å friste dere ut i umoralske forbindelser.

Herren brukte ordene «er likt» for å lage en lignelse som hans tilhengere kunne forstå, som for eksempel:

«Himlenes rike er likt en kjøpmann.»⁹

«Himlenes rike er likt en skatt som var skjult i en åker.»¹⁰

I våre dager er pornografiens redselsfulle innflytelse likt en pest som feier over verden og smitter én her og én der i et uopphørlig forsøk på å invadere ethvert hjem, som oftest gjennom ektemannen og faren. Utfallet av denne pesten kan være, og er dessverre ofte, åndelig død. Lucifer prøver

å ødelegge «den store forløsningsplan»,¹¹ «lykkens store plan».¹²

Pornografi vil alltid drive ut Kristi ånd, forstyrre kommunikasjonen mellom vår himmelske Fader og hans barn og skade det nære forholdet mellom ektemann og hustru.

Prestedømmet har den største makt. Det kan beskytte dere mot pornografiens pest – og det er en pest – hvis dere gir etter for dens innflytelse. Hvis man er lydig, kan prestedømmet vise vei for å bryte en vane og til og med viske bort en avhengighet. Prestedømsbærere har denne myndighet, og skulle bruke den til å bekjempe onde innflytelser.

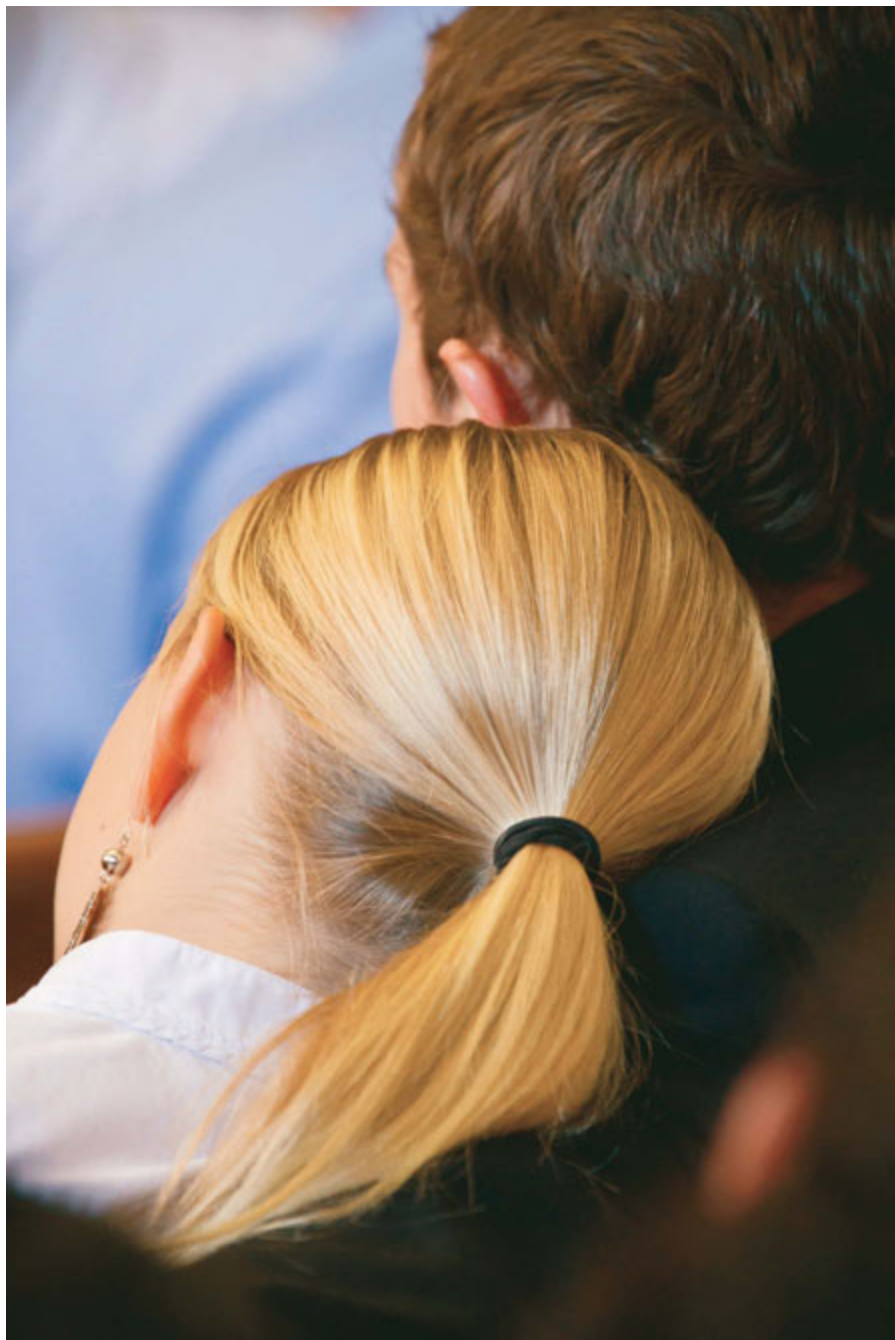
Vi slår alarm og ber Kirkens medlemmer våkne opp og innse hva som foregår. Foreldre, vær på vakt så ikke denne ondskapen får true familien.

Vi forkynner en norm for moralsk adferd som vil beskytte oss mot Satans mange erstatninger for eller forfalskninger av ekteskapet. Vi må forstå at enhver påvirkning til å inngå et forhold som ikke er i harmoni med evangeliets prinsipper, må være uriktig. I Mormons bok lærer vi at «ugudelighet har aldri vært lykke».¹³

Noen tror at de er forhåndsinnstilt og ikke kan overvinne det de føler er medfødte tendenser til det som er urent og unaturlig. Det stemmer ikke! Husk at Gud er vår himmelske *Fader*.

Paulus lovet: «[Gud] ... skal ikke la dere bli fristet over evne, men gjøre både fristelsen og utgangen på den slik at dere kan tåle den.»¹⁴ Hvis dere vil, kan dere bryte vanene, overvinne en avhengighet og komme dere vekk fra det som ikke er verdig et medlem av Kirken. Slik Alma formante til, må vi «alltid våke og be».¹⁵

Jesaja advarte og sa: «Ve dem som kaller det onde godt og det gode ondt, som gjør mørke til lys og lys til mørke, som gjør bittert til søtt og søtt

Intet annet sted kommer Guds generøsitet, godhet og barmhjertighet sterkere til uttrykk enn i omvendelse. Forstår dere den fullendte rensningskraft i den forsoning som ble utført av Guds Sønn, vår Frelser, vår Forløser? Han sa: «For se, jeg, Gud, har lidd dette for alle for at de ikke skulle lide, hvis de ville omvende seg.»²⁰ Ved denne opphøyde kjærlighetshandling betalte Frelseren prisen for våre synder så vi skulle slippe å betale.

For dem som virkelig ønsker det, finnes en vei tilbake. Omvendelse er likt et vaskemiddel. Til og med syndens inngrodde merker vil gå bort.

Prestedømsbærere kan bære med seg motgiften for å fjerne pornografis grufulle bilder og vaske bort skyld. Prestedømmet har kraft til å løsne vaners innflytelse og bryte avhengighetens lenker, uansett hvor hardt de sitter. Det kan fjerne arrener etter tidlige feilgrep.

Jeg kjenner ingen vakrere og mer trøsterike ord i noen åpenbaring enn disse: «Se, den som har omvendt seg fra sine synder, er tilgitt, for jeg Herren, kommer dem ikke mer i hu.»²¹

Noen ganger, selv etter bekjennelse og etter å ha ydet vederlag, kan det vanskeligste ved omvendelsen være å tilgi seg selv. Dere må lære at tilgivelse betyr tilgivelse.

«Så ofte som mitt folk omvender seg, vil jeg tilgi dem deres overtredelser mot meg.»²²

President Joseph Fielding Smith fortalte meg om en angrende kvinne som strevde med å finne veien ut av et svært umoralsk liv. Hun spurte ham hva hun skulle gjøre nå.

Han ba henne lese for ham beretningen i Det gamle testamente om Lots hustru som ble til en saltstøtte.²³ Så spurte han henne: «Hva kan du lære av disse versene?»

til bittert!»¹⁶

For mange år siden besøkte jeg en skole i Albuquerque. Læreren fortalte meg om en gutt som hadde med seg en kattunge på skolen. Dere kan jo tenke dere at dette forstyrret alt. Hun fikk ham til å holde kattungen opp foran barna.

Det gikk bra helt til et av barna spurte: «Er det en gutte- eller jentekatt?»

Læreren ønsket ikke å komme inn på den saken, og sa: «Det spiller ingen rolle. Det er bare en kattunge.»

Men de ga seg ikke. Til slutt rakk én gutt opp hånden og sa: «Jeg vet hvordan man kan avgjøre det.»

Oppgitt sa læreren: «Hvordan kan man avgjøre det?»

Eleven svarte: «Man kan stemme over det!»

Dere ler kanskje av denne historien, men er vi ikke på vakt, finnes det dem i dag som ikke bare tolererer, men vil stemme for å endre lover som ville legalisert umoral, som om en stemme kan forandre Guds lover og natur. En lov som strider mot naturen, vil være umulig å håndheve. Hva ville det for eksempel hjelpe å stemme mot tyngdeloven?

Det finnes både moralske og fysiske lover som er «ugjenkallelig fastsatt i himmelen før denne verdens grunnvoll ble lagt», som ikke kan

endres.¹⁷ Historien viser gang på gang at moralnormer ikke kan endres ved strid og ikke kan endres ved votering. Å legalisere det som er grunnleggende galt eller ugudelig, vil ikke hindre den smerte og straff som vil følge like sikkert som natt følger dag.

Uavhengig av motparten er vi bestemt på å holde stø kurs. Vi vil holde fast ved evangeliets prinsipper, lover og ordinanser. Om de misforstår enten troskyldig eller med overlegg, får det så være. Vi kan ikke, og vi vil ikke forandre moralnormen. Vi kommer raskt på avveie når vi ikke adlyder Guds lover. Hvis vi ikke beskytter og tilrettelegger for familien, må sivilisasjonen og våre friheter gå til grunne.

«Jeg, Herren, er forpliktet når dere gjør hva jeg sier, men når dere ikke gjør hva jeg sier, har dere intet løfte.»¹⁸

Enhver sjel som er innesperret i et fengsel av synd, skyld eller perversitet, har en nøkkel til porten. Nøkkelen er omvendelse. Hvis dere vet hvordan denne nøkkelen brukes, kan ikke den onde holde på dere. Prinsippene omvendelse og tilgivelse overgår fristerens fryktingytende styrke. Hvis dere er bundet av en vane eller avhengighet som er uverdigg, må dere slutte med adferd som er skadelig. Engler vil hjelpe dere,¹⁹ og prestedømsledere vil veilede dere gjennom disse vanskelighetene.

Hun svarte: «Herren vil tilintetgjøre de ugudelige.»

«Feil!» President Smith sa at lærdommen til den angrende kvinnen og til dere er: «Se deg ikke tilbake!»²⁴

Merkelig nok kan den enkleste og beste forebyggelse og kur for pornografi, eller enhver uren handling, være å ignorere eller unngå den. Slett fra bevisstheten enhver uverdige tanke som prøver å slå rot. Når dere bestemmer dere for å holde dere rene, gjør dere krav på deres gudgitte handlingsfrihet. Og så, som president Smith sa: «Ikke se dere tilbake.»

Jeg lover at det finnes fred og lykke for dere og deres familie i fremtiden. Det endelige mål for enhver aktivitet i Kirken er at en mann og hans hustru og deres barn kan være lykkelige i sitt hjem. Jeg nedkaller Herrens velsignelser over dere som strever med denne grufulle pest, så dere må finne den legedom som er tilgjengelig for oss gjennom Herrens prestedømme. Jeg bærer vitnesbyrd om denne kraft, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 1:20.
2. «Familien – En erklæring til verden», *Liahona*, okt. 2004, 49.
3. Abraham 4:27-28.
4. Abraham 3:25.
5. 2 Nephi 2:25.
6. 2 Nephi 2:26.
7. 1 Korinterbrev 3:16.
8. 2 Nephi 2:27.
9. Matteus 13:45.
10. Matteus 13:44.
11. Jakob 6:8; Alma 34:31.
12. Alma 42:8.
13. Alma 41:10.
14. 1 Korinterbrev 10:13.
15. Alma 13:28.
16. Jesaja 5:20.
17. Lære og pakter 130:20.
18. Lære og pakter 82:10.
19. Se 2 Nephi 32:3.
20. Lære og pakter 19:16.
21. Lære og pakter 58:42.
22. Mosiah 26:30.
23. Se 1 Mosebok 19:26.
24. Se Boyd K. Packer: *The Things of the Soul* (1996), 116.

Av eldste Jay E. Jensen
i De syttis presidentskap

Den hellige ånd og åpenbaring

Den hellige ånd er det tredje medlemmet av Guddommen, og i likhet med Faderen og Sønnen vet han alle ting.

Som ung eldste hadde jeg vært på misjon i ca. et år, og mens jeg leste Skriftene og ord fra siste-dagers apostler om åpenbaring og Den hellige ånd, fikk jeg en forbløffende oppvåkning. Jeg hadde ikke noe eget vitnesbyrd om Faderen og Sønnen. Jeg reiste på misjon på lånt lys fra mine gode foreldre. Jeg tvilte aldri på det de sa, og hadde ikke tenkt på å søke mitt eget åndelige vitnesbyrd. En februarkveld i San Antonio, Texas, i 1962 skjønte jeg at jeg trengte å vite det selv. I vår lille leilighet fant jeg et sted hvor jeg kunne be lavmælt, og jeg tryglet: «Himmelske Fader, er du der? Jeg må selv komme til visshet.»

Litt senere den kvelden fikk jeg selv for første gang i mitt liv visshet om at Gud og Jesus lever. Jeg hørte ingen røst og så ingen himmelsk person. Jeg visste det på samme måte som dere kan ha fått vite det – ved «Den hellige ånds usigelige gave» (L&p 121:26) og åpenbaringsens ånd (se L&p 8:1-3), som talte fred til mitt sinn (se L&p 6:23) og forvissning til mitt hjerte (se Alma 58:11).

Etter denne erfaringen så jeg resultatene av Almas råd om å «våkne opp

og anstrenge [mine] evner, ja, prøve [hans] ord» (Alma 32:27). Disse ordene eller frøene har vokst til trær, høye trær i form av vitnesbyrd. Prosessen fortsetter med flere prøver på ordet, som fører til flere trær i form av vitnesbyrd, og dette har nå blitt en veritabel skog tuftet på åpenbaring gjennom og ved Den hellige ånd.

Den hellige ånd er en attråverdig gave

Da Frelseren besøkte Amerika, kalte han tolv disipler. Et av budskapene hans til dem og folket handlet om Den hellige ånd. Etter å ha undervist dem, forlot Frelseren dem og lovet å komme tilbake neste dag. Folket arbeidet hele natten for å samle så mange som mulig til å høre ham.

Disiplene samlet folket i 12 grupper for å lære dem det Frelseren hadde lært dem. Fremst blant deres læresetninger var Den hellige ånds viktighet. (Se 3 Nephi 11-18.) Så knelte folket ned og ba. Deres inderlige ønske var å motta Den hellige ånd (se 3 Nephi 19:8-9).

Frelseren viste seg for dem og understreket igjen viktigheten av Den hellige ånd idet han ba til Faderen: «Fader, jeg takker deg for at du har

gitt Den Hellige Ånd til disse som jeg har utvalgt ...

Fader, jeg ber deg at du vil gi Den Hellige Ånd til alle dem som skal tro på deres ord» (3 Nephi 19:20–21).

Ut fra denne hendelsen i Mormons bok forstår jeg bedre hvorfor president Wilford Woodruff sa at «Den hellige ånds gave er den største gave som kan skjenkes mennesket...

Den er ikke begrenset til menn, heller ikke til apostler eller profeter. Den tilhører enhver trofast mann og kvinne og ethvert barn som er gammelt nok til å motta Kristi evangelium» (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Wilford Woodruff* (2004), 48).

Åpenbaring gir svar når vi trenger det

Den hellige ånd er det tredje medlemmet av Guddommen, og i likhet med Faderen og Sønnen vet han alle ting (se L&p 35:19; 42:17). Han har flere viktige roller, og fremst blant disse er å undervise og vitne om Faderen og Sønnen (se 3 Nephi 28:11). I tillegg åpenbarer han sannheten i alle ting (se Moroni 10:5), og han leder oss til å gjøre godt (se L&p 11:12).

President Thomas S. Monson er et eksempel på denne viktige rolle, å bli ledet til å gjøre godt. Han følger Jesu Kristi eksempel, han som «gikk omkring og gjorde vel» (Apostlenes gjerninger 10:38). Han har lært oss viktigheten av å ikke ignorere en åndelig tilskyndelse fra Den hellige ånd om å besøke noen og hjelpe ham eller henne og å redde den ene.

Men noen ganger er det ingen som president Monson, ingen hjemmelærer, ingen omsorgfull søster som kan hjelpe når det trengs. I slike situasjoner har jeg lært å hente trøst og veiledning fra Trøsteren, en annen av Den hellige ånds roller (se L&p 36:2).

Vårt barnebarn Quinton ble født

med en rekke misdannelser og levde i underkant av ett år. I løpet av denne tiden ble han sendt inn og ut av sykehuset. Søster Jensen og jeg bodde i Argentina den gangen. Vi ønsket inderlig å få være sammen med våre barn og trøste dem og bli trøstet av dem. Dette var barnebarnet vårt, og vi elsket ham og ønsket å være sammen med ham. Vi kunne bare be, og vi gjorde det inderlig!

Søster Jensen og jeg var på rundreise i misjonen da vi fikk melding om at Quinton var død. Vi sto i gangen i et møtehus og omfavnet og trøstet hverandre. Jeg vitner for dere at vi ble beroliget av Den hellige ånd, og fikk en fred som overgår all forstand og vedvarer den dag i dag (se Filipperne 4:7). Vi så også Den Hellige Ånds usigelige gave virke på vår sønn og svigerdatter og deres barn, som den

dag i dag omtaler denne tiden med stor tro, fred og trygghet.

Åpenbaring og Mormons bok

Denne samme åpenbarings gave har påvirket mitt vitnesbyrd om Mormons bok. Jeg har lest, studert, gransket og frydet meg over den om og om igjen. Den hellige ånd har åpenbart for meg at den er sann og hellig.

President Gordon B. Hinckley kalte Mormons bok en av Kirkens fire nødvendige hjørnesteiner, hvor de andre er Joseph Smiths første syn, prestedømmets gjengivelse og, naturligvis, vårt vitnesbyrd om Jesus Kristus, hovedhjørnesteinen (se Efeserne 2:19–21). «Disse fire store Gud-gitte gavene,» forklarte han, «er de urokkelige hjørnesteinene som forankrer Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

Heltidsmisjonærer og en søster i Las Caobas i Den dominikanske republikk forbereder seg til et dåpsmøte mellom generalkonferansens møter.

så vel som dens medlemmers individuelle vitnesbyrd og overbevisning» («Fire hjørnesteiner i vår tro», *Liahona*, feb. 2004, 7).

Disse fire Gud-gitte gavene har blitt ankere for min tro og mitt vitnesbyrd, og hver av dem har blitt bekreftet for meg ved åpenbaring gjennom Den hellige ånd. Jeg ønsker imidlertid å fokusere på to av disse hjørnestein-gavene – Det første syn og Mormons bok. Det er betydningsfullt at hver av dem begynner med en familie, hvor barn ble født av gode foreldre og fikk god undervisning av dem (se 1 Nephi 1:1). Hendelser i Lehis og Joseph Smiths liv går hånd i hånd (se 1 Nephi 1 og Joseph Smith – Historie 1):

- Begge har et konkret behov. Lehi ønsker å redde seg selv og sin familie ut av Jerusalems forestående ødeleggelse, og Joseph Smith ønsker å få vite hvilken kirke som er sann.
- Begge ber.
- Begge ser Faderen og Sønnen i et syn.

- Begge blir gitt en bok.
- Begge forkynner.
- Begge mottar åpenbaring fra Den hellige ånd og ved syner eller drømmer.
- Til slutt blir de truet av ugudelige mennesker. Lehi og hans folk unnslipper og overlever. Joseph lider martyrdøden.

Er det til å undre seg over at misjonnærer oppfordrer oppriktige sannhetssøkere til å begynne sitt studium av Mormons bok i 1 Nephi? Denne boken er *gjennomsyret* av Herrens ånd. I disse tidlige kapitlene er det et klart budskap om at åpenbaring og Den hellige ånd ikke bare gis til profeter, men også til fedre, mødre og barn.

Budskapet om åpenbaring og Den hellige ånd fortsetter gjennom hele Mormons bok. Disse sannhetene oppsummeres av profeten Joseph Smith: «Tar du bort Mormons bok og åpenbaringene, hvor er vår religion? Vi har ingen» *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* [2007], 193).

Som siste-dagers-hellige har vi et vitnesbyrd om Mormons bok, gitt oss ved åpenbaring, som forsikrer oss om at denne religion og dens læresetninger er sanne (se innledningen til Mormons bok).

Det som hører Ånden til, er hellig og vanskelig å uttrykke. I likhet med Ammon erklærer vi: «Se, jeg sier til dere, jeg kan på ingen måte gi uttrykk for hva jeg føler» (Alma 26:16).

Jeg bærer imidlertid vitnesbyrd om at Den hellige ånd finnes, og at han er testator, åpenbarer, trøster, veileder og den himmelske lærer.

Jeg bærer ydmykt vitnesbyrd om at denne sanne og levende kirke, denne religion, hviler på disse fire hjørnesteiner. Jeg vitner om at Jesus Kristus i sannhet er hovedhjørnesteinen (se Efeserne 2:19–21). President Thomas S. Monson er Herrens profet, og disse 15 menn som sitter bak meg, er profeter, seere, apostler og åpenbarere. De har det hellige prestedømme og rikets nøkler. Jeg er glad i dem, respekterer og oppholder dem. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av Mary N. Cook

Førsterådgiver i Unge kvinners generalpresidentskap

Vær et forbilde for de troende

Jeg vil oppfordre dere til å være «et forbilde for de troende ... i tro [og] i renhet».

For ikke lenge siden ble lille Ruby født inn i vår familie. Da jeg så på det søte ansiktet, undret jeg meg over kunnskapen om at før hun kom til jorden bodde hun i vår himmelske Faders nærhet. Hun hadde akseptert hans store plan for lykke og valgt å følge ham og Jesus Kristus, vår Frelser.¹ På grunn av sin beslutning fikk hun lov til å komme til jorden og oppleve jordelivet og utvikle seg mot evig liv. Nå som ånden er forenet med kroppen, har Ruby tatt fatt på en læringsperiode hvor hun kan vise seg verdig, velge å følge Kristus og forberede seg til å bli verdig til evig liv.

Ruby var ren da hun kom til jorden, men som et ledd i planen, vil hun møte prøvelser og fristelser, og hun vil gjøre feil. Gjennom Frelserens forsoning kan imidlertid Ruby få tilgivelse, motta en fylde av glede og bli ren igjen – klar til å leve for evig i vår himmelske Faders nærhet.

Noen få timer etter hennes fødsel fikk jeg det privilegium å holde dette dyrebare barnet i mine armer. Jeg sa til moren: «Vi må lære Ruby å bli en dydig kvinne, ren og kostelig slik navnet tilsier.»²

Moren svarte: «Jeg skal begynne i dag.»

Hva vil Rubys mor begynne å gjøre i dag? Hvordan kan vi som foreldre, besteforeldre og ledere få våre barn – våre ungdommer – inn på veien til evig liv og holde dem der? Vi må være et forbilde for de troende.³

Profeten Brigham Young sa: «Vi skulle aldri tillate oss å gjøre noe som vi ikke er villige til å se våre barn gjøre. Vi skulle være det eksempel for dem som vi ønsker at de skal følge.»⁴ Vi kan alle begynne i dag ved å være et slikt godt eksempel.

I dag vil jeg oppfordre dere til å være «et forbilde for de troende ... i tro [og] i renhet»⁵ – to prinsipper som er nødvendige for frelse.

Vær et forbilde for de troende i tro. Gå aktivt inn for å styrke deres egen tro på og vitnesbyrd om Jesus Kristus, så dere kan vitne ved ord og ved eksempel for deres barn.

La meg fortelle dere om en god mor hvis liv var et eksempel på tro. Da profeten Joseph Smith var liten gutt, så og lærte han om tro på Gud av sin mor Lucy Mack Smith. Lucy søkte svar ved å granske Skriftene,⁶ og dermed vendte også Joseph seg

til Bibelen for å få veiledning slik hans mor hadde gjort.⁷

Lucy løste også familieproblemer ved å søke Herrens hjelp i bønn. En dag hun opplevde splid i familien angående religion, sa Lucy at hun «trakk seg tilbake til en lund av vakre kirsebærtrær ikke langt unna og ba til Herren.»⁸

Lucy ba også i stor tro i møte med helseproblemer da Joseph nesten mistet benet på grunn av benmargsbetennelse, og da Josephs søster Sophronia nesten døde av tyfoidfieber. Om Sophronias sykdom skrev Lucy: «Jeg stirret på barnet mitt. ... Min mann og jeg holdt hverandre i hendene og falt ned på våre knær ved sengen og øste vår sorg og våre bønner over på ham.»⁹ Sophronia overlevde. Jeg er sikker på at Lucys barn ofte så henne be i tro og motta svar på sine bønner.

Lucy ba i tro om veiledning, og Joseph gikk også inn i en lund hvor han ba i tro og søkte svar fra Herren slik hans mor hadde gjort.

I likhet med Lucy må vi vise våre barn og ungdommer hvordan de kan styrke sin tro på og sitt vitnesbyrd om Jesus Kristus ved å styrke vårt eget, ved studium av Skriftene og ved bønn, både personlig og sammen med dem.

I motsetning til Lucy, er vi i dag velsignet med mer enn Bibelen. Vi har siste-dagers skrifter og ordene til våre siste-dagers profeter, som leder oss trygt¹⁰ på veien til evig liv. I Mormons bok leser vi om de veifarende som «hele tiden holdt fast i jernstangen»,¹¹ som sammenlignes med «Guds ord».¹² I dagens samfunn, som er fullt av fristelser, kan det å holde seg fast være en utfordring mens Satan på sitt listige vis prøver å lokke oss bort fra Guds veier. Hvis vi har én hånd på jernstangen og én hånd i verden, setter vi våre barn og ungdommer i fare for å gå seg vill på veien. Hvis vårt eksempel

er forvirrende, mister vi ifølge Jakob «[våre] barns tillit på grunn av det dårlige eksempel [vi] har vært for dem».¹³

Foreldre, besteforeldre og ledere, deres budskap må være tydelig. Klarhet kan bare komme av å ha begge hender på jernstangen og leve i samsvar med de sannheter som finnes i Skriftene og ordene til sistedagers profeter. Du oppdrar kanskje ikke en profet slik Lucy gjorde, men du oppdrar utvilsomt morgendagens ledere, og dine handlinger er like klart forbundet med deres tro.

Vær dernest et forbilde for de troende i renhet. Den eneste måten vi kan bli rene på, er gjennom vår Frelses forsoning. For alle begynner prosessen for å bli ren med tro, omvendelse og vår første pakt i dåpen.

For å hjelpe våre barn å leve opp til sin dåpspakt, ga eldste Robert D. Hales følgende råd: «Vi lærer dem at i det øyeblikk de kommer opp av vannet, kommer de ut av verden og inn i Guds rike. Ved pakt sier de seg villige til å adlyde hans bud.»¹⁴

«Pakter pålegger oss å overholde våre forpliktelser overfor Gud. For å holde våre pakter må vi forsake aktiviteter eller interesser som hindrer oss i å overholde disse paktene.»¹⁵

Til styrke for ungdom er et glimrende redskap til å hjelpe ungdom å forstå den hellige forpliktelse som paktsinngåelse er, og de renhetens velsignelser som kommer av å holde pakter. Det inneholder uttalelser fra sistedagers profeter – den jernstang som vil lede dem trygt langs den snevre og smale sti og vende dem bort fra Satans snarer som kan utsette deres fremgang. I dette heftet vil dere også finne de mange velsignelser som kommer av lydighet og å søke det som er «dydig [og] skjønt».¹⁶

Foreldre, skaff dere deres eget eksemplar av dette heftet og les det ofte. Etterlev selv normene. Ha tankevekkende evangeliesamtaler med ungdommene som vil hjelpe dem å utvikle et ønske om å etterleve og selv oppdage normenes betydning og hensikt.

Normene i kapitlene «Underholdning og media» og «Påkledning og opptreden» kan være spesielt krevende fordi de skiller seg stadig mer ut fra verdens normer.

Vi må være forbilder på det som er dydig og skjønt ved våre egne medievalg. Vi må være nøye med at de medier vi lar komme inn i vårt hjem, ikke sløver følsomheten for Ånden,

skader forholdet til familiemedlemmer og venner eller viser personlige prioriteringer som er uforenlige med evangeliets prinsipper. Ved eksempel kan vi hjelpe våre barn å forstå at det å bruke mye tid på Internett, sosiale medier og mobiltelefoner, spille videospill eller se på TV, hindrer oss i å delta i produktive aktiviteter og verdifull omgang med andre.

Vi er også forbilder på det som er dydig og skjønt ved vår påkledning og opptreden. Som paktsfolk har vi et ansvar for å ta vare på, beskytte og på passende vis kle vår kropp. Vi må hjelpe våre barn og unge å forstå at vi respekterer vår kropp som et tempel og en gave fra Gud.¹⁷ Vi setter eksemplet ved å nekte å kjøpe eller gå med usømmelige klær som er for trange, for gjennomslittige eller avslørende på noe vis.

De som holder pakter, streber etter å være lydige «til alle tider ... og på alle steder»¹⁸ på grunn av sin kjærlighet til Gud og ønsket om hans lovede velsignelser. En kveld, mens jeg gikk en tur med min mann, gikk vi forbi en utendørs bryllupsmottakelse. Vi kjente ikke disse menneskene, men vi fikk øyeblikkelig inntrykk av dyd. Deres valg av musikk og påkledning var

vakkert. Den strålende brudens kjole var utvilsomt sømmelig, og det samme var forlovernes kjoler. Denne familien valgte å ikke blande verdens veier med denne dagens hellighet.

Nå vil jeg si noen ord til Kirkens fantastiske ungdom. Takk for deres gode eksempel for deres venner, lærere, ledere og familier. Jeg forstår at mange av dere er eneste medlem av Kirken i familien. Dere går kanskje i kirken alene. Jeg roser dere for deres engasjement og gode eksempel. Vær tålmodige og fortsett å leve rettferdig. Det er mange som kan hjelpe dere. President Thomas S. Monson sa: «Selv en eksemplarisk familie ... trenger all

den hjelp de kan få fra gode menn [og kvinner] som oppriktig bryr seg.»¹⁹

Se etter ledere og venner i menigheten og staven som er forbilder for de troende, og lær av dem.

Da jeg var ung kvinne, fant jeg forbilder for de troende. I tillegg til mine foreldre, var et av dem min tante Carma Cutler. Jeg husker tydelig at hun talte på en aften med normer på stavsplan da jeg var 16. Hun snakket om viktigheten av å være kysk og verdig til et tempelekteskap. Jeg ble dypt rørt av hennes vitnesbyrd. Jeg hadde sett hennes dydige liv siden jeg var liten jente, og jeg visste at det var i samsvar med hennes undervisning.

Jeg ønsket å følge hennes eksempel.

Unge menn og unge kvinner, *dere* kan begynne i dag å være et forbilde for de troende i tro og i renhet. Styrk deres tro og vitnesbyrd daglig ved skriftstudium og bønn. Hold deres dåpspakt. Dette vil holde dere rene og verdige til Den hellige ånds veiledning. Dere kan begynne i dag å være et forbilde andre kan følge.

Og man vet aldri – kanskje blir dere det eksempel min lille Ruby vil trenge en dag. Så langt har Ruby fått en god start på veien til evig liv. Hennes foreldre er forbilder på rettferdighet i hennes hjem, og starter hver dag med en beslutning om å være forbilder for de troende. Forhåpentligvis vil Ruby bruke sin handlefrihet til å følge dem.

Jeg er takknemlig for planen for lykke, og jeg vitner om at den er det eneste som kan hjelpe Ruby – og oss alle – å bli rene igjen og leve evig i vår himmelske Faders nærhet. Måtte vi alle begynne i dag. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Abraham 3:22-26.
2. Se Ordspråkene 31:10.
3. 1 Timoteus 4:12.
4. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Brigham Young* (1997), 173.
5. 1 Timoteus 4:12.
6. Se Lucy Mack Smith: *History of Joseph Smith by His Mother*, red. Scot Facer Proctor og Maurine Jensen Proctor (1996), 50.
7. Se Joseph Smith – Historie 1:11-12.
8. Smith, *History of Joseph Smith*, 58.
9. Smith, *History of Joseph Smith*, 69.
10. Se «Jernstangen», *Salmer*, nr. 202.
11. 1 Nephi 8:30.
12. 1 Nephi 11:25.
13. Jakobs bok 2:35.
14. Robert D. Hales: *Return: Four Phases of Our Mortal Journey Home* (2010), 60.
15. *Forkynn mitt evangelium – En veiledning i misjonærarbeidet* (2005), 63.
16. 13. trosartikkel.
17. Se 1 Korinterbrev 3:16.
18. Mosiah 18:9.
19. Thomas S. Monson: «Rettferdige eksempler», *Liahona*, mai 2008, 66.

Av **eldste Dallin H. Oaks**
i De tolv apostlers quorum

To kommunikasjonslinjer

Vi må bruke både den personlige linjen og prestedømslinjen, i riktig balanse, for å oppnå den vekst som er hensikten med jordelivet.

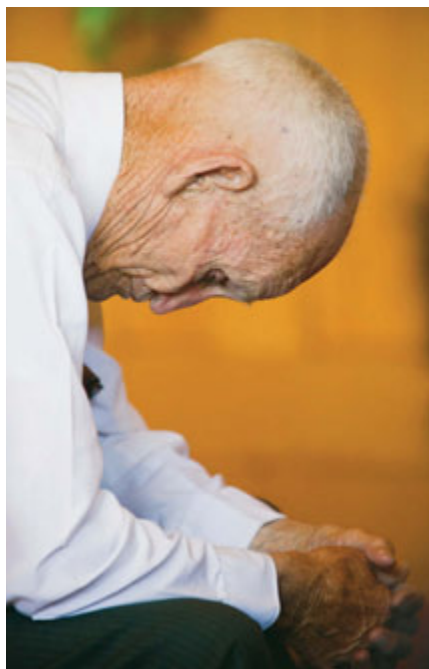
Vår himmelske Fader har gitt sine barn to kommunikasjonslinjer til ham – det vi kan kalle den personlige linjen og prestedømslinjen. Alle skulle forstå og hente veiledning gjennom begge disse nødvendige kommunikasjonslinjene.

I. Den personlige linjen

I den personlige linjen ber vi direkte til vår himmelske Fader, og han svarer oss gjennom sine etablerte kanaler, uten noe jordisk mellomledd. Vi ber til vår himmelske Fader i Jesu Kristi navn, og han svarer oss gjennom Den hellige ånd og på andre måter. Den hellige ånds oppgave er å vitne om Faderen og Sønnen (se Johannes 15:26; 2 Nephi 31:18; 3 Nephi 28:11), å lede oss til sannhet (se John 14:26; 16:13) og å vise oss alt vi skulle gjøre (se 2 Nephi 32:5). Denne personlige kommunikasjonslinjen til vår himmelske Fader gjennom Den hellige ånd er kilden til vårt vitnesbyrd om sannhet, til vår kunnskap og til vår personlige veiledning fra en kjærlig himmelsk Fader. Den er en nødvendig del av hans storartede evangelieplan, som gjør hvert av hans barn i stand til å motta et personlig vitnesbyrd om dens sannhet.

Den direkte, personlige kommunikasjonskanal til vår himmelske Fader gjennom Den hellige ånd er avhengig av verdighet og er så viktig at vi er befalt å fornye våre pakter ved å delta i nadverden hver sabbatsdag. På denne måten kvalifiserer vi oss for løftet om at vi alltid kan ha hans Ånd hos oss, til å veilede oss.

Når det gjelder denne personlige kommunikasjonslinjen til Herren,

ligner vår tro og praksis de kristnes som insisterer på at mellommenn mellom Gud og mennesker er unødvendige, fordi vi alle har direkte tilgang til Gud under det prinsipp Martin Luther støttet, og som nå er kjent som «alle troendes prestedømme». Jeg skal si mer om det senere.

Den personlige linjen er av største betydning for personlige avgjørelser og for å lede familien. Dessverre undervurderer noen medlemmer av Kirken behovet for denne direkte, personlige linjen. Ettersom de ser den ubestridte betydning av profetisk lederskap – prestedømslinjen, som først og fremst er til for å styre himmelsk kommunikasjon angående kirkeanliggender – ønsker noen at deres prestedømsledere skal ta personlige avgjørelser for dem, avgjørelser de selv skulle ta ved inspirasjon gjennom sin personlige linje. Personlige avgjørelser og familiestyling er først og fremst en sak for den personlige linjen.

Jeg vil legge til to andre advarsler vi skulle huske på i forbindelse med denne dyrebare direkte, personlige kommunikasjonslinjen til vår himmelske Fader.

For det første fungerer ikke den personlige linjen i sin fylde uavhengig av prestedømslinjen. Den hellige ånds gave – kommunikasjonsmiddelet mellom Gud og mennesker – overdras ved prestedømsmyndighet etter fullmakt fra dem som har prestedømsnøkler. Den kommer ikke bare på grunn av ønske eller tro. Og retten til denne Åndens kontinuerlige veiledning må bekreftes hver sabbat ved at vi verdig deltar i nadverden og fornyer våre dåpspakter om lydighet og tjeneste.

Vi oppnår heller ikke pålitelig kommunikasjon gjennom den direkte, personlige linjen hvis vi er ulydige mot eller ikke er i harmoni

med prestedømslinjen. Herren har erklært at «himmelens krefter hverken kan kontrolleres eller nyttes uten at det skjer ifølge rettferdighetens prinsipper» (L&p 121:36). Dessverre er det vanlig for personer som bryter Guds bud eller er ulydige mot sine prestedømslederes råd, å erklære at Gud har åpenbart for dem at de er unnskyldt fra å adlyde et eller annet bud eller følge et eller annet råd. Slike personer mottar kanskje åpenbaring eller inspirasjon, men ikke fra den kilden de tror. Djevelen er alle løgners far, og han er alltid ute etter å forpurre Guds verk ved sine finurlige etterligninger.

II. Prestedømslinjen

Til forskjell fra den personlige linjen, hvor vår himmelske Fader kommuniserer med oss direkte gjennom Den hellige ånd, har prestedømslinjen i tillegg nødvendige mellomledd som er vår Frelser Jesus Kristus, hans kirke og hans utnevnte ledere.

På grunn av det han uttrettet ved sitt sonoffer, har Jesus Kristus makt til å

fastsette de betingelser vi må oppfylle for å kvalifisere oss til velsignelsene av hans forsoning. Derfor har vi bud og ordinanser. Derfor inngår vi pakter. Det er slik vi kvalifiserer oss for de lovede velsignelser. Alle kommer ved Israels Helliges barmhjertighet og nåde, «etter at vi har gjort alt vi kan» (2 Nephi 25:23).

Under sitt jordiske virke overdro Jesus Kristus det prestedømmes myndighet som bærer hans navn, og han organiserte en kirke som også bærer hans navn. I denne siste evangelieutdeling ble hans prestedømsmyndighet gjengitt og hans kirke gjenopprettet gjennom himmelsk betjening til profeten Joseph Smith. Dette gjengitte prestedømme og denne gjenopprettede kirke står sentralt i prestedømslinjen.

Prestedømslinjen er den kanal Gud har brukt til å tale til sine barn gjennom Skriftene i tidligere tider. Og det er denne linjen han i dag taler gjennom ved levende profeters og apostlers og andre inspirerte ledesers undervisning og råd. Det er

slik vi mottar de nødvendige ordinanser. Det er slik vi mottar kall til å virke i hans kirke. Hans kirke er veien, og hans prestedømme er den kraft ved hvilken vi får mulighet til å delta i disse fellesaktivitetene som er nødvendige for å utføre Herrens verk. Dette omfatter forkynnelse av evangeliet, bygging av templer og møtehus og hjelp til de fattige.

Når det gjelder denne prestedømslinjen, ligner vår tro og praksis noen kristnes fastholdelse av at offisielle ordinanser (sakramenter) er nødvendige og må utføres av en som har fått myndighet og fullmakt av Jesus Kristus (se Johannes 15:16). Vi tror det samme, men vi har naturligvis et annet syn enn andre kristne på hvordan vi mottar denne myndighet.

Noen medlemmer eller tidligere medlemmer av vår kirke anerkjenner ikke prestedømslinjens viktighet. De undervurderer den betydning Kirken og dens ledere og programmer har. De stoler utelukkende på den personlige linjen, går sin egen vei, definerer selv læren og leder konkurrerende

organisasjoner i strid med profetle- deres læresetninger. På denne måten speiler de vår tids fiendtlighet til det som nedsettende kalles «organisert religion». De som avviser behovet for organisert religion, avviser Mesterens verk, han som opprettet sin kirke og dens funksjonærer i tidenes midte, og som gjenopprettet dem i nyere tid.

Organisert religion, opprettet ved guddommelig myndighet, er helt nødvendig, slik apostelen Paulus sa:

«For at de hellige kunne bli gjort i stand til tjenestegjerning, til oppbyg- gelse av Kristi legeme,

inntil vi alle når fram til enhet i tro på Guds Sønn og i kjennskap til ham, til manns modenhet, til aldersmålet for Kristi fylde» (Efeserne 4:12–13).

Vi skulle alle huske på Herrens erklæring i nyere åpenbaring om at Herrens tjeneres røst er Herrens røst (se L&p 1:38; 21:5; 68:4).

Jeg vil tilføye to advarsler vi bør huske på når det gjelder å stole på den viktige prestedømslinjen.

For det første opphever ikke preste- dømslinjen behovet for den personlige

linjen. Vi trenger alle et personlig vit- nesbyrd om sannheten. Mens vår tro utvikler seg, er vi avhengige av andres ord og tro, som våre foreldres, læreres eller prestedømslederens (se L&p 46:14). Men hvis vi bare bygger vårt personlige vitnesbyrd om sannheten på én bestemt prestedømsleder eller lærer, istedenfor å få dette vitnesbyr- det gjennom den personlige linjen, vil vi alltid stå i fare for å bli desillusjonert på grunn av denne personens hand- linger. Når det gjelder moden kunn- skap eller et modent vitnesbyrd om sannheten, skulle vi ikke være avhen- gige av et jordisk mellomledd mellom oss og vår himmelske Fader.

For det annet, i likhet med den per- sonlige linjen kan ikke prestedømslin- jen fungere fullt ut på våre vegne med mindre vi er verdige og lydige. Mange skriftsteder forteller oss at om vi fort- setter med alvorlige brudd på Guds bud, blir vi «utestengt fra hans nærhet» (Alma 38:1). Når det skjer, blir Herren og hans tjenere svært begrenset i sin evne til å gi oss åndelig hjelp, og vi kan ikke oppnå den selv.

Historien gir oss et levende eksem- pel på viktigheten av at Herrens tjenerer er på bølgelengde med Ånden. Den unge profeten Joseph Smith kunne ikke oversette når han var sint eller opprørt.

David Whitmer fortalte: «En morgen da han gjorde seg klar til å fortsette oversettingen, var det noe som gikk galt i huset, og han ble irritert over det. Det var noe som Emma, hans hustru, hadde gjort. Oliver og jeg gikk opp, og Joseph kom opp like etter for å fortsette oversettingen, men han kunne ikke gjøre noe som helst. Han kunne ikke oversette en eneste stavelse. Han gikk ned og ut i hagen og ba til Herren. Han var borte ca. en time – kom tilbake til huset og ba Emma om tilgivelse, og så kom han

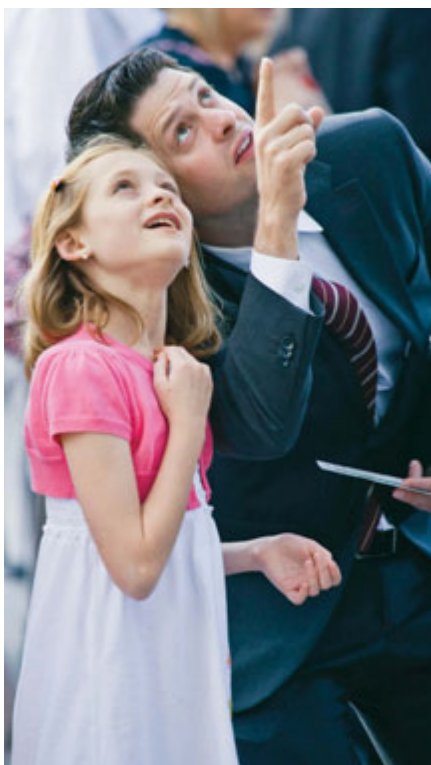
opp dit vi var, og nå gikk det bra å oversette. Hun kunne ikke gjøre noe uten at han var ydmyk og trofast.»¹

III. Vi trenger begge linjer

Jeg vil avslutte med ytterligere eksempler på at vi trenger begge de linjer vår himmelske Fader oppret- tet for kommunikasjon med sine barn. Begge linjer er nødvendige for å oppfylle hans hensikt som er å tilveiebringe sine barns udødelighet og evig liv. I Skriftene finner vi en tidlig beretning om dette behovet i far Jetros råd om at Moses ikke skulle prøve å gjøre så mye. Folket ventet fra morgen til kveld på at deres prestedømsleder skulle «søke råd og hjelp hos Gud» (2 Mosebok 18:15) og «[skifte] rett mellom dem» (vers 16). Vi kommenterer ofte at Jetro rådet Moses til å delegerer ved å utnevne dommere til å håndtere personlige konflikter (se vers 21–22). Men Jetro ga også Moses råd som illustrerer viktigheten av den per- sonlige linjen: «Forklar budene og lovene for dem. Lær dem den vei de skal vandre og den gjerning *de* skal gjøre (vers 20, uthevelse tilføyd).

Med andre ord skulle israelittene som fulgte Moses, lære at de ikke skulle komme til sin prestedømsleder med ethvert spørsmål. De skulle forstå budene og søke inspirasjon til å løse de fleste problemer selv.

Hendelser i Chile nylig illustrerer behovet for begge linjer. Chile ble rammet av et voldsomt jordskjelv. Mange av våre medlemmer mistet sitt hjem. Noen mistet familiemed- lemmer. Mange mistet sin trygghet. Raskt – fordi vår kirke er beredt til å reagere på slike katastrofer – ble det sørget for mat, husly og andre mate- rielle behov. De hellige i Chile hørte Herrens røst ved at hans kirke og dens ledere ivaretok deres materielle

behov. Men uansett hvor god prestedømslinjen var, var det ikke tilstrekkelig. Hvert medlem måtte søke Herren i bønn og motta den direkte trøst og veiledning som kommer gjennom Den hellige ånd, til dem som søker og lytter.

Vårt misjonærarbeid er et annet eksempel på behovet for begge linjer. De menn og kvinner som kalles som misjonærer, er verdige og villige på grunn av den undervisning de har mottatt gjennom prestedømslinjen, og det vitnesbyrd de har mottatt gjennom den personlige linjen. De kalles gjennom prestedømslinjen. Så, som Herrens representanter og under ledelse av hans prestedømslinje, underviser de undersøkere. Oppriktige sannhetssøkere lytter, og misjonærene oppfordrer dem til å be om selv å få vite om budskapet er sant gjennom den personlige linjen.

Et siste eksempel anvender disse

prinsippene på temaet prestedømsmyndighet i familien og Kirken.² All prestedømsmyndighet i Kirken fungerer under ledelse av en som har de nødvendige prestedømsnøkler. Dette er prestedømslinjen. Men den myndighet som presiderer i familien – enten det er far eller en enslig mor – fungerer i familiesaker uten behov for å innhente godkjennelse fra noen med prestedømsnøkler. Det er som den personlige linjen. Begge linjer må fungere i vårt familieliv og i vårt personlige liv om vi skal få vekst og nå det mål som utpekes i vår himmelske Faders plan for sine barn.

Vi må bruke både den personlige linjen og prestedømslinjen, i riktig balanse, for å oppnå den vekst som er hensikten med jordelivet. Dersom vår religionsutøvelse er for avhengig av den personlige linjen, utvisker individualismen viktigheten av guddommelig myndighet. Hvis personlig

religionsutøvelse i altfor stor grad bygger på prestedømslinjen, går det ut over personlig vekst. Guds barn trenger begge linjer for å nå sitt evige mål. Det gjengitte evangelium lærer oss begge og sørger for begge.

Jeg vitner om Herrens profet, president Thomas S. Monson, som har nøklene til å styre prestedømslinjen. Jeg vitner om den Herre Jesus Kristus, hvis kirke dette er. Og jeg vitner om det gjengitte evangelium, hvis sannhet kan bli kjent for oss alle gjennom den dyrebare personlige linjen til vår himmelske Fader. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. I «Letter from Elder W. H. Kelley», *The Saints' Herald*, 1. mars 1882, 68. En lignende rapport er sitert i B. H. Roberts: *A Comprehensive History of the Church*, 1:131.
2. Dallin H. Oaks: «Prestedømsmyndighet i familien og i Kirken», *Liahona*, nov. 2005, 24-27.

Av president Thomas S. Monson

Den guddommelige gave takknemlighet

Et takknemlig hjerte kommer av å uttrykke takknemlighet til vår himmelske Fader for hans velsignelser og til menneskene rundt oss for alt de tilfører vårt liv.

Dette har vært et fantastisk møte. Da jeg ble utnevnt til Kirkens president, sa jeg: «Én oppgave vil jeg ha selv. Jeg vil være veileder for Tabernakelkoret.» Jeg er veldig stolt av koret mitt!

Mor sa en gang om meg: «Tommy, jeg er veldig stolt av alt du har gjort. Men det er én ting jeg må si deg. Du skulle holdt deg til pianoet.»

Så jeg gikk til pianoet og spilte et stykke for henne: «Nå skal vi på bursdagsfest.»¹ Så ga jeg henne et kyss på pannen, og hun omfavnet meg.

Jeg tenker på henne. Jeg tenker på far. Jeg tenker på alle generalautoritetene som har påvirket meg, og andre, blant annet enken jeg besøkte – 85 av dem – med en kylling til ovnen, iblant litt penger.

Jeg besøkte en enke sent en kveld. Det var midnatt, og da jeg kom til pleiehjemmet, sa resepsjonisten: «Hun sover sikkert, men hun sa jeg skulle vekke henne, for hun sa: "Jeg vet at han kommer.»»

Jeg holdt henne i hånden. Hun sa navnet mitt. Hun var lys våken. Hun trykket hånden min mot munnen sin og sa: «Jeg visste du ville komme.»

Hvordan kunne jeg la være?

Vakker musikk rører meg på den måten.

Mine kjære brødre og søstre, vi har hørt inspirerte budskap om sannhet, håp og kjærlighet. Våre tanker har gått til Ham som sonet for våre synder, som lærte oss hvordan vi skulle leve og be, og som viste ved sine egne handlinger hvilke velsignelser som kommer av tjeneste – vår Herre og Frelser Jesus Kristus.

I Lukas, kapittel 17 leser vi om ham:

«Det skjedde på vandringen til Jerusaleem, at han drog gjennom grenselandet mellom Samaria og Galilea.

Da han gikk inn i en landsby, møtte det ham ti spedalske menn. De ble stående på avstand

og ropte med høy røst: Jesus, Mester! Miskunn deg over oss!

Han så dem og sa til dem: Gå av sted og fremstill dere for prestene! Og det skjedde mens de var på vei dit, at de ble rensket.

Men en av dem vendte tilbake da han så at han var blitt helbredet, og priste Gud med høy røst.

Og han falt ned på sitt ansikt for

hans føtter og takket ham. Han var en samaritan.

Men Jesus svarte og sa: Var det ikke ti som ble rensket? Hvor er da de ni?

Fantes det ingen som vendte tilbake for å gi Gud ære, uten denne fremmede?

Og han sa til ham: Stå opp og gå bort! Din tro har frelst deg.»²

Ved Guds inngripen ble disse som var spedalske, spart for en grusom og langsom død og fikk et nytt liv. Den takknemlighet som en av dem viste, fortjente Mesterens velsignelse, den utakknemlighet som de ni la for dagen, hans skuffelse.

Mine brødre og søstre, husker vi å takke for de velsignelser vi mottar? Oppriktig takk hjelper oss ikke bare å se våre velsignelser, men åpner også himmelens dører og hjelper oss å føle Guds kjærlighet.

Min kjære venn president Gordon B. Hinckley sa: «Når dere vandrer i takknemlighet, vandrer dere ikke i arroganse, forfengelig og selvopptatthet. Dere vandrer i en ånd av takksigelse som er kledelig og vil være til velsignelse for dere.»³

I Matteus i Bibelen har vi en annen beretning om takknemlighet, denne gangen uttrykt av Frelseren. En gang han reiste i villmarken i tre dager, var det over 4000 mennesker som fulgte etter ham og reiste sammen med ham. Han hadde medlidenhet med dem, for de hadde kanskje ikke spist i løpet av de tre dagene. Disiplene spurte imidlertid: «Hvor skal vi få brød fra her i ødemarken til å mette så mange?» I likhet med så mange av oss, så disiplinene bare det som manglet.

«Og Jesus sa til dem: Hvor mange brød har dere? [Disiplene] sa: Sju – og noen få småfisker.

Da bød [Jesus] folket å sette seg ned på marken.

Så tok han de sju brød og fiskene,

som underviser. Vi blir velsignet på utallige måter.

«Vi kan løfte oss selv og andre når vi nekter å dvele ved negative tanker og heller fremelsker en takknemlig holdning i vårt hjerte. Hvis utakknemlighet regnes blant de alvorlige synder, da inntar takknemlighet sin plass blant de edleste dyder. Noen har sagt at takknemlighet ikke bare er den største dyd, men opphavet til alle andre.»⁸

Hvordan kan vi utvikle en takknemlig holdning i vårt hjerte? President Joseph F. Smith, Kirkens sjette president, ga et svar. Han sa: «En takknemlig mann ser så mye i verden å være takknemlig for, og for ham veier det gode tyngre enn det onde. Kjærlighet overvinner sjalusi, og lys driver mørket ut av hans liv.» Han fortsatte: «Stolthet tilintetgjør vår takknemlighet og setter egoisme i dens sted. Hvor mye lykkeligere vi er sammen med en takknemlig og kjærlig sjel, og hvor oppsatt vi skulle være på å utvikle, gjennom et ydmykt liv, en takknemlig innstilling til Gud og mennesker!»⁹

President Smith forteller oss at et ydmykt liv er nøkkelen til å føle takknemlighet.

Gjør materielle eiendeler oss lykkelige og takknemlige? Muligens for en stund. Men det som gir dyp og varig lykke og takknemlighet, er det som penger ikke kan kjøpe: vår familie, evangeliet, gode venner, vår helse, våre evner, den kjærlighet vi mottar av andre rundt oss. Dessverre er dette noe av det vi tillater oss å ta for gitt.

Den engelske forfatteren Aldous Huxley skrev: «De fleste mennesker har en nesten ubegrenset evne til å ta ting for gitt.»¹⁰

Vi tar ofte for gitt nettopp de mennesker som fortjener vår takknemlighet mest. La oss ikke vente til det er for sent å uttrykke denne takknemligheten. Idet han snakket om kjære han

og da han hadde *bedt takkebønn*, brøt han dem og gav dem til disiplene, og disiplene gav til folket.»

Legg merke til at Frelseren takket for det de hadde – og et mirakel fulgte: «Og de spiste alle og ble mette. Så tok de opp de stykkene som ble til overs – sju store kurver fulle.»⁴

Vi har alle opplevd tider hvor vi har fokusert på det vi mangler, istedenfor på våre velsignelser. Den greske filosofen Epiktetos sa: «Den er vis som ikke sørger over det han ikke har, men gleder seg over det han har.»⁵

Takknemlighet er et guddommelig prinsipp. Herren sa i en åpenbaring til profeten Joseph Smith:

«Du skal takke Herren din Gud i alle ting...

Og ved intet krenker mennesket Gud mer, og mot ingen er hans vrede mer opptent, enn mot dem som ikke anerkjenner hans hånd i alle ting.»⁶

I Mormons bok blir vi bedt om å leve i takksigelse for all barmhjertighet og alle velsignelser [Gud] skjenker dere.»⁷

Uavhengig av våre omstendigheter har vi alle mye å være takknemlige for om vi bare stopper opp og tenker over våre velsignelser.

Dette er en fantastisk tid å leve på jorden. Selv om det er mye galt i verden i dag, er det mange ting som er riktige og gode. Det finnes ekteskap som består, foreldre som elsker sine barn og ofrer for dem, venner som bryr seg om oss og hjelper oss, lærere

hadde mistet, uttrykte en mann sin anger slik: «Jeg husker de gode tidene, og ønsker ofte at jeg kunne snakke til de døde om den takknemlighet de fortjente i livet, men sjelden fikk.»¹¹

Tapet av kjære medfører nesten uunngåelig en viss anger for oss. La oss begrense slike følelser så mye det lar seg gjøre, ved ofte å uttrykke vår kjærlighet og takknemlighet til dem. Vi vet aldri når det er for sent.

Et takknemlig hjerte kommer av å uttrykke takknemlighet til vår himmelske Fader for hans velsignelser og til menneskene rundt oss for alt de tilfører vårt liv. Dette fordrer bevisst innsats – iallfall frem til vi virkelig har lært og utviklet en takknemlig holdning. Vi føler ofte takknemlighet og *mener* å uttrykke den, men glemmer det, eller kommer bare aldri så langt. Noen har sagt at «det å være takknemlig, men ikke uttrykke det, er som å pakke inn en gave uten å gi den til noen».¹²

Når vi møter utfordringer og problemer i livet, er det ofte vanskelig for oss å fokusere på våre velsignelser. Strekker vi oss imidlertid dypt nok og leter godt nok, vil vi kunne føle og erkjenne hvor mye vi er blitt gitt.

Jeg vil fortelle om en familie som var i stand til å finne velsignelser midt

i alvorlige utfordringer. Dette er en beretning jeg leste for mange år siden og har beholdt på grunn av budskapet den formidler. Den ble skrevet av Gordon Green og sto i et amerikansk tidsskrift for over 50 år siden.

Gordon forteller at han vokste opp på en gård i Canada, hvor han og søsknene måtte skynde seg hjem fra skolen mens de andre barna spilte ballspill og gikk og badet. Deres far hadde imidlertid evnen til å hjelpe dem å forstå at arbeidet deres betydde noe. Dette gjaldt ikke minst etter innhøstningen, når familien feiret taksgiving, for på denne dagen ga faren dem en stor gave. Han gikk gjennom alt de hadde.

Om morgenen på taksgiving tok han dem med ned i kjelleren med alle epletønnene, bingene med rødbeter, gulrøtter pakket i sand og stabler av poteter i sekker, så vel som erter, mais, snittebønner, gelé, jordbær og annen hermetikk som fylte hyllene. Han fikk barna til å telle alt sammen omhyggelig. Så gikk de ut i låven og beregnet hvor mange tonn høy de hadde og hvor mange skjepper korn det var i kornkammeret. De telte kyrne, grisene, hønene, kalkunene og gressene. Deres far

ville at de skulle se hvordan det sto til med dem, men de visste at han på denne festdagen egentlig ønsket at de skulle forstå hvor rikt Gud hadde velsignet dem for alle deres arbeidstimer. Til slutt, da de satte seg ned til festmåltidet moren hadde tilberedt, var velsignelsene noe de følte.

Gordon skrev imidlertid at den takksigelseshøytiden han husket med størst takknemlighet, var det året de ikke lot til å ha noe å være takknemlige for.

Året begynte godt. De hadde høy til overs, rikelig med frø, fire kull med griser, og faren hadde satt litt penger til side slik at han en dag kunne få råd til en høylaster – en fantastisk maskin de fleste bønder bare kunne drømme om. Det var også det året elektrisiteten kom til byen deres – men ikke til dem, for de hadde ikke råd.

En kveld da Gordons mor holdt på med sin store klesvask, kom faren inn og tok sin tur ved vaskebrettet og ba sin hustru om å hvile og strikke. Han sa: «Du bruker mer tid på klesvask enn på å sove. Syns du vi skal gi etter og skaffe oss elektrisitet?» Selv om tanken gjorde henne opprømt, felte hun en tåre eller to ved tanken på høylasteren som ikke ville bli kjøpt.

Strømledningen kom til dem det året. Selv om det ikke var noe flott, skaffet de seg en vaskemaskin som jobbet for seg selv hele dagen, og strålende lyspærer som dinglet fra hvert et tak. Det var ikke lenger lamper å fylle med olje eller veker som måtte kuttes, ingen flere sotete lampekupler å vaske. Lampene ble stille satt på loftet.

Elektrisitetens ankomst til gården var nesten det siste gode som hendte dem det året. Akkurat da avlingene begynte å skyte opp av jorden, begynte det å regne. Da vannet endelig trakk seg tilbake, var det ikke en eneste plante igjen. De plantet igjen, men mer regn slo avlingen ned i jorden igjen. Potetene råtnet i gjørmen. De solgte et par kyr, alle grisene og andre dyr de hadde tenkt å beholde, og fikk svært lave priser for dem fordi alle andre måtte gjøre det samme. Alt de høstet det året, var en flekk med neper som på et eller annet vis hadde overlevd uværet.

Så ble det taksgiving igjen. Moren sa: «Kanskje vi bare skal glemme det i år. Vi har ikke engang en gås igjen.»

Om morgenen på taksgiving kom imidlertid Gordons far med en hare og ba sin hustru om å tilberede den. Motvillig satte hun i gang, idet hun tilkjennega at det ville ta lang tid å tilberede den seige gamle saken. Da den endelig kom på bordet sammen med noen av nepene som hadde overlevd, nektet

barna å spise. Gordons mor gråt, men så gjorde faren noe merkelig. Han gikk opp på loftet, hentet en oljelampe, satte den på bordet og tente den. Han ba barna slukke de elektriske lysene. Da det bare var denne lampen igjen, kunne de knapt tro at de hadde hatt det så mørkt før. De forundret seg over hvordan de hadde klart å se noe uten de sterke lysene som elektrisiteten muliggjorde.

Maten ble velsignet, og alle spiste. Da middagen var over, satt alle stille. Gordon skrev:

«I den gamle lampens beskjedne dunkelhet, begynte vi igjen å se klart...

Det var et herlig måltid. Haren smakte som kalkun, og nepene var de mildeste vi kunne huske å ha smakt...

... Vårt hjem, ... på tross av sine mangler, var svært godt for oss.»¹³

Mine brødre og søstre, å uttrykke takknemlighet er elskverdig og hederlig. Å vise takknemlighet er generøst og edelt, men å leve med takknemlighet i vårt hjerte er å røre ved himmelen.

Til slutt denne morgenen er det min bønn at vi, i tillegg til alt annet vi er takknemlige for, må gjenspeile vår takknemlighet for vår Herre og Frelser, Jesus Kristus. Hans enestående evangelium gir svar på livets største spørsmål: Hvor kommer vi fra? Hvorfor er vi her? Hvor blir det av vår ånd når vi dør? Dette evangelium gir dem som lever i mørke, lyset av guddommelig sannhet.

Han lærte oss å be. Han lærte oss hvordan vi skal leve. Han lærte oss hvordan vi skal dø. Hans liv er en arv av kjærlighet. Han helbredet syke, oppløftet undertrykte, frelste syndere.

Til slutt sto han alene. Noen apostler tvilte, én forrådde ham. De romerske soldatene stakk et spyd i siden på

ham. Den rasende mobben tok hans liv. Fremdeles lyder hans barmhjertige ord fra Golgata: «Fader, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør.»¹⁴

Hvem var denne «smertens mann, vel kjent med sykdom»?¹⁵ «Hvem er denne herlighetens konge,»¹⁶ denne herrenes Herre? Han er vår Mester. Han er vår Frelser. Han er Guds Sønn. Han er vår frelses opphav. Han kaller: «Følg meg.»¹⁷ Han sier: «Gå du bort og gjør likeså!»¹⁸ Han trygler: «Hold mine bud.»¹⁹

La oss følge ham. La oss ta etter hans eksempel. La oss adlyde hans ord. Derved gir vi ham den guddommelige gave takknemlighet.

Min oppriktige, inderlige bønn er at vi i vårt eget liv må vise den strålende dyd som takknemlighet er. Måtte den gjennomsyre hele vår sjel, nå og for alltid. I Jesu Kristi, vår Frelseres hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. John Thompson: «Birthday Party», *Teaching Little Fingers to Play* (1936), 8.
2. Lukas 17:11-19.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 250.
4. Se Matteus 15:32-38; uthevelse tilføyd.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments*, overs. George Long (1888), 429.
6. Lære og pakter 59:7, 21.
7. Alma 34:38.
8. Cicero, i *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, red. H. L. Mencken (1942), 491.
9. Joseph F. Smith: *Læresetninger i evangeliet*, 5. utg. (1939), 263.
10. Aldous Huxley: *Themes and Variations* (1954), 66.
11. William H. Davies: *The Autobiography of a Super-Tramp* (1908), 4.
12. William Arthur Ward, i Allen Klein, red.: *Change Your Life!* (2010), 15.
13. Tilpasset fra H. Gordon Green: «The Thanksgiving I Don't Forget», *Reader's Digest*, nov. 1956, 69-71.
14. Lukas 23:34.
15. Jesaja 53:3.
16. Salmene 24:8.
17. Matteus 4:19.
18. Lukas 10:37.
19. Johannes 14:15.

Av **eldste L. Tom Perry**
i De tolv apostlers quorum

Arons prestedømme

Det prestedømme dere bærer, er en spesiell gave, for giveren er Herren selv. Bruk det, foredle det, og lev verdig til det.

Da jeg talte på generalkonferansen for 25 år siden, hadde jeg et visuelt hjelpemiddel ved siden av meg. Det var mitt eldste barnebarn. Han hadde nylig mottatt Det aronske prestedømme og blitt ordinert til diakon. Jeg benyttet anledningen til å rette min tale til ham og viktigheten av å motta Det aronske prestedømme.

Jeg sa til barnebarnet mitt:

«Jeg er ikke spesielt fornøyd med de rådende forhold i verden som du og andre unge menn arver når dere vokser til og blir voksne menn. Mens de av oss som er eldre, har vært i alder og posisjon til å påvirke verden, tror jeg vi i stor grad har sviktet dere ved hvordan vi har tillatt at tilstandene i verden har blitt. Dette setter dere i en stilling hvor mange av dem dere må omgås, ikke er oppdratt med en forståelse av eller respekt for tradisjonelle verdinormer. Dermed blir presset fra jevnaldrende stadig vanskeligere og mer ekstremt.

Vi har brakt radioer, platespillere og TV-apparater inn i våre hjem. Selv om hver av disse innretningene kan brukes til sunn underholdning, er så mye av det som er produsert for at vi skal høre eller se på det, ikke av den typen som inspirerer og oppmuntrer

unge menn. Faktisk er mesteparten av det som produseres, fornedrende. Et trykk på en bryter i deres eget hjem kan ødelegge deres følelse av hva som er riktig og hva som er galt» («I Confer the Priesthood of Aaron», *Ensign*, nov. 1985, 46).

Jo mer ting forandres, dess mer forblir de de samme – med unntak av teknologi. Jeg har lyst til å spørre de unge mennene i Det aronske prestedømme om de så mye som vet hva en platespiller er. For de av dere som ikke vet det, er det noe vi pleide å gå inn i stuen og slå på for å høre på musikk. Tenk dere det – vi måtte gå til den, istedenfor å bære den med oss overalt.

Jeg lærte også mitt barnebarn Terry fire læresetninger basert på historien om Daniel i Det gamle testamente. Jeg ba ham (1) holde kroppen sin sunn og ren, (2) utvikle sitt sinn og bli klok, (3) være sterk og motstå fristelser i en verden som er full av dem, og (4) stole på Herren, spesielt når han trengte hans beskyttelse.

Jeg avsluttet mine råd til Terry med følgende ord: «Disse historiene i Skriftene vil aldri bli foreldet. De vil være like spennende for deg når du leser dem som diakon, lærer, prest,

misjonær, hjemmelærer, eldstenes quorumpresident eller hva enn Herren kaller deg til. De vil lære deg å ha tro, mot, kjærlighet til dine medmennesker, selvtillit og tillit til Herren» (*Ensign*, nov. 1985, 48).

Jeg er glad for å kunne si at Terry har vært trofast mot rådet jeg ga ham for 25 år siden. Han mottok senere Det melkisedekske prestedømme, utførte en hederlig misjon og er for tiden eldstenes quorumpresident og naturligvis far til en nydelig datter.

Mye har forandret seg de siste 25 årene. En annen ting som har skjedd, er at mange av mine barnebarn har blitt voksne og fått egne barn. I sommer fikk jeg anledning til å stå i en sirkel av prestedømsbærere og legge mine hender på hodet til mitt eldste oldebarn, mens hans far overdro Det aronske prestedømme til ham. Selv om mitt oldebarn ikke står her ved min side i dag, vil jeg gjerne rette min tale til ham og alle dere flotte unge menn som bærer Det aronske prestedømme.

Det er en veldig spesiell velsignelse å motta Det aronske prestedømme. Historien forteller om den strålende dag da prestedømmet ble gjengitt til jorden og menn igjen fikk retten til å handle som Guds stedfortredere og utføre hellige prestedømsordinanser. Det var 5. april 1829 at Oliver Cowdery kom hjem til Joseph Smith i Harmony, Pennsylvania. Oliver stilte profeten spørsmål angående hans arbeid med å oversette den gamle opptegnelsen, Mormons bok. Fordi han var overbevist om arbeidets hellige natur, gikk Oliver med på å fungere som skriver under oversettelsen. Oversettelsesarbeidet gikk raskt fremover straks Oliver begynte å fungere som skriver.

15. mai 1829 hadde Joseph og Oliver allerede kommet til 3 Nephi.

Historien om da den oppstandne Frelser besøkte den vestlige halv-kule, og hans læresetninger om dåp, fengslet dem. Da de leste i 3. Nephi, begynte de å fundere på dåpen. Hvilken dåpsmåte var riktig, og hvem hadde myndighet til å utføre denne hellige, frelsende ordinans? De søkte svar på disse grunnleggende doktrinære spørsmålene. De bestemte seg for å søke et svar gjennom bønn, og de gikk til et sted i nærheten ved bredden av elven Susquehanna. De utøste sitt hjerte, og himlene ble åpnet for dem. En engel viste seg og presenterte seg som døperen Johannes, og han fortalte Joseph og Oliver at han handlet under ledelse av Peter, Jakob og Johannes, som hadde det høyere prestedømme (se Joseph Smith – Historie 1:72).

Han la sine hender på deres hoder og sa: «Til dere, mine medtjenere, overdrar jeg i Messias' navn Arons prestedømme, som har nøklene til

englers betjening, omvendelsens evangelium og dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse, og dette skal aldri mer borttas fra jorden før Levis sønner igjen ofrer et offer til Herren i rettferdighet» (L&p 13:1).

Senere gjenfortalte Oliver hendelsen med følgende ord: «Men ... tenk, tenk et øyeblikk videre på den glede som fylte våre hjerter og i hvilken undring vi må ha knelt ... da vi under hans hånd mottok Det hellige prestedømme» (Joseph Smith – Historie 1:71, fotnote).

Etter at menneskeheten hadde ventet i århundrer på at Guds myndighet skulle gjengis, kom Det hellige aronske prestedømmes makt og herlighet tilbake til jorden. I kapittel 107 i Lære og pakter lærer vi hvorfor det mindre prestedømme kalles Det aronske prestedømme:

«Det andre prestedømme kalles Arons prestedømme fordi det ble overdratt til Aron og hans etterkommere

gjennom alle deres generasjoner.

Hvorfor det kalles det mindre prestedømme, er fordi det er utledet av det større eller Det melkisedekske prestedømme og har myndighet til å forrette ytre ordinanser. ...

Det mindre, eller aronske, prestedømmes kraft og myndighet er å ha nøklene til englers betjening og til å forrette i ytre ordinanser, evangeliets bokstav, omvendelsens dåp til syndenes forlatelse, i overensstemmelse med pakter og bud» (L&p 107:13-14; 20).

Ikke bare mottar unge menn i Det aronske prestedømme kraft og myndighet til å være Herrens stedfortredere når de utfører sine prestedømsplikter, men de mottar også nøklene til englers betjening.

Unge menn i Det aronske prestedømme, jeg vitner om at Herren er bundet ved en høytidelig pakt til å velsigne dere i forhold til deres trofasthet. Hvis dere vil gi akt på Den hellige ånds advarselsrøst og følge hans

veiledning, vil dere bli velsignet med englers betjening. Denne velsignelsen vil gi dere visdom, kunnskap, kraft og heder. Dette er en sikker velsignelse som er lovet dere av Herren.

For noen måneder siden fikk jeg anledning til å delta på et faste- og vitnesbyrds møte i en menighet. En av dem som bar sitt vitnesbyrd, var en veileder i Det aronske prestedømme. Hans vitnesbyrd ga meg ny forståelse av hva det vil si for en bærer av Det aronske prestedømme å ha nøklene til englers betjening.

Veilederen beskrev noen av sine erfaringer med Det aronske prestedømme den morgenen. På vei til kirken la han merke til to unge diakoner med fasteofferkonvolutter som besøkte medlemmers hjem. Han ble imponert over at de var kledd i sine beste søndagsklær og utførte sitt oppdrag med ro og verdighet. Han ledsaget så to prester for å forrette nadverden i et hjem for fysisk og psykisk utviklingshemmede menn. Dette var første gang disse to unge mennene besøkte dette hjemmet, og deres veileder merket seg den respektfulle og omsorgsfulle måten de utførte sitt prestedømsoppdrag på.

Så fortalte veilederen om en opplevelse som rørte ham dypt, for en av prestene minnet ham på hva det egentlig vil si å være en sann Jesu Kristi tjener – bokstavelig talt en tjenende engel. Den unge presten som delte ut vannet til forsamlingen, kom til en mann som så ut til å ha Downs syndrom. Mannens tilstand hindret ham i å ta begeret fra brettet og drikke av det. Denne unge presten vurderte øyeblikkelig situasjonen. Han la sin venstre hånd bak mannens hode slik at han var i posisjon til å drikke, og med høyre hånd tok han et beger fra brettet, og sakte og forsiktig løftet han det til mannens munn. Mannen

utstrålte takknemlighet – slik en som har blitt betjent av en annen, gjør. Denne flotte unge presten fortsatte så med å dele ut det velsignede vannet til resten av forsamlingen.

Veilederen uttrykte i sitt vitnesbyrd det han følte i dette gripende øyeblikket. Han sa at han i stillhet gråt av glede, og han visste at Kirken var i gode hender med disse unge, omsorgsfulle og lydige bærerne av Det aronske prestedømme.

President Ezra Taft Benson sa en gang: «Gi meg en ung mann som har holdt seg moralsk ren og trofast deltatt på sine møter i Kirken. Gi meg en ung mann som har foredlet sitt

prestedømme og gjort seg fortjent til Plikt overfor Gud-belønningen og er ørnespeider. Gi meg en ung mann som har fullført Seminar og har et brennende vitnesbyrd om Mormons bok. Gi meg en slik ung mann, og jeg vil gi deg en ung mann som kan utføre mirakler for Herren på misjonsmarken og gjennom hele sitt liv» («Til ungdom av den edle fødselsrett», *Lys over Norge*, nr. 6, 1986, 41).

Dere som er disse fantastiske unge menn og kvinners foreldre, vi pålegger dere det hellige ansvar å undervise deres barn i læresetningene om det hellige prestedømme. Deres barn må i ung alder lære hvilken velsignelse det

er å ha Herrens evige prestedømme og hva de selv må gjøre for å kvalifisere seg til disse velsignelsene.

Biskoper, dere har prestedømsnøkler til å presidere over de unge mennene i Det aronske prestedømme, til å sitte i råd med dem og til å lære dem deres prestedømsplikter. Vær så snill å påse at enhver ung mann som er verdig til å motta Det aronske prestedømme, forstår de plikter og velsignelser han får som bærer av prestedømmet. Hjelp ham å lære å foredle prestedømmet nå ved å gi ham viktige oppgaver og ved å hjelpe ham å tjene og hjelpe andre.

Unge menn, jeg oppfordrer dere til å bygge deres liv på en grunnvoll av sannhet og rettferdighet. Det er den eneste grunnvoll som vil tåle dette livs press og bestå i all evighet. Det prestedømme dere bærer, er en spesiell gave, for giveren er Herren selv. Bruk det, foredle det, og lev verdig til det. Dere skal vite at jeg har et spesielt og personlig vitnesbyrd om dets kraft. Det har velsignet meg på så mange måter.

Jeg oppfordrer dere også til i dag å bestemme dere for at dere vil gjøre ære på denne store velsignelse og forberede dere til hvert embede i Det aronske prestedømme – diakon, lærer og prest. Forbered dere til den store velsignelse det er å motta Det melkisedekske prestedømme, som dere må være verdige til å motta før dere kan reise på heltidsmisjon. Herren trenger at dere forbereder dere til hans tjeneste, spesielt det store ansvar dere vil ha for å forkynde hans evangelium for verden. Jeg lover at hvis dere vil forberede dere til å motta hans hellige prestedømme, vil han bokstavelig talt øse velsignelser over dere. Dette bærer jeg vitnesbyrd om i vår Herre og Frelser Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste David A. Bednar
i De tolv apostlers quorum

Motta Den hellige ånd

Disse fire ordene – «Motta Den hellige ånd» – er ikke en passiv uttalelse, men innebærer en prestedømsformaning – en autoritativ formaning om å handle og ikke bare bli påvirket.

Mitt budskap handler om viktigheten av å strebe etter å faktisk motta Den hellige ånd i hverdagen. Jeg ber om og innbyr Herrens ånd til å undervise oss og bygge oss opp.

Den hellige ånds gave

I desember 1839, mens de var i Washington, D.C., for å søke oppreisning for den urett som ble begått mot de hellige i Missouri, skrev Joseph Smith og Elias Higbee følgende til Hyrum Smith: «I vår samtale med presidenten [i USA] spurte han oss på hvilken måte vår religion skilte seg fra andre av datidens religioner. Bror Joseph sa at vi skilte oss fra andre når det gjaldt dåpsmåte og Den hellige ånds gave ved håndspåleggelse. Vi anså alle andre faktorer for å være inkludert i Den hellige ånds gave» (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* [2007], 98).

Den hellige ånd er det tredje medlem av Guddommen. Han er en ånd i persons skikkelse og bærer vitnesbyrd om all sannhet. I Skriftene kalles Den hellige ånd for Trøsteren (se Johannes 14:16-27; Moroni 8:26), en lærer (se Johannes 14:26; L&p 50:14) og en åpenbarer (se 2 Nephi 32:5).

Åpenbaringer fra Faderen og Sønnen formidles gjennom Den hellige ånd. Han er budbringeren for og vitnet om Faderen og Sønnen.

Den hellige ånd tilkjenner seg for menn og kvinner på jorden som både Den hellige ånds kraft og gave. Kraften kan komme over en person før dåpen. Det er det overbevisende vitnesbyrd om at Jesus Kristus er vår Frelser og Forløser. Gjennom Den hellige ånds kraft kan oppriktige undersøkere få en overbevisning om sannheten av Frelserens evangelium og Mormons bok, om at gjenopprettelsen virkelig fant sted og om Joseph Smiths profetiske kall.

Den hellige ånds gave gis først etter dåp ved den rette myndighet og håndspåleggelse av dem som bærer Det melkisedekske prestedømme. Herren erklærte:

«Ja, omvend dere og enhver av dere la seg døpe til sine synders forlatelse, ja, bli døpt med vann, og så kommer dåpen med ild og med Den Hellige Ånd. ...

Og den som har tro, skal dere bekrefte ved håndspåleggelse i min kirke, og jeg vil skjenke dem Den Hellige Ånds gave» (L&p 33:11, 15).

Dette gjorde Paulus klart for

efeserne da han spurte:

«Fikk dere Den Hellige Ånd da dere kom til troen? De svarte ham: Vi har ikke engang hørt at det er noen Hellig Ånd.

Han spurte: Hva ble dere da døpt med? De sa: Med Johannes' dåp.

Da sa Paulus: Johannes døpte med omvendelsens dåp, og sa til folket at de skulle tro på den som kom etter ham, det er på Jesus.

Da de hørte dette, lot de seg døpe til Herren Jesu navn.

Og da Paulus la hendene på dem, kom Den Hellige Ånd over dem» (Apostlenes gjerninger 19:2-6).

Dåp ved nedsenkning er «evangeliets første ordinans, og for å være fullstendig må den etterfølges av dåp ved ånden» (Bible Dictionary, «Baptism»). Profeten Joseph Smith forklarte at «dåp er en hellig ordinans og en forberedelse til å motta Den hellige ånd, og er den kanal og den nøkkel som formidler Den hellige ånd. Den hellige ånds gave ved håndspåleggelse kan ikke mottas ved hjelp av noe annet prinsipp enn ved rettferdighetens prinsipp» (Læresetninger – Joseph Smith, 95-96).

Ordinansen å bekrefte et nytt medlem av Kirken og tildele Den hellige ånds gave er både enkel og uutgrunnetlig. Verdige bærere av Det melkisedekske prestedømme legger sine hender på hodet til kandidaten og kaller ham eller henne ved navn. Så, ved det hellige prestedømmes myndighet og i Frelserens navn, blir vedkommende bekreftet som medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og disse viktige ordene uttales: «Motta Den hellige ånd.»

Ordinansens enkelhet kan få oss til å overse dens betydning. Disse fire ordene – «Motta Den hellige ånd» – er ikke en passiv uttalelse, men innebærer en prestedømsformaning – en autoritativ formaning om å handle og ikke

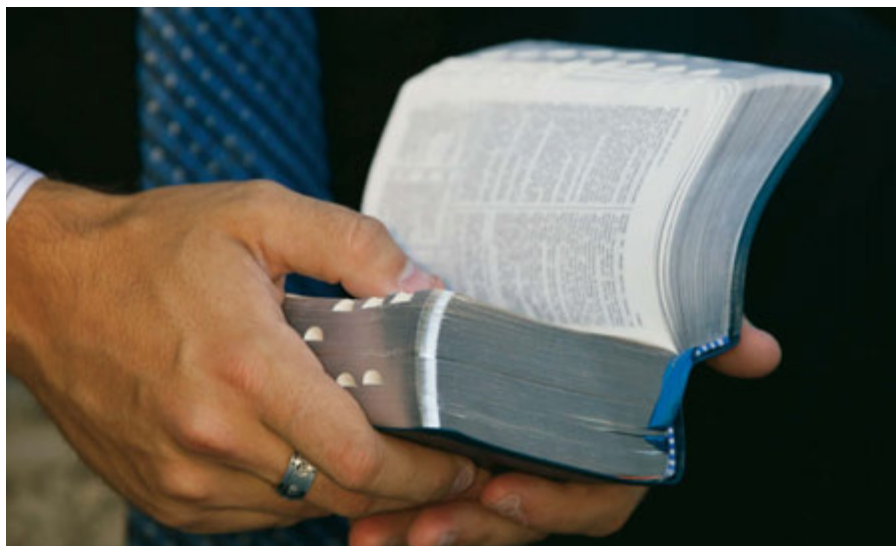

bare bli påvirket (se 2 Nephi 2:26). Den hellige ånd blir ikke virksom i vårt liv bare fordi hender blir lagt på vårt hode og disse fire viktige ordene blir uttalt. Når vi mottar denne ordinansen, påtar vi oss et hellig og vedvarende ansvar for å ønske, søke, arbeide og leve slik at vi faktisk «mottar Den hellige ånd» og dens medfølgende åndelige gaver. «For hva gagnar det et menneske om det blir gitt ham en gave, og han ikke mottar gaven? Se, han fryder seg ikke over det som blir gitt ham, heller ikke fryder han seg over ham som er gavens giver» (L&P 88:33).

Hva skulle vi gjøre for at denne bemyndigede formaning om å søke veiledning fra det tredje medlem av Guddommen blir en kontinuerlig realitet? Jeg vil foreslå at vi må (1) oppriktig ønske å motta Den hellige ånd, (2) på passende vis innby Den hellige ånd i vårt liv og (3) trofast adlyde Guds bud.

Oppriktig ønske

Vi skulle først ønske, lengte etter og søke Den hellige ånds veiledning. Dere og jeg kan få en viktig lærdom om rettferdige ønsker av de trofaste

disipler Mesteren beskrev i Mormons bok:

«Og de tolv underviste forsamlingen, og se, de lot forsamlingen knele ned på marken og be til Faderen i Jesu navn. ...

Og de ba om det som de ønsket mest, og de ønsket at Den Hellige Ånd skulle bli gitt dem» (3 Nephi 19:6, 9).

Husker vi også å be oppriktig og regelmessig om det vi skulle ønske aller mest, nemlig Den hellige ånd? Eller blir vi distraheret av verdens bekymringer og hverdagens rutiner, og tar for gitt eller til og med forsømmer denne mest verdifulle av alle gaver? Å motta Den hellige ånd begynner med vårt oppriktige og konstante ønske om Hans veiledning i vårt liv.

Innby på passende vis

Det blir lettere for oss å motta og gjenkjenne Herrens ånd hvis vi på passende vis innbyr ham i vårt liv. Vi kan ikke tvinge, presse eller befale Den hellige ånd. Vi skulle isteden innby ham i vårt liv med samme mildhet og ømhet som han påvirker oss med (se L&p 42:14).

Vår innbydelse av Den hellige ånds veiledning foregår på mange måter: ved å inngå og holde pakter, ved å be oppriktig alene og som familie, ved å granske Skriftene flittig, ved å styrke gode forhold til familiemedlemmer og venner, ved å søke dydige tanker, handlinger og språk, og ved å utøve vår religion i vårt hjem, i det hellige

tempel og i kirken. I motsatt fall tar vi lett på eller bryter pakter og forpliktelser, unnlater å be og studere Skriftene, og upassende tanker, handlinger og språk får Ånden til å trekke seg bort fra oss eller unngå oss helt og holdent.

Kong Benjamin lærte sitt folk:

«Og nå sier jeg dere, mine brødre, at hvis dere etter å ha fått vite og er blitt undervist om alle disse ting, skulle overtre og gå imot det som er blitt uttalt, så dere trekker dere bort fra Herrens Ånd, så den ikke har noen plass i dere til å veilede dere på visdommens stier, så dere kan bli velsignet, ha fremgang og bli bevart» (Mosiah 2:36).

Trofast adlyde

Det er helt avgjørende for å motta Den hellige ånd at vi trofast adlyder Guds bud. Vi blir minnet om denne sannheten hver uke når vi lytter til nadverdsbønnene og tar verdig del i brødet og vannet. Hvis vi sier oss villige til å påta oss Jesu Kristi navn, til alltid å minnes ham og holde hans bud, blir vi lovet at hans ånd alltid kan være hos oss (se L&p 20:77). Med andre ord, alt Frelserens evangelium lærer oss å gjøre og bli, har til hensikt å velsigne oss med Den hellige ånds veiledning.

Tenk på hvorfor vi ber og studerer Skriftene. Ja, vi lengter etter å kommunisere i bønn med vår himmelske Fader i hans Sønnns navn. Og ja, vi ønsker å motta det lys og den

kunnskap som finnes i standardverkene. Men husk at disse hellige vanene først og fremst er midler til alltid å minnes vår himmelske Fader og hans elskede Sønn, og er forutsetninger for at vi stadig skal kunne ha Den hellige ånds veiledning.

Reflekter over hvorfor vi utøver vår religion i Herrens hus og på våre sabbatsmøter. Ja, vi tjener våre avdøde slektninger i templet – og våre familier og venner i menighetene og grenene der vi bor. Og ja, vi nyter den gode sosiale omgang med våre brødre og søstre. Men vi møter først og fremst sammen for å søke Den hellige ånds velsignelser og undervisning.

Bønn, studium, delta på møter, gudsdyrkelse, yte tjeneste og det å adlyde er ikke isolerte og selvstendige punkter på en lang evangeliesjekkliste over ting vi skal gjøre. Hver av disse rettferdige handlingene er snarere et viktig element i en overordnet åndelig søken etter å oppfylle befalingen om å motta Den hellige ånd. De Guds bud som vi adlyder og de inspirerte råd fra Kirkens ledere som vi følger, fokuserer

først og fremst på å oppnå Åndens veiledning. I bunn og grunn dreier alle evangeliets læresetninger og aktiviteter seg om å komme til Kristus ved å motta Den hellige ånd i vårt liv.

Dere og jeg skulle strebe etter å bli som de unge krigerne som beskrives i Mormons bok, som «adlød og passet på å utføre hver befaling helt nøyaktig. Ja, og det gikk dem ifølge deres tro...

... Og de er nøye med å huske Herren sin Gud fra dag til dag, ja, de passer alltid på å holde hans lover og hans bud og hans befalinger» (Alma 57:21; 58:40).

Vitnesbyrd

Herren har erklært at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er «den eneste sanne og levende kirke på hele jordens overflate» (L&P 1:30). Denne gjenopprettede kirke er sann fordi den er Frelserens kirke. Han er «veien og sannheten og livet» (Johannes 14:6). Den er også en levende

kirke på grunn av Den hellige ånds påvirkning og gaver. Hvor velsignet vi er som får leve i en tid da prestedømmet finnes på jorden og vi kan motta Den hellige ånd.

Mange år etter at profeten Joseph Smith led martyrdøden, viste han seg for president Brigham Young og ga ham følgende tidløse råd: «Si til folket at de må være ydmyke og trofaste og passe på å bevare Herrens ånd, og den vil lede dem på rett vei. Vær forsiktig med å avvise den stille, lave røsten. Den vil lære [dere] hva [dere] skal gjøre og hvor [dere] skal gå. Den vil gi rikets frukter. Si til brødrene at de må holde sitt hjerte åpent for overbevisning, så de, når Den hellige ånd kommer til dem, må være rede i sitt hjerte til å ta imot den. De kan skjelve Herrens ånd fra alle andre ånder. Den vil hviske fred og glede til deres sjel. Den vil fjerne ondskap, hat, strid og alt ondt fra deres hjerte, og de vil ikke ha noe høyere ønske enn å gjøre godt,

fremme rettferdighet og bygge opp Guds rike. Fortell brødrene at dersom de vil følge Herrens ånd, vil de være på rett vei» (*Læresetninger – Joseph Smith, 98-99*).

Jeg ber om at vi oppriktig må ønske og på passende vis innby Den hellige ånd i hverdagen. Jeg ber også om at vi alle trofast må adlyde Guds bud og i sannhet motta Den hellige ånd. Jeg lover at de velsignelser profeten Joseph Smith beskrev for Brigham Young, er gjeldende og oppnåelige for enhver som hører eller leser dette budskap.

Jeg bærer vitnesbyrd om at Faderen og Sønnen virkelig lever. Jeg vitner om at Den hellige ånd er en åpenbarer, en trøster og den ypperste lærer som vi skulle lære av. Og jeg vitner om at Åndens velsignelser og gaver er i virksomhet i Jesu Kristi gjenopprettede, sanne og levende kirke i disse siste dager. Dette vitner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Av eldste Larry R. Lawrence
i De sytti

Tapre foreldre

Verden trenger mer enn noe annet modig barneoppdragelse fra mødre og fedre som ikke er redde for å si sin mening og ta et standpunkt.

Jeg vil i dag tale til foreldre til tenåringer. Deres oppvakte og energiske ungdommer er Kirkens fremtid, og av den grunn er de et av djevelens fremste mål. Mange av dere trofaste mødre og fedre lytter til konferansen i dag og ber om svar som vil hjelpe dere å veilede deres barn gjennom disse viktige årene. Mine eldste barnebarn har nylig blitt tenåringer, så det er et tema som ligger mitt hjerte nær. Det finnes ingen fullkomne foreldre og ingen enkle svar, men det finnes sanne prinsipper som vi kan sette vår lit til.

Unge menns og Unge kvinners GUF-tema for 2010 ble hentet fra Josva. Det begynner: «Vær frimodig og sterk! Frykt ikke» (Josva 1:9). Disse ordene fra Skriftene er et godt tema for foreldre også. I disse siste dager trenger verden mer enn noe annet modig barneoppdragelse fra mødre og fedre som ikke er redde for å si sin mening og ta et standpunkt.

Tenk dere at datteren deres satt på togsjennene, og dere hørte toget komme. Ville dere advart henne og bedt henne komme seg vekk fra sporet? Eller ville dere nølt, i frykt for at hun kunne tro at dere var overbeskyttende? Om hun ignorerte deres advarsel, ville dere raskt ha fått henne

i sikkerhet? Selvsagt ville dere det! Kjærligheten til deres datter ville ha tilsidesatt alle andre hensyn. Dere ville ha verdsatt hennes liv mer enn hennes midlertidige velvilje.

Utfordringer og fristelser kommer mot våre tenåringer like fort og kraftfullt som et godstog. Slik vi blir påminnet om i familieerklæringen, er foreldre ansvarlige for å beskytte sine barn.¹ Det betyr både åndelig og fysisk.

I Mormons bok leser vi om Alma den yngre som gir råd til sin villfarne sønn. Corianton hadde begått noen alvorlige feiltrinn mens han var på misjon blant zoramittene. Alma elsket ham nok til å tale svært direkte om problemet. Han uttrykte sin dype skuffelse over at hans sønn hadde vært umoralsk, og forklarte for ham de alvorlige konsekvensene av synd.

Jeg blir inspirert hver gang jeg leser disse modige ordene fra Alma: «Og nå sier Herrens Ånd til meg: Befal dine barn å gjøre godt ... Derfor befaler jeg deg, min sønn, med frykt for Gud at du avstår fra dine misgjerninger» (Alma 39:12). Denne tidlige inngripen av hans far ble et vendepunkt for Corianton. Han omvendte seg og tjente trofast etter dette (se Alma 42:31; 43:1-2).

Sammenlign Almas eksempel med en annen far i Skriftene, Eli i Det gamle

testamente. Eli var høyprest i Israel da profeten Samuel var barn. Skriftene forklarer at Herren irettesatte ham skarpt fordi «hans sønner førte forbannelse over seg, men likevel holdt han dem ikke i age» (1 Samuelsbok 3:13). Elis sønner omvendte seg aldri, og hele Israel led på grunn av deres dårskap. Historien om Eli lærer oss at foreldre som er glad i sine barn, ikke har råd til å la seg skremme av dem.

På generalkonferansen for mange år siden minnet eldste Joe J. Christensen oss om at «barneoppdragelse ikke er en popularitetskonkurranse».² I samme ånd har eldste Robert D. Hales sagt: «Av og til er vi redde for våre barn – redde for å gi dem rettledning av frykt for å fornærme dem.»³

For mange år siden ønsket vår 17 år gamle sønn å reise på en helgetur sammen med sine venner, som alle var gode gutter. Han spurte om lov til å reise. Jeg ønsket å si ja, men av en eller annen grunn følte jeg ikke godt for turen. Jeg forklarte mine følelser for min hustru, som støttet meg. «Vi må lytte til denne advarselsrøsten,» sa hun.

Sønnen vår ble naturligvis skuffet og spurte hvorfor vi ikke ville la ham dra. Jeg svarte ærlig at jeg ikke visste hvorfor. «Det føles bare ikke godt,» forklarte jeg, «og jeg er for glad i deg til å ignorere disse følelsene.» Jeg ble ganske overrasket da han sa: «Det går bra, pappa. Jeg forstår.»

Unge mennesker forstår mer enn vi er klar over, for de har også Den hellige ånds gave. De prøver å gjenkjenne Ånden når han taler, og de ser vårt eksempel. Av oss lærer de å gi akt på sine tilskyndelser – at hvis de «ikke føler godt for noe», er det best å ikke gjøre det.

Det er så viktig at mann og hustru står sammen når de tar avgjørelser om barneoppdragelse. Hvis en av foreldrene ikke føler godt for noe, skulle

det ikke gis tillatelse. Hvis en av dem føler uro ved en film, et TV-program, et videospill, en fest, en kjole, en badedrakt eller en Internett-aktivitet, skulle de ha mot til å støtte hverandre og si nei.

Jeg vil lese litt av et brev fra en fortvilet mor. Hennes tenåringsønn hadde mistet ånden og etter hvert blitt uaktiv i Kirken. Hun forklarte hvordan dette gikk til: «Gjennom hele min sønns tenåringstid var jeg bekymret og prøvde å hindre ham i å spille voldelige videospill. Jeg snakket med mannen min og viste ham artikler i *Ensign* og i avisen som advarte mot disse spillene. Men mannen min syntes det var greit. Han sa at sønnen vår ikke brukte narkotika, og at jeg skulle slutte å bekymre meg. Noen ganger gjemte jeg fjernkontrollene, men mannen min ga dem tilbake. Det begynte å bli lettere for meg å gi etter ... enn å kjempe imot. Jeg tror spilling er like

vanedannende som narkotika. Jeg ville gjort hva som helst for at andre foreldre kunne slippe å oppleve dette.»

Brødre og søstre, hvis deres ektefelle ikke føler godt for noe, skulle dere respektere disse følelsene. Når dere tar letteste utvei og ikke sier eller gjør noe, legger dere kanskje til rette for nedbrytende adferd.

Foreldre kan forebygge mye hertesorg ved å lære sine barn å utsette romantiske forhold til tiden kommer da de er klare til å inngå ekteskap. Det er farlig å bli kjærestere for tidlig. Å bli «sammen» skaper følelsesmessig intimitet, som altfor ofte fører til fysisk intimitet. Satan kjenner denne sekvensen og bruker den til sin fordel. Han vil gjøre hva som helst for å hindre unge menn i å reise på misjon og for å forhindre tempelekteskap.

Det er helt avgjørende at foreldre har mot til å si ifra og gripe inn før Satan lykkes. President Boyd K. Packer

har sagt at «når det gjelder moralspørsmål, har vi både *rett* og *plikt* til å heve en advarselens røst».⁴

Jeg har alltid ment at ingenting riktig bra foregår sent på kvelden, og at unge mennesker trenger å vite når de forventes å komme hjem.

Det ligger mye visdom i at foreldre sitter oppe og venter på at barna skal komme hjem. Unge menn og kvinner tar adskillig bedre valg når de vet at deres foreldre venter på dem og ønsker å høre om kvelden deres og kysse dem god natt.

La meg uttrykke min personlige advarsel mot en praksis som er vanlig i mange kulturer. Jeg snakker om overnatting hos venner. Som biskop oppdaget jeg at altfor mange ungdommer brøt Visdomsordet eller kyskhetsloven for første gang når de overnattet hos andre. Altfor ofte fikk de sitt første møte med pornografi eller til og med sin første konfrontasjon med politiet

når de overnattet borte fra hjemmet.

Gruppepress blir enda sterkere når våre barn er borte fra vår innflytelse, og når deres forsvarsverk er svekket sent om kvelden. Hvis dere noensinne har vært urolige for en overnatting, så vær ikke redde for å følge denne indre advarselen. Ha alltid en bønn i hjertet når det gjelder å beskytte deres dyrebare barn.

Modig barneoppdragelse er ikke

alltid det samme som å si nei. Foreldre trenger også mot til å si ja til råd fra vår tids profeter. Våre ledere i Kirken har rådet oss til å skape gode mønstre i våre hjem. Overvei fem grunnleggende vaner som kan styrke våre ungdommer: familiebønn, familiens skriftstudium, familiens hjemmeaften, å spise middag sammen som familie og regelmessige samtaler med hvert barn på tomannshånd.

Det krever mot å samle barna uavhengig av hva de gjør, og knele ned sammen som familie. Det krever mot å slå av TV-en og datamaskinen og lede familien gjennom Skriftenes sider hver dag. Det krever mot å avslå andre invitasjoner på mandag kveld, slik at dere kan sette av denne kvelden til familien. Det krever mot og viljestyrke å unngå overplanlegging slik at familien kan være hjemme og spise middag sammen.

Noe av det mest effektive vi kan gjøre for å påvirke våre sønner og døtre, er å ha personlige samtaler med dem. Ved å lytte omhyggelig kan vi finne ut hva som ligger dem på hjertet, hjelpe dem å sette seg gode mål og fortelle dem om de åndelige tilskyndelser vi har fått angående dem. Rådgivning krever mot.

Prøv å forestille dere hva den oppvoksende generasjon kan bli dersom disse fem gode vanene blir konsekvent gjennomført i alle hjem. Våre unge kan bli som Helamans hær: uovervinnelige (se Alma 57:25-26).

Å oppdra tenåringer i de siste dager er en oppgave som krever stor ydmykhet. Satan og hans tilhengere streber etter å ødelegge denne generasjon. Herren er avhengig av at tapre foreldre oppdrar dem. Foreldre: «Vær frimodige og sterke! Frykt ikke» (se Josva 1:9). Jeg vet at Gud hører og besvarer deres bønner. Jeg vitner om at Herren hjelper og velsigner tapre foreldre. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se «Familien – En erklæring til verden», *Liahona*, okt. 2004, 49.
2. Joe J. Christensen: «Rearing Children in a Polluted Environment», *Ensign*, nov. 1993, 11.
3. Robert D. Hales: «Med en øm fars kjærlighet – Et budskap om håp til familier», *Liahona*, mai 2004, 90.
4. Boyd K. Packer: «Vårt moralske miljø», *Lys over Norge*, juni 1992, 63.

Av eldste Per G. Malm

i De sytti

Hvile for deres sjel

Å finne hvile for vår sjel innebærer fred i sinn og hjerte, noe som følger av å lære og følge Kristi læresetninger.

I sentrum av Gøteborg i Sverige er det en bred aveny med vakre trær på begge sider. En dag så jeg et hull i stammen på et av de enorme trærne, så jeg kikket nysgjerrig inn i hullet og så at treet var fullstendig hult. Hult, ja, men tomt, nei! Det var fylt med alskens søppel.

Jeg var overrasket over at treet fremdeles kunne stå. Så jeg kikket opp og så et tykt stålbelt som var festet rundt den øvre delen av stammen. I beltet var det festet flere stålviere, som i sin tur var festet og forankret til nærliggende bygninger. Fra avstand så det ut som de andre trærne. Det var først når man kikket inni det at man skjønnte at det var hult istedenfor å ha en solid og sterk stamme. Mange år tidligere hadde noe startet prosessen med å svekke stammen litt her og litt der. Det skjedde ikke over natten. Men akkurat som et ungsudd litt etter litt vokser til et robust tre, kan også vi vokse steg for steg i vår evne til å være solide og fylt fra innsiden og ut, i motsetning til det hule treet.

Det er ved Jesu Kristi helbredende forsoning at vi kan få styrke til å stå rakt og sterkt og la vår sjel bli fylt – med lys, forståelse, glede og kjærlighet. Han innbyr «alle til å komme til ham og ta del i hans godhet. Og han viser ingen bort som kommer til ham»

(2. Nephi 26:33). Han lover:

«Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!

Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet. Så skal dere finne hvile for deres sjeler» (Matteus 11:28-29).

Om denne hvile sa president Joseph F. Smith: «For meg betyr det å komme til kunnskap om Gud og til å elske ham – ha tro på hans hensikter og hans plan – i den grad at vi vet vi har rett, og at vi ikke er på jakt etter noe annet, slik at vi ikke lenger skal være umyndige og la oss kaste og drive om av enhver lærdoms vind ved menneskers spill, ved kløkt i villfarelsens listige knep. Vi vet at læren er av Gud, og vi stiller ingen spørsmål til noe menneske om den. De må gjerne ha sine egne meninger, sine egne ideer og sine innfall. Det mennesket som har nådd den grad av tro på Gud at all tvil og frykt er blitt kastet av ham, er kommet inn til "Guds hvile"» (*Læresetninger fra Kirkens president – Joseph F. Smith* [1998], 56-57).

Å finne hvile for vår sjel innebærer fred i sinn og hjerte, noe som følger av å lære og følge Kristi læresetninger og å bli Kristi forlengede hender ved at vi tjener og hjelper andre. Ved å tro på

Jesu Kristus og følge hans læresetninger får vi et sikkert håp, og dette håp blir et solid anker for vår sjel. Vi kan bli standhaftige og urokkelige. Vi kan føle en varig, indre fred. Vi kan inngå til Herrens hvile. Bare om vi vender oss bort fra lys og sannhet, vil vi føle tomhet, i likhet med treet, dypt i vår sjels kamre, og vi kan til og med bli fristet til å fylle denne tomheten med ting som mangler varig verdi.

I lys av vår tilværelse som åndebarn før vi kom til jorden og udødeligheten etter dette liv, er dette jordeliv i sannhet bare et svært kort øyeblikk.

Dette er likevel en prøvetid, men det er også en tid full av muligheter hvis vi velger å følge innbydelsen og ikke kaste bort vår prøvetids dager (se 2 Nephi 9:27). De tanker som fyller vårt sinn, de følelser vi nærer i vårt hjerte og de handlinger vi velger å utføre, vil alle få avgjørende innflytelse på vårt liv, både her og i livet etter dette.

En nyttig vane er å løfte blikket daglig for å holde de ting vi planlegger å gjøre, i et evig perspektiv, spesielt hvis vi oppdager en tendens til å vente til en fremtidig morgendag med å gjøre det vi skulle ha gjort mens det fremdeles heter i dag.

På vår vei får vi hjelp til å ta våre valg ved Åndens styrkende innflytelse. Hvis vi velger å handle i strid med det lys og den forståelse vi har, vil vi få dårlig samvittighet, noe som naturligvis ikke føles godt. Men dårlig samvittighet er en velsignelse, ettersom vi øyeblikkelig blir påminnet om å omvende oss. Når vi er ydmyke og ønsker å gjøre det rette, vil vi være ivrige etter å forandre oss straks, mens de som er stolte og kanskje søker «sin egen lov» (L&p 88:35), vil tillate Satan å lede «dem i en linsnor om halsen inntil han binder dem for evig med sine sterke rep» (2 Nephi

26:22), med mindre omvendelsens ånd finner veien inn i deres hjerte. Å følge ond innflytelse kan aldri medføre fred, ganske enkelt fordi fred er en gave fra Gud og bare kommer ved Guds ånd. «Ugudelighet har aldri vært lykke» (Alma 41:10).

I våre daglige handlinger er det ofte de små og enkle ting som vil få varig innvirkning (se Alma 37:6-7). Det vi sier, det vi gjør og hvordan vi velger å reagere, vil ikke bare påvirke oss selv, men også menneskene rundt oss. Vi kan bygge opp, eller vi kan rive ned.

Et enkelt og positivt eksempel er en historie om min bestemor. Hun sendte et av sine små barn ut for å kjøpe egg. Det betrodde barnet spaserte trolig glad og fornøyd på veien hjem, men de fleste av eggene var knust da barnet kom hjem. En venn av familien var der og ville at bestemor skulle skjønne på barnet for den dårlige oppførselen. Bestemor sa isteden rolig og klokt: «Nei, det vil ikke gjøre eggene hele igjen. Vi bruker heller det vi kan, og lager pannekaker som vi kan nyte sammen.»

Når vi lærer å takle de små og enkle, hverdagslige tingene på en klok og inspirert måte, blir resultatet en positiv innflytelse som vil gi oss mer harmoni i vår sjel og bygge opp og styrke menneskene rundt oss. Det er slik fordi alt som innbyr til å gjøre godt, «kommer ved Kristi gave og kraft, derfor kan [vi] ha en fullkommen kunnskap om at det er av Gud» (Moroni 7:16).

Det hule treet jeg fortalte dere om, står ikke lenger. Noen ungdommer la kinaputter i hulrommet, og treet tok fyr. Det kunne ikke reddes, og måtte felles. Vær oppmerksomme på det som vil ødelegge fra innsiden og ut, stort eller lite! Det kan ha en eksplosiv virkning og forårsake åndelig død.

La oss isteden fokusere på det som vil opprettholde en varig fred i sinn og hjerte. Da vil vi «ha større frimodighet for Guds åsyn» (L&p 121:45). Løftet om å inngå til Herrens hvile og motta fredens gave, er vidt forskjellig fra en midlertidig, verdslig tilfredsstillelse. Det er en himmelsk gave: «Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere. Ikke som verden gir, gir jeg dere. La ikke deres hjerte forferdes, frykt ikke!» (Johannes 14:27). Han har makt til å helbrede og styrke sjelen. Han er Jesus Kristus, som jeg vitner om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Jairo Mazzagardi
i De sytti

Unngå syndens felle

Hold dere sterke og ta gode valg som vil la dere spise av frukten på livets tre.

På en vakker solskinnsmorgen inviterte jeg mitt nesten åtte år gamle barnebarn, Vicki, til å gå tur med meg nær en innsjø, som faktisk er drikkevannskilde for vår vakre by.

Vi var glade der vi gikk og lyttet til den svake klukkingen fra den krystallklare bekken ved siden av stien. På begge sider av stien var det vakre grønne trær og velduftende blomster. Vi hørte fuglesang.

Jeg spurte mitt blåøyde, muntre og uskyldige barnebarn hvordan hun forberedte seg til dåpen.

Hun svarte med et spørsmål: «Bestefar, hva er synd?»

Jeg ba stille om inspirasjon og prøvde å svare så enkelt jeg kunne: «Synd er bevisst ulydighet mot Guds bud. Det gjør vår himmelske Fader trist, og fører til lidelse og sorg.»

Tydelig bekymret spurte hun: «Hvordan kan den ta oss?»

Det første spørsmålet viser renhet, men det viser også bekymring for hvordan man unngår synd.

For at hun skulle forstå det tydeligere, brukte jeg de naturlige elementene vi hadde rundt oss, til å illustrere. Lenger fremme på stien fant vi ved siden av et piggrådgjerde en stenstolpe av betydelig størrelse. Det var en solid konstruksjon med blomster, busker og noen trær som vokste rundt

den. Med tiden ville disse plantene bli større enn selve stolpen.

Jeg husket at vi litt lenger fremme på stien ville finne en annen stolpe som allerede var blitt overgrodd, litt etter litt, nesten umerkelig, av vegetasjonen som vokste omkring den. Jeg kan tenke meg at en stolpe neppe innser at den, til tross for sin styrke, kan bli omsluttet og ødelagt av skjøre planter. Stolpen ville ha tenkt: «Helt uproblematisk. Jeg er stor og sterk, og denne lille planten kan ikke skade meg.»

Så etter hvert som et tre i nærheten blir større, legger stolpen først ikke merke til det, men begynner å nyte skyggen som treet gir. Men treet fortsetter å vokse, og det omringer stolpen med to grener som til å begynne med virker skjøre, men som med tiden vikler seg inn i hverandre og omslutter stolpen.

Fremdeles innser ikke stolpen hva som foregår.

Snart kom vi til den omtalte stolpen. Den var løftet opp av bakken. Mitt lille barnebarn virket imponert og spurte meg: «Bestefar, er dette syndens tre?»

Jeg forklarte henne at det bare var et symbol, eller et eksempel, på hvordan synd skader oss.

Jeg vet ikke hvilken virkning samtalen vår vil ha på henne, men den

fikk meg til å tenke på syndens mange ansikter og hvordan den sniker seg inn i vårt liv dersom vi tillater det.

Vi må være på vakt, for små valg kan få store konsekvenser, akkurat som det å legge seg tidlig og stå opp tidlig, har store konsekvenser. Lære og pakter 88:124 lærer oss: «Stå opp tidlig så deres legemer og deres sinn kan være i vigør.» De som legger seg tidlig, våkner uthvilt, med kropp og sinn i vigør og velsignet av Herren på grunn av lydighet.

Ting som kan virke ubetydelige, som å legge seg sent, ikke be en dag, hoppe over fasten eller bryte sabbatsbudet – slike små glipper – vil litt eller litt gjøre oss så ufølsomme at vi gjør verre ting.

Da jeg var tenåring, måtte jeg være hjemme til kl. 22. I dag er det da noen går ut for å ha det moro. Vi vet imidlertid at det er om kvelden noen av de verste tingene skjer. Det er i de mørke timer at noen ungdommer oppsøker upassende miljøer, hvor musikk og tekst gjør det umulig for dem å ha Den hellige ånds veiledning. I slike omstendigheter blir de et lett bytte for synd.

Ofte begynner det å bli et bytte for synd med å velge venner hvis normer ikke er i samsvar med evangeliet, og for å bli populær eller akseptert av gruppen lempes vedkommende på evangeliets prinsipper og lover, og går inn på en vei som bare vil bringe smerte og sorg til vedkommende selv og hans eller hennes nærmeste.

Vi må være på vakt så vi ikke lar synden vokse rundt oss. Forskjellige former for synd finnes overalt – til og med på en datamaskin eller en mobiltelefon. Denne teknologien er nyttig og kan gjøre mye godt for oss. Men upassende bruk av den – som å kaste bort altfor mye tid på spill og programmer som oppfordrer til

kjødelig nytelse, eller mye verre ting som pornografi – er nedbrytende. Pornografi ødelegger karakteren og får brukeren til å synke ned i en skitten kvikksand som han eller hun bare kan unnsnippe med mye hjelp.

Dette grufulle uhyret forårsaker stor smerte og lidelse, både for brukeren og hans eller hennes uskyldige barn, ektefelle, far og mor. Frukten av kjødelig nytelse er bitterhet og sorg. Frukten av lydighet og offer er velvære og evigvarende glede.

Avgjørelser om hvilke normer som skal følges, må tas på forhånd, ikke når fristelsen dukker opp. Rammene må bestå i:

- Dette vil jeg gjøre fordi det er rett, det kommer fra Herren, og det vil gjøre meg lykkelig.
- Dette vil jeg ikke gjøre fordi det vil trekke meg bort fra sannheten, fra Herren og fra den evige lykke han lover de trofaste og lydige.

Ettersom Faderen visste at vi ville ta gale valg, sørget han, i sin storartede kjærlighetsplan, for en Frelser for verden som skulle sone for syndene til alle som omvender seg, som kommer til ham for å få hjelp, trøst og tilgivelse, og som er villige til å påta seg hans navn, Jesus Kristus.

Hvis vi synder, må vi raskt søke hjelp, for alene klarer vi ikke å unnsnippe syndens felle, akkurat som den omtalte gjerdestolpen ikke kan befri seg selv. Noen må hjelpe oss å bli kvitt det dødelige favntaket.

Foreldre kan hjelpe, og biskopen er kalt av Gud til å hjelpe oss. Det er ham vi må gå til og åpne vårt hjerte.

Lære og pakter 58:42-43 forklarer: «Se, den som har omvendt seg fra sine synder, er tilgitt, for jeg Herren, kommer dem ikke mer i hu.

Ved dette kan dere vite om et menneske omvender seg fra sine synder – se, han vil bekjenne dem og avstå fra dem.»

Noen måneder etter vår spasertur ved innsjøen ble barnebarnet mitt intervjuet av biskopen – sin far – for å bli døpt. Etter intervjuet spurte jeg hvordan det gikk. Hun svarte nesten irettesettende: «Bestefar, et intervju er alltid fortrolig. Det vet du.»

Biskoper, jeg håper dere tar dette svaret på alvor. Barnebarnet mitt hadde tydeligvis utviklet sin forståelse betydelig på svært kort tid.

Akkurat som det treet jeg har beskrevet, brakte sorg, smerte, lidelse og fangenskap, kan et annet tre gi oss det motsatte. Det omtales i 1. Nephi 8:10-12:

«Og det skjedde at jeg så et tre hvis frukt var ønskelig fordi den gjorde en lykkelig.

Og det skjedde at jeg gikk frem og spiste av frukten, og jeg oppdaget at den var meget søt, søtere enn alt jeg før hadde smakt. Ja, og jeg så at frukten var hvit og overgikk all hvithet jeg noen gang hadde sett.

Og da jeg spiste av frukten, fylte den min sjel med overmåte stor glede.»

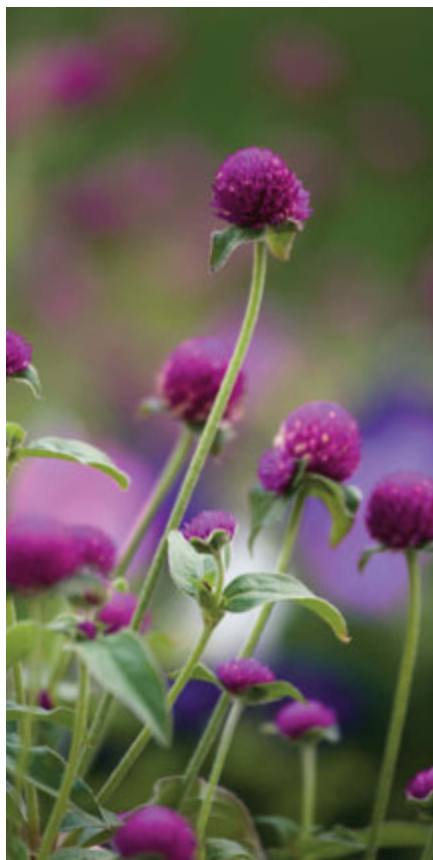
Kjære brødre og søstre, hold dere sterke og ta gode valg som vil la dere spise av frukten på livets tre. Hvis dere av en eller annen grunn har feilet og vandret bort fra stien, er vår hånd utrakt, og vi sier til dere: «Kom. Det finnes håp. Vi er glad i deg og vil hjelpe deg å være lykkelig.»

Vår himmelske Fader elsker oss så høyt at han har gitt sin enbårne Sønn Jesus Kristus.

Jesus Kristus elsker oss så høyt at han ga sitt liv for å sone for våre synder!

Hva er vi villige til å gi for å bli rene og motta denne gleden?

Om disse sannheter bærer jeg vitnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av **eldste Mervyn B. Arnold**
i De sytiti

Hva har du gjort med mitt navn?

Én dag må vi alle avlegge regnskap for vår Frelser Jesus Kristus for hva vi har gjort med hans navn.

Da president George Albert Smith var ung, viste hans avdøde bestefar George A. Smith seg for ham i en drøm og sa: «Jeg vil gjerne vite hva du har gjort med mitt navn.» President Smith svarte: «Jeg har aldri gjort noe med ditt navn som du trenger å skamme deg over.»¹

Hver uke når vi tar del i nadverden, inngår vi pakt og lover at vi er villige til å påta oss Kristi navn, alltid minnes ham og holde hans bud. Hvis vi er villige til å gjøre det, er vi lovet en fantastisk velsignelse – at hans Ånd alltid vil være hos oss.²

Slik president George Albert Smith måtte fortelle bestefaren hva han hadde gjort med navnet hans, må vi alle en dag avlegge regnskap for vår Frelser Jesus Kristus for alt vi har gjort med hans navn.

Betydningen av å ha et godt navn omtales i Ordspråkene, hvor vi leser: «Et godt navn er mer verd enn stor rikdom. Å være avholdt er bedre enn sølv og gull,»³ og «Den rettferdiges [navn] lever i velsignelse.»⁴

Da jeg grunnet på disse skriftstedene og betydningen av å ha et godt navn, kom en strøm av minner til mitt sinn om det gode navn og den arv

mine foreldre har gitt mine fire brødre, mine to søstre og meg. Mine foreldre hadde ikke verdens rikdom, heller ikke hadde de sølv eller gull. Ni av oss bodde i et hjem med to soverom og ett bad, og en innebygget bakre veranda hvor mine søstre sov. Da mine foreldre gikk bort, møttes mine brødre og søstre og jeg for å dele deres jordiske eiendeler, som ikke var mange. Min mor etterlot seg noen få kjoler, noen brukte møbler og noen få andre personlige eiendeler. Min far etterlot seg litt snekkerverktøy, noen gamle jaktrifler og lite annet. Det eneste som hadde noen pengeverdi, var en beskjeden bolig og en liten sparekonto.

Sammen gråt vi åpenlyst og var takknemlige, for vi visste at de hadde gitt oss noe som var langt mer verdifullt enn sølv eller gull. De hadde gitt oss sin kjærlighet og sin tid. De hadde ofte båret vitnesbyrd om evangeliets sannhet, noe vi nå kan lese om i deres dyrebare dagbøker. Ikke så mye med ord, men mer ved sitt eksempel, hadde de lært oss å arbeide hardt, være ærlige og betale full tiende. De ga oss også et ønske om å ta utdanning, reise på misjon

og, viktigst av alt, finne en evig led-sager, gifte oss i templet og holde ut til enden. De ga oss i sannhet en arv i form av et godt navn, som vi vil være evig takknemlige for.

Da den avholdte profeten Helaman og hans hustru ble velsignet med to sønner, kalte de dem Lehi og Nephi. Helaman fortalte sine sønner hvorfor de ble oppkalt etter to av sine forfedre som hadde levd på jorden nesten 600 år før de ble født. Han sa:

«Se, jeg har gitt dere de samme navn som våre første foreldre [Lehi og Nephi] ... , og dette har jeg gjort for at dere, når dere minnes deres egne navn, ... kan huske *deres gjerninger*, og når dere husker *deres gjerninger*, kan vite at det er sagt og også skrevet at de var gode.

Derfor, mine sønner, vil jeg dere skal gjøre det som er godt, *så det kan bli sagt og også skrevet om dere slik det er blitt sagt og skrevet om dem*,

*... så dere kan få det evige livs kostelige gave.»*⁵

Brødre og søstre, hvordan vil deres navn bli husket om 600 år?

Da Moroni snakket om hvordan vi kan påta oss Kristi navn og slik beskytte vårt gode navn, sa han:

«Og videre ber jeg dere innstendig

om å *komme til Kristus* og gripe *enhver god gave* og ikke *røre ved den onde gave eller ved det som er urent*. ...

Ja, *kom til Kristus* og bli fullkom-mengjort i ham, og nekt dere all ugudelighet.»⁶

I det inspirerte heftet *Til styrke for ungdom* leser vi: «Handlefrihet er et gudgitt, evig prinsipp som innebærer ansvar for de valgene vi tar. Selv om [vi] har frihet til selv å velge, kan [vi] ikke fritt velge konsekvensene av [våre] handlinger. Når [vi] gjør et valg, vil [vi] høste konsekvensene av dette valget.»⁷

Kort tid etter at min kjæreste Devonna og jeg giftet oss, fortalte hun hvordan hun i sin ungdom lærte den viktige leksen at vi er frie til å velge, men ikke frie til å velge konsekvensene av våre handlinger. Med hjelp av min datter Shelly vil jeg gjenfortelle søster Arnolds erfaring:

«Da jeg var 15 år gammel, følte jeg ofte at det var for mange regler og bud. Jeg tvilte på om en normal, livsglad tenåring kunne nyte livet med så mange restriksjoner. Dessuten gjorde de mange timene med arbeid på min fars gård et betydelig innhugg i min tid sammen med venner.

Denne sommeren var én av mine oppgaver å sørge for at kyrne som var på fjellbeite, ikke brøt seg gjennom gjerdet og kom seg ut på hveteåkeren. En ku som spiser av den voksende hveten, kan bli oppblåst og dø av kvelning. Spesielt én ku prøvde alltid å stikke hodet gjennom gjerdet. En morgen red jeg på hesten min langs gjerdet for å se til kyrne, og oppdaget at denne kua hadde brutt seg gjennom gjerdet og kommet seg ut på hveteåkeren. Til min forferdelse innså jeg at hun hadde spist hvete en god stund, for hun var allerede oppblåst og lignet en ballong. Jeg tenkte: «Din dumme ku! Det gjerdet var der for å beskytte deg, men likevel brøt du deg gjennom og har spist så mye hvete at livet ditt står i fare.»

Jeg skyndte meg tilbake til huset for å hente pappa. Da vi kom tilbake, lå hun imidlertid død på bakken. Jeg ble bedrøvet over tapet av kua. Vi hadde gitt henne et vakkert fjellbeite og et gjerde til å holde henne unna den farlige hveten, og likevel var hun dum nok til å bryte seg gjennom gjerdet og forårsake sin egen død.

Jeg tenkte på gjerdets rolle, og innså at det var til beskyttelse, akkurat som budene og mine foreldres regler var til beskyttelse. Budene og reglene var til mitt eget beste. Jeg innså at lydighet mot budene kunne redde meg fra fysisk og åndelig død. Denne innsikten ble et vendepunkt i mitt liv.»

Søster Arnold lærte at vår gode, kloke og kjærlige himmelske Fader har gitt oss bud – ikke for å begrense oss, slik djevlen vil ha oss til å tro – men for å velsigne oss og beskytte vårt gode navn og vår arv til våre fremtidige generasjoner, akkurat slik de hadde gjort for Lehi og Nephi. Akkurat slik kua fikk konsekvensene

Da hun var 15, ble søster Arnold (som her er representert av sin datter) klar over hvilken beskyttelse budene kan gi oss, mens hun passet beitende kyr.

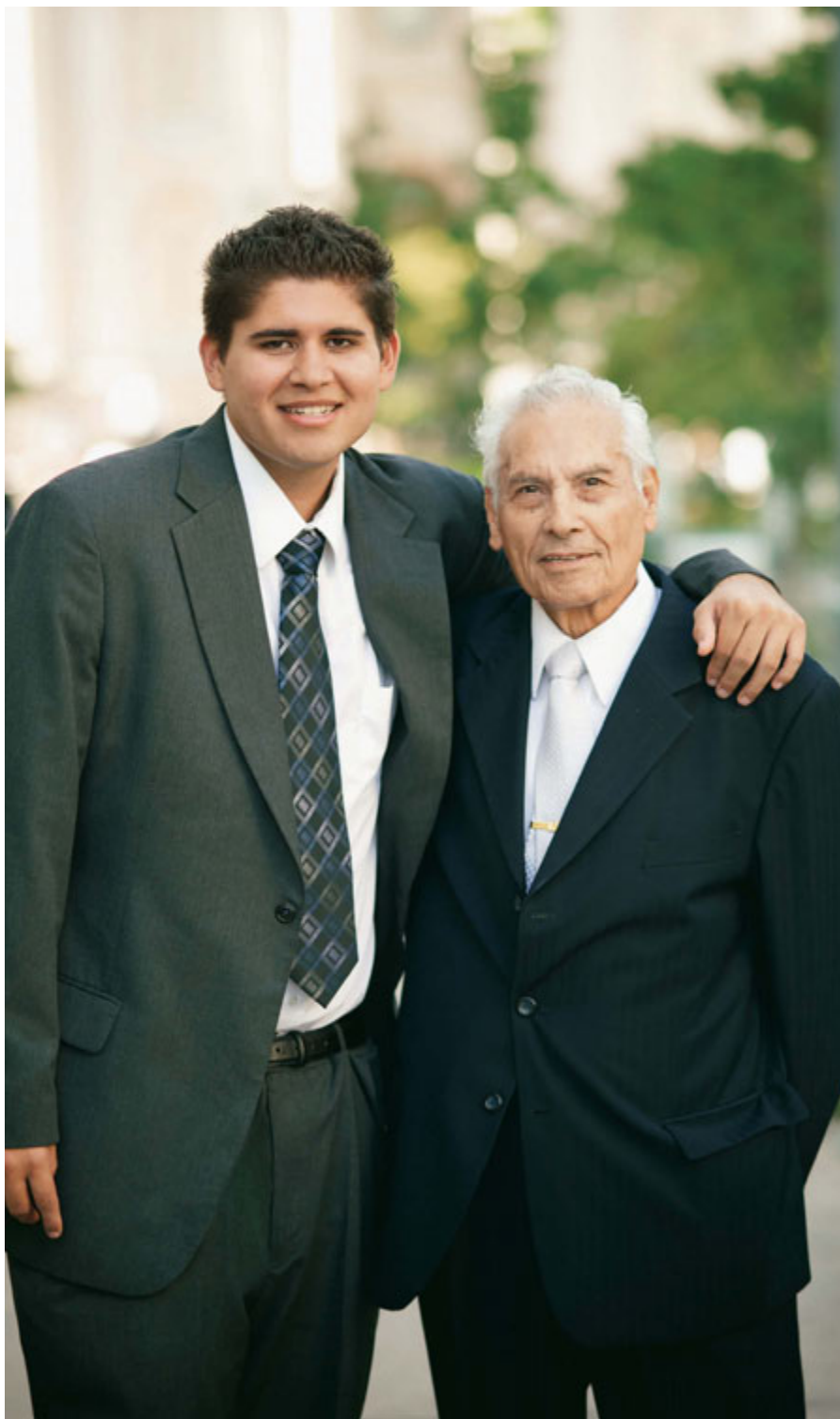
av sitt valg, må vi alle lære at gresset *aldri* er grønnere på den andre siden av gjerdet – og det vil det heller aldri bli – for «ugudelighet har aldri vært lykke».⁸ Vi vil alle motta konsekvensene av våre valg når dette liv er over. Budene er klare, de er til beskyttelse – ikke til begrensning – og de fantastiske velsignelsene som kommer av lydighet, er utallige!

Vår himmelske Fader visste at vi alle ville gjøre feil. Jeg er så takk-nemlig for forsoningen, som gjør det mulig for oss å omvende oss og gjøre nødvendige justeringer slik at vi igjen kan bli ett med vår Frelser og føle tilgivelsens sødmefylte fred.

Vår Frelser innbyr oss daglig til å rense vårt navn og vende tilbake til hans nærhet. Hans oppmuntring er full av kjærlighet og ømhet. Se for dere at Frelseren omfavner dere mens jeg leser hans ord: «Vil dere ikke nå vende tilbake til meg og angre deres synder og omvende dere så jeg kan helbrede dere?»⁹

I dag vil jeg gi den samme utfordring til oss alle som mine foreldre, som for alltid vil bli husket på grunn av sitt gode navn, ga meg. Før dere gjør noe, se for dere Frelseren ved deres side, og spør dere selv: «Ville du tenkt det, sagt det eller gjort det om du visste at han var der?» Han er virkelig der. Vår kjære president Thomas S. Monson, som jeg vitner om er en profet, siterer ofte følgende skriftsted når han snakker om vår Herre og Frelser: «For jeg vil gå foran dere. Jeg vil være ved deres høyre og ved deres venstre hånd, og min Ånd skal være i deres hjerter.»¹⁰

På den strålende dag når vi står foran vår elskede Frelser for å rapportere om hva vi har gjort med hans navn, måtte vi kunne erklære: «Jeg har stridd den gode strid, fullendt løpet, bevart troen.»¹¹ «Jeg har

holdt ditt navn i ære.» Jeg vitner om at Jesus er Kristus. Han døde virkelig så vi kunne leve. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Kirkens presidenter – elevhåndbok* (Kirkens skoleverks håndbok, 2003), 134.

2. Se Lære og pakter 20:77.

3. Ordspråkene 22:1.

4. Ordspråkene 10:7.

5. Helaman 5:6-8; uthevelse tilføyd.

6. Moroni 10:30, 32; uthevelse tilføyd.

7. *Til styrke for ungdom* (hefte, 2001), 4.

8. Alma 41:10.

9. 3 Nephi 9:13.

10. Lære og pakter 84:88.

11. 2 Timoteus 4:7.

Av eldste M. Russell Ballard
i De tolv apostlers quorum

Hvor listig er ikke den ondes plan!

Det finnes håp for den avhengige, og dette håp kommer ved vår Herre Jesu Kristi forsoning.

Brødre og søstre, høsten her i Rocky Mountains bringer med seg de praktfulle fargene av blader som forvandles fra grønt til flam-mende oransje-, rød-, og gulnyanser. Om høsten er naturen i en overgang hvor den forbereder seg for vinterens kalde, strenge skjønnhet.

Høsten er spesielt spennende for fluefiskere, for det er da ørreten drives av en nesten umettelig hunger etter å ta til seg føde for å bygge opp kroppen før det igjen blir knapt med mat til vinteren.

Fluefiskerens mål er å fange ørret ved kyndig list. Den dyktige fiskeren studerer ørretens adferd, været, vannstrømmene, hva slags insekter ørreten spiser og når disse insektene klekkes ut. Han håndlager ofte de fluene han bruker. Han vet at disse kunstige insektene med små innbygde kroker må være et fullkomment bedrag, for ørreten vil oppdage hver minste feil og forkaste fluen.

Det er veldig spennende å se en ørret komme opp av vannet, sluke fluen og stritte imot til den til slutt er utslitt og blir sveivet inn. Prøven består i å sette fiskerens kunnskap og ferdigheter opp mot den praktfulle ørreten.

Bruken av kunstige lokkemidler til å narre og fange en fisk er et eksempel på hvordan Lucifer ofte frister, narre og prøver å fange oss.

I likhet med fluefiskeren som vet at ørreten drives av sult, kjenner Lucifer vår «sult» eller våre svakheter og frister oss med forfalskede lokkemidler som, hvis vi biter på, kan rykke oss opp av livets bekk og inn i hans nådeløse innflytelse. Og ulikt en fluefisker som fanger og slipper fisken uskadet ut i vannet igjen, slipper ikke Lucifer taket frivillig. Hans mål er å gjøre sine ofre like ulykkelige som han er.

Lehi sa: «Og fordi han [Lucifer] hadde falt fra himmelen og hadde blitt ulykkelig for evig, søkte han også å gjøre hele menneskeheten ulykkelig» (2 Nephi 2:18).

Jeg vil sammen med min brødre i dag understreke at Lucifer er en lur og utspekulert intelligens. En av de vanligste metodene han bruker mot oss, er sin evne til å lyve og bedra og overbevise oss om at ondt er godt og godt er ondt. Helt siden begynnelsen i det store råd i himmelen, har Satan søkt å ødelegge menneskets handlefrihet som jeg, Gud Herren, hadde gitt det...

Og han ble Satan, ja, djevelen, all løgnens far, for å bedra og forblinde menneskene, og for å føre dem fanget etter sin vilje» (Moses 4:3-4).

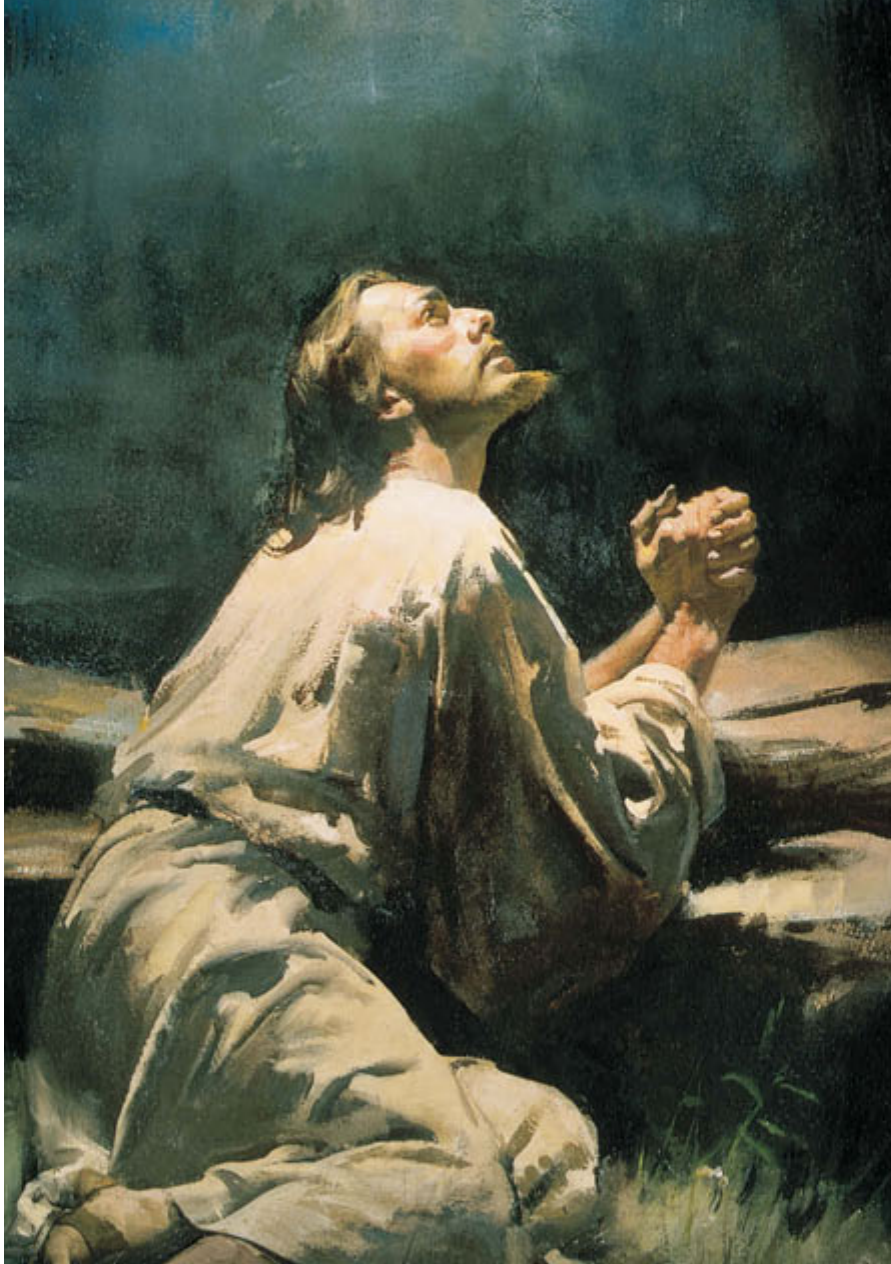
Kampen om menneskets gudgitte handlefrihet fortsetter i dag. Satan og hans tilhengere har sine lokkemidler overalt rundt oss i håp om at vi vil vakle og bite på fluene hans, slik at han kan sveive oss inn med falske midler. Han bruker avhengighet til å stjele handlefrihet. Ifølge ordboken innebærer enhver form for avhengighet å hengi seg til noe, og slik gi avkall på handlefriheten og bli avhengig av en eller annen skadelig substans eller adferd.¹

Forskere forteller oss at det finnes en mekanisme i hjernen som kalles nytelsessenteret.² Når det aktiveres ved et stoff eller en adferd, overmanner det den delen av hjernen som styrer vår viljestyrke, dømmekraft, logikk og moral. Dette får den avhengige til å oppgi det han eller hun vet er rett. Og når det skjer, er kroken festet og Lucifer tar kontroll.

Satan vet hvordan han kan utnytte og fange oss med kunstige substanser og adferd som gir midlertidig nytelse. Jeg har sett virkningen når noen strever med å gjenvinne kontrollen, frigjøre seg fra skadelig misbruk og avhengighet og igjen finne selvaktelse og selvstendighet.

Noen av de mest vanedannende stoffene som, hvis de misbrukes, kan ta over hjernen og frarøve vedkommendes handlefrihet, er nikotin, opiater – heroin, morfin og andre smertestillende midler – beroligende midler, kokain, alkohol, marihuana og metamfetamin.

Jeg er takknemlig for leger som er utdannet til å kunne foreskrive riktige medisiner for å lindre smerte og lidelse. Dessverre er det altfor mange i dag, også noen av våre egne

medlemmer, som blir avhengige av og deretter misbruker reseptbelagte medisiner. Lucifer, alle løgners far, vet dette og bruker sin innflytelse til å stjele misbrukerens handlefrihet og fange ham eller henne i sine grufulle lenker (se 2 Nephi 28:22).

Jeg snakket nylig med en søster som var innlagt på psykiatrisk avdeling på et lokalt sykehus. Hun beskrev sin sørgelige ferd fra god fysisk og psykisk helse, et godt ekteskap og en flott familie, til sinnslidelser, svekket helse og oppløsning av familien – noe som alt sammen begynte med misbruk av reseptbelagte smertestillende midler.

To år før vår samtale hadde hun skadet ryggen i en bilulykke. Legen

foreskrev en medisin for å lindre den nesten uutholdelige smerten. Hun syntes hun trengte mer, så hun forfalsket resepter og begynte til slutt å kjøpe heroin. Dette førte til at hun ble arrestert og satt i fengsel. Hennes stoffavhengighet hadde ødelagt ekteskapet. Mannen tok ut skilsmisse og fikk foreldreretten til barna. Hun sa at stoffene, i tillegg til å lindre smerten, også hadde gitt henne en kortvarig, men forsterket følelse av eufori og velvære. Hver dose varte imidlertid bare i noen få timer, og for hver gang virket det som om tiden den ga lindring, avtok. Hun begynte å ta stadig mer av stoffene og kom inn i avhengighetens onde sirkel. Stoff ble hele livet hennes. Kvelden før jeg snakket med henne,

prøvde hun å begå selvmord. Hun sa at hun ikke lenger kunne takle den fysiske, psykiske og åndelige smerten. Hun følte seg fanget og så ingen utvei – intet håp.

Denne søsterens problem med misbruk av reseptbelagte og andre stoffer er ikke unikt. Det foregår overalt rundt oss. Noen steder dør det flere av misbruk av reseptbelagte midler enn det dør i bilulykker.³ Brødre og søstre, unngå ethvert stoff som kan fange dere. Selv bare ett sniff av noe eller én pille eller ett glass alkohol kan føre til avhengighet. En tørrlagt alkoholiker fortalte meg at bare ett glass er forskjellen mellom avhengighet og edruelighet. Satan vet dette. La ham ikke fange dere med sine kunstige midler, som raskt kan bli til avhengighet.

Brødre og søstre, dere må for all del ikke misforstå meg. Jeg setter ikke spørsmålstejn ved reseptbelagte medisiner for dem som lider av sykdommer som kan helbredes, eller har store fysiske smerter. De er virkelig en velsignelse. Jeg mener bare at vi må være nøye med å følge de doser som legene foreskriver. Vi må også oppbevare slike medisiner på et trygt sted hvor barn eller andre ikke kan få tilgang til dem.

Vi er også svært bekymret over skadelig, vanedannende adferd som gambling og hoeslig pornografi som er så ødeleggende for den enkelte og så utbredt i dagens samfunn. Husk, brødre og søstre, at enhver form for avhengighet er å overgi seg til noe, og dermed gi avkall på handlefrihet og selvstendighet. Dermed må også videospill og tekstmeldinger føyes til på listen. Noen spillere hevder at de bruker opptil 18 timer i døgnet på å gå fra nivå til nivå i videospill, og derfor forsømmer alle andre sider av livet. Tekstmeldinger på mobiltelefoner kan

bli en avhengighet som gjør at den viktige mellommenneskelige kommunikasjonen går tapt. Nylig fortalte en biskop meg at to ungdommer sto ved siden av hverandre og sendte SMS til hverandre istedenfor å snakke sammen.

Medisinsk forskning beskriver avhengighet som en «hjernesykdom».⁴ Det er riktig, men jeg tror at så snart Satan har noen i sitt grep, blir det også en åndelig sykdom. Men uansett hvilken vanedannende sirkel man er fanget i, finnes det alltid håp. Profeten Lehi lærte sine sønner denne evige sannhet: «Derfor er menneskene fri i kjødet, og alt som er nødvendig for menneskene, er gitt dem. Og de er fri til å velge frihet og evig liv gjennom alle menneskers store Mellommann, eller til å velge fangenskap og død ifølge djevelens fangenskap og makt» (2 Nephi 2:27).

Hvis en avhengig har et ønske om å overvinne sin avhengighet, finnes en vei til åndelig frihet – en måte å unnsnippe trelldommen på – en måte som er velprøvd. Den begynner med bønn – oppriktig, innstendig og vedvarende kommunikasjon med skaperen av vår ånd og vår kropp, vår himmelske Fader. Det samme prinsipp gjelder for å bryte en dårlig vane eller omvende seg fra enhver synd. Formelen for å forandre vårt hjerte, vår kropp, vårt sinn og vår ånd finnes i Skriftene.

Profeten Mormon ga oss følgende råd: «Derfor, mine elskede brødre, be til Faderen med all hjertets iver om å bli fylt med denne kjærlighet ... , så dere kan bli Guds sønner, ... så

vi kan bli rensert likesom han er ren» (Moroni 7:48).

Dette og mange andre skriftsteder vitner for oss om at det finnes håp for den avhengige, og dette håp kommer ved vår Herre Jesu Kristi forsoning og ved å ydmyke seg for Gud og bønnfalle ham om å bli utfridd fra avhengighetens trelldom, og utøse hele vår sjel til ham i innstendig bønn.

Prestedømsledere kan hjelpe når avhengige personer søker råd fra dem. Etter behov kan de henvise dem til kvalifiserte og autoriserte rådgivere og Kirkens familiekontor. Programmet for å overvinne avhengighet som er tilpasset fra Anonyme Alkoholikeres 12 trinn, er lett tilgjengelig gjennom Kirkens familiekontor.

For dem som sliter med avhengighet, enten personlig eller i familien, gjentar jeg at innstendig bønn er nøkkelen til den åndelige styrke som skal til for å finne fred og overvinne en vanedannende trang. Vår himmelske Fader elsker alle sine barn, så takk ham og uttrykk oppriktig tro på ham. Be ham om styrke til å overvinne din avhengighet. Sett all stolthet til side, og vend ditt liv og ditt hjerte til ham. Be om å bli fylt med Kristi rene kjærlighets kraft. Du må kanskje gjøre dette mange ganger, men jeg vitner for deg at kropp, sinn og ånd kan bli forvandlet, rensert og helbredet, og du vil bli fri. Jesus sa: «Jeg er verdens lys! Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys» (Johannes 8:12).

Ettersom vårt mål er å bli mer lik vår Frelser og til slutt kvalifisere oss til å bo hos vår himmelske Fader, må vi alle oppleve den mektige forandring

i hjertet som beskrives av profeten Alma i Mormons bok (se Alma 5:14). Vår kjærlighet til vår himmelske Fader og Herren Jesus Kristus må gjenspeile seg i våre daglige valg og handlinger. De har lovet fred, glede og lykke til dem som holder deres bud.

Brødre og søstre, måtte vi alle være oppmerksomme på de kunstige fluene som presenteres for oss av den falske menneskefisker, Lucifer. Måtte vi alle ha visdom og åndelig innsikt til å skjelne og forkaste hans mange farlige tilbud.

Og til de av dere som har blitt offer for en eller annen avhengighet, det finnes håp fordi Gud elsker alle sine barn og fordi den Herre Jesu Kristi forsoning gjør alt mulig.

Jeg har sett rehabiliteringens fantastiske velsignelse, som kan frigjøre den fangne fra avhengighetens lenker. Herren er vår hyrde, og vi skal ikke mangle noe så lenge vi stoler på forsoningens kraft. Jeg vet at Herren kan og vil frigjøre de avhengige fra deres trelldom, for som apostelen Paulus erklærte: «Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk» (Filipperne 4:13). Jeg ber, mine brødre og søstre, om at det må bli slik for de mange som strever med denne utfordringen akkurat nå, og jeg gjør det ydmykt i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Som substantiv har *avhengighet* tre betydninger, hvorav den ene er «en overgivelse til en mester» (audioenglish.net/dictionary/addiction.htm).
2. Se National Institute on Drug Abuse, *Drugs, Brains, and Behavior—the Science of Addiction* (2010), 18, drugabuse.gov/scienceofaddiction/sciofaddiction.pdf.
3. Se Erika Potter: «Drug Deaths Overtake Auto Deaths in Utah», des. 2009, universe.byu.edu/node/4477.
4. Se National Institute on Drug Abuse: «The Neurobiology of Drug Addiction», kapittel IV, nr. 30, drugabuse.gov/pubs/teaching/teaching2/teaching5.html; se også drugabuse.gov/funding/budget08.html.

Av president Thomas S. Monson

Til vi ses igjen

Vi må holde ut til enden, for vårt mål er evig liv i vår himmelske Faders nærhet.

Mine brødre og søstre, mitt hjerte er fylt når vi nå skal avslutte denne storartede generalkonferansen. Vi har fått åndelig næring ved å lytte til råd og vitnesbyrd fra dem som har deltatt på hvert enkelt møte. Jeg er sikker på at jeg taler for alle medlemmer overalt når jeg uttrykker dyp takknemlighet for de sannheter vi har lært. Vi kan gjenta ordene som finnes i Mormons bok, uttalt av dem som hørte den store kong Benjamins preken og «ropte ... med én røst og sa: Ja, vi tror alle de ord som du har talt til oss, og vi vet også at de er pålitelige og sanne på grunn av Den Allmektige Herres Ånd.»¹

Jeg håper vi vil ta oss tid til å lese konferansetalene, som vil bli trykt i november-nummeret av *Ensign* og *Liahona*, for de fortjener et nøye studium.

For en velsignelse det er at vi har kunnet samles her, i dette storslagne Konferansesenter, i fred, komfort og sikkerhet. Vi har hatt større dekning av konferansen enn noensinne, og strukket oss ut over kontinenter og hav til folk overalt. Selv om vi er langt borte fra mange av dere, føler vi deres ånd og sender dere vår kjærlighet og takknemlighet.

Til våre brødre som har blitt avløst

på denne konferansen, vil jeg uttrykke alles inderlige takknemlighet for deres mange år med trofast tjeneste. Utallige er de som har blitt velsignet ved deres bidrag til Herrens verk.

Tabernakelkoret og andre kor som har deltatt på møtene, har i sannhet gitt oss himmelsk musikk som har forsterket og forskjønnert alt annet som har funnet sted. Takk for at dere deler deres musikk talenter og -ferdigheter med oss.

Jeg er glad i og setter pris på mine trofaste rådgivere, president Henry B. Eyring og president Dieter F. Uchtdorf. De er virkelig kloke og forstandige menn, og deres tjeneste er uvurderlig. Jeg kunne ikke gjort alt som forventes av meg, uten deres støtte og assistanse. Jeg er glad i og beundrer mine brødre i De tolv apostlers quorum, alle i De syttis quorumer og i Det presiderende biskopsråd. De utfører sin tjeneste uselvvisk og effektivt. På samme måte verdsetter jeg de kvinner

og menn som virker som funksjonærer i hjelpeorganisasjonene på generalplan.

Hvor velsignet vi er som har Jesu Kristi gjengitte evangelium. Det gir svar på spørsmål om hvor vi kommer fra, hvorfor vi er her og hvor vi går hen når vi forlater dette liv. Det gir vårt liv mål og mening og håp.

Vi lever i en urolig verden, en verden med mange utfordringer. Vi er her på jorden for å håndtere våre egne utfordringer etter beste evne, for å lære av dem og overvinne dem. Vi må holde ut til enden, for vårt mål er evig liv i vår himmelske Faders nærhet. Han elsker oss og har intet høyere ønske for oss enn at vi skal nå dette målet. Han vil hjelpe oss og velsigne oss når vi påkaller ham i våre bønner, studerer hans ord og adlyder hans bud. Slik finner vi trygghet. Slik finner vi fred.

Gud velsigne dere, mine brødre og søstre. Jeg takker dere for deres bønner på mine og alle generalautoritetenes vegne. Vi er dypt takknemlige for dere og for alt dere gjør for å fremme Guds rike på jorden.

Måtte himmelens velsignelser være med dere. Måtte deres hjem være fylt med kjærlighet og høflighet og med Herrens ånd. Måtte dere stadig gi næring til deres vitnesbyrd om evangeliet, slik at det kan beskytte dere mot Satans tuktelse.

Konferansen er nå over. Måtte vi komme hjem i trygghet. Måtte den ånd vi har følt her, være med oss når vi går tilbake til våre hverdagssystemer. Måtte vi vise mer vennlighet overfor hverandre. Måtte vi alltid være opptatt med Herrens arbeid.

Jeg er glad i dere. Jeg ber for dere. Jeg byr dere farvel til vi ses igjen om seks måneder. I vår Herre og Frelser Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Mosiah 5:2.

Av Julie B. Beck

Hjelpeforeningens president på generalplan

«Døtre i mitt rike»: Hjelpeforeningens historie og arbeid

Å studere Hjelpeforeningens historie definerer og uttrykker hvem vi er som vår Frelser, Jesu Kristi disipler og tilhengere.

Dette møtet er en gave til alle vår himmelske Faders døtre som ønsker å lære hans sinn og vilje og forstå sine ansvarsoppgaver i hans plan. Jeg har besøkt mange av dere det siste året, og jeg har blitt rørt når jeg har sett dere i øynene, omfavnet dere, ledd med dere, grått med dere og lyttet til deres sorg, glede og seier. Det kan ikke beskrives hvor dyrebare dere alle er, og vår himmelske Fader kjenner enhver. Som Guds døtre forbereder dere dere til evige mål, og hver enkelt av dere har en kvinnes identitet, natur og ansvar. Familier, samfunn, Kirken og den dyrebare frelsesplanen er avhengig av deres trofasthet. Kjære søstre, vi er så glad i dere og ber for dere!

Vi befinner oss alle midt i en svært personlig erfaring på jorden. To søstre jeg nylig møtte, representerer hvordan man er trofast. En søster bor i det midtre Brasil. Hennes pene, røde murstenshus i en hage med rød

jordbunn, som er omgitt av en rød stenmur, er et trygt tilfluktssted fra verden utenfor. Hennes barn synger Primær-sanger med skinnende øyne, og på veggene i hjemmet henger bilder av Frelseren, templer og Guds profeter, klippet ut fra *Liahona*. Hun og hennes mann ofret personlig for å bli beseglet i templet, slik at deres barn kunne bli født i pakten. Hun fortalte meg at hun stadig ber Herren gi henne tilstrekkelig styrke og inspirasjon til å oppdra sine barn i evangeliets lys, sannhet og styrke.

En annen søster bor alene i en liten leilighet i 80. etasje i en bygning i Hong Kong. Hun har noen fysiske problemer, men er glad og selvstendig. Hun er den eneste i familien som er medlem av Kirken. På en liten hylle har hun Skriftene, Hjelpeforeningens bøker og andre av Kirkens bøker. Hun har skapt en åndelig havn i sitt hjem, og hun er et lys for alle i sin gren.

Advarsler

Vi vet at mange søstre lever under knugende eller farlige omstendigheter. Enkelte er konstant sultne, og andre må hver dag samle mot for å fortsette i tro tross skuffelser og andres forræderi. Fordi vi lever i denne jords siste tid, er det tegn på stor strid overalt. Myter og misoppfatninger angående siste-dagers-hellige kvinners styrke, formål og standpunkt florerer. Rådende myter går ut på at vi er mindre viktige enn menn, at vi generelt sett er hyggelige, men lite opplyst, og at uansett hva vi gjør, vil vi aldri være gode nok til å bli akseptert av vår himmelske Fader. Som apostelen Peter sa, er det «blant dere ... falske lærere, slike som lurer inn vranglære som fører til fortapelse. De fornekter den Herre som kjøpte dem».¹

Mormons bok beskriver hva som skjer:

«For se, på den dag skal [Satan] rase i menneskenes barns hjerter og oppegge dem til vrede mot det som er godt.

Og andre vil han berolige og lulle

dem inn i en verdslig trygghet, så de sier: Alt er vel i Sion, ja, Sion trives, alt er vel. Og på denne måten bedrar djevelen deres sjeler og leder dem forsiktig ned til helvete.

Og se, andre lokker han bort og forteller dem at det ikke er noe helvete, og han sier til dem: Jeg er ingen djevel, for det er ingen. Og slik hvisker han i ørene deres inntil han fanger dem i sine redselsfulle lenker, som det ikke er noen befrielse fra.»²

I den økende oppfatning av at man har sine rettigheter, at det finnes unnskyldninger, apati og fristelser, risikerer Guds døtre som ikke er på vakt, ydmyke og inspirert, i større grad å bli det Skriftene beskriver som «kvinnfolk»³ som tilber en mengde «fremmede guder».⁴ Som følge av livets vanskeligheter og verdens populære falske lære tror dessverre mange søstre mer på mytene enn på sannheten. Det at de ikke er i harmoni med Guds plan, viser seg når man finner ut at mange søstre ikke gjør det som er nødvendig, som å be og lese Skriftene. Herren selv har sagt at dette er

«en advarsels dag, og ikke en dag for mange ord».⁵

Hjelpeforeningen ble organisert for å være et forsvar og et tilfluktssted

For å våke over, undervise og inspirere sine døtre i disse farlige tider, bemyndiget Gud profeten Joseph Smith til å organisere Kirkens kvinner. Denne organisasjon som er guddommelig utpekt og ledet av prestedømmet, kalles Hjelpeforeningen.

Hjelpeforeningens formål er å forberede Guds døtre til det evige livs velsignelser etter hvert som de vokser i tro og personlig rettskaffenhet, styrker familier og hjem, og oppsøker og hjelper andre som er i nød.

Hjelpeforeningen tydeliggjør vårt arbeid og forener oss som døtre av Gud som forsvarer hans plan. I vår tid med feilaktig identitet, forvirring og distraksjon er Hjelpeforeningen ment å være et kompass og en veileder som lærer trofaste kvinner sannheten. Dagens rettfærdige kvinner søker åpenbaring som utøses for å motstå forvirring, bekjempe ondskap og

åndelig nedbrytning, og de hever seg over personlige ulykker ved å styrke sin tro, sin familie og sitt hjem og ved å hjelpe andre.

Hjelpeforeningens historie og arbeid

Vårt presidentskap har bedt, fastet, overveid og rådført oss med profeter, seere og åpenbarere for å lære hva Gud vil vi skal gjøre for å hjelpe hans døtre å være sterke i møte med «den ulykke som skal komme over jordens innbyggere». ⁶ Vi har fått til svar at Kirkens søstre skulle kjenne og lære av Hjelpeforeningens historie. Å forstå Hjelpeforeningens historie styrker trofaste kvinners grunnleggende identitet og verdi.

Som følge av dette blir en historie om Hjelpeforeningen for Kirken utarbeidet, og den vil bli tilgjengelig så vi kan bruke den neste år. Mens vi ser frem til denne, får Hjelpeforeningens historie øket oppmerksomhet, som på siden for besøkende lærerinner i *Liahona*. Arbeidet med historien har vært en inspirert erfaring ledet ved åpenbaring.

Mens vi har studert Hjelpeforeningens historie, har vi lært at Herrens visjon og formål med Hjelpeforeningen ikke var et søvndyssende møte på søndag. Han hadde i tankene noe langt mer enn en klubb for kvinner eller en underholdningsgruppe for spesielt interesserte.

Hans hensikt var at Hjelpeforeningen skulle bygge opp hans folk og forberede dem til templets velsignelser. Han etablerte denne organisasjonen for at hans døtre skulle gå inn for hans verk og for å be dem bidra til å bygge opp hans rike og styrke Sions hjem.

Historien lærer oss hvem vi er

Vi studerer vår historie for å lære hvem vi er. Gode kvinner over hele verden hungret etter å kjenne sin

identitet, verdi og betydning. Å studere og anvende Hjelpeforeningens historie definerer og uttrykker hvem vi er som vår Frelser, Jesu Kristi disipler og tilhengere. Vår trofasthet og tjeneste er tegn på vår omvendelse og pliktroskap når det gjelder å minnes ham og følge ham. I juli 1830, i begynnelsen av Kirkens gjenopprettelse, valgte Herren sin første kvinnelige leder i denne evangelieutdeling og sa i en åpenbaring til henne: «Jeg taler til deg, min datter Emma Smith, for sannelig sier jeg deg, alle som mottar mitt evangelium, er sønner og døtre i mitt rike.» ⁷

Hjelpeforeningens historie lærer oss at vår himmelske Fader kjenner sine døtre. Han elsker dem, han har gitt dem spesielle ansvarsoppgaver, og han har talt til dem og ledet dem gjennom deres oppgaver på jorden. Dessuten hever og bekrefter Hjelpeforeningens historie kvinners status og viser hvordan de arbeider sammen med trofaste prestedømsledere.

Historien lærer oss hva vi skal gjøre

Vi studerer vår historie for å lære hva vi skal gjøre. Gjennom vår historie lærer vi hvordan vi skal forberede oss til det evige livs velsignelser. Hjelpeforeningen som organisasjon har alltid hatt ansvar for å organisere søstrenes innsats i Sions menigheter og grener. Gjennom Hjelpeforeningens møter, besøkende lærerinneres virksomhet og deres samlede tjeneste blir Guds døtre undervist, våket over og inspirert i sitt ansvar i Herrens verk og rike. Hjelpeforenings-presidenter i menigheter og grener blir beskikket til å lede dette arbeidet.

På dette møtet for et år siden ble retningslinjene for Hjelpeforeningens møter kunngjort. Vi er glad for å rapportere at i de fleste menigheter og grener over hele verden har Hjelpeforeningens presidentskaper og søstre

ønsket disse retningslinjene og tanken bak dem velkommen. Det har vært en glede å se en fornyelse av Hjelpeforeningens historiske formål og arbeid. Vi har også sett at Hjelpeforeningens verdighet, identitet og aktualitet er øket nå som alle søstrenes møter ganske enkelt kalles og kunngjøres som det de er, nemlig Hjelpeforenings-møter. Vi ser at tro og personlig rettskaffenhet styrkes, at familier og hjem styrkes, og at Hjelpeforeningens søstre yter mer hjelp gjennom riktig bruk av Hjelpeforeningens møter. Alle retningslinjer for Hjelpeforeningens møter, besøkende lærerinner og annet arbeid i Hjelpeforeningen har sitt grunnlag i Hjelpeforeningens historie og blir godkjent av Det første presidentskap.

Det har alltid vært et ansvar for Hjelpeforeningen å delta i frelsens verk. Helt fra den gjenopprettede kirkes begynnelse har søstrene vært der som de første, de siste og alltid for å reagere på hverdagens hendelser. Fra Hjelpeforeningen går søstre for å virke i Primær, Unge kvinner, Søndagsskolen og annet, og de er som varder med lys og dyd for den oppvoksende generasjon. Personlig tjeneste oppbygger hver enkelt søster, og millioner av trofaste kvinners forente tjeneste skaper en enorm troens kraft i Herrens verk. Historien viser at siden gjenopprettelsens begynnelse har søstre stått i fremste linje for å dele evangeliet med andre, og de fortsetter med dette når de er på misjon, forbereder unge menn og kvinner til å reise på misjon, og når de inviterer sine venner, naboer og familiemedlemmer til å ta del i evangeliets velsignelser. Vi lærer også av historien at profeten Joseph Smith brukte Hjelpeforeningens møter til å undervise søstrene om deres forberedelse til templet. I dag fortsetter slektshistorie og tempelarbeid å være noen av de viktigste

forpliktelser for Hjelpeforeningen.

Å forstå vårt historiske formål hjelper kvinner å lære å prioritere riktig så de ikke bruker «penger på det som er uten verdi, eller deres arbeide på det som ikke tilfredsstillende».⁸ Hjelpeforeningen har alltid hatt ansvar for å gjøre som apostelen Paulus forkynte – å lære unge kvinner å være edrue, taktfulle og kyske, og lære dem som er gift å elske sine menn, elske sine barn og styrke sitt hjem.⁹ Hjelpeforeningens historie lærer oss å ta oss av det som er vesentlig og som vil frelse og helliggjøre oss, og det som er nødvendig for å gjøre oss selvhjulpne og nyttige i Herrens rike.

Et konstant tema i vår historie er at søstre som benytter Den hellige ånds kraft, virker med Herrens inspirasjon og mottar åpenbaring for sine ansvarsoppgaver.

Historien forener trofaste kvinner

Vi studerer vår historie fordi den forener trofaste kvinner.

Hjelpeforeningens historie er en åndelig historie om sterke, trofaste, målbevisste kvinner. Som en del av Herrens gjenopprettede kirke finnes Hjelpeforeningen nå i nesten 170 nasjoner. Overalt i verden kan enhver voksen kvinne i Herrens kirke bli gitt store og viktige ansvarsoppgaver.

Unge piker og unge kvinner i Kirken lærer å sette seg mål gjennom programmene Tro på Gud og Personlig fremgang, som retter deres oppmerksomhet mot templet og deres fremtidige ansvarsoppgaver. I Hjelpeforeningen fortsetter de å gå fremover mot templets velsignelser og evig liv ved å vokse i tro og personlig rettskaffenhet, styrke sin familie og sitt hjem, og oppsøke og hjelpe dem som er i nød. Trofaste søstre lærer å gjøre dette uten mye bifall og anerkjennelse for arbeidet de gjør. Det er fordi Hjelpeforeningen lykkes ved å følge vår Herre Jesu Kristi læresetninger. Han sa at når vi gir våre almisser (eller gaver) i det skjulte, vil vår Fader i himmelen,

som ser i det skjulte, lønne oss i det åpenbare.¹⁰

Gjennom Hjelpeforeningens historie og arbeid blir vi forbundet med et stort, verdensomspennende søsterfelleskap av unge og gamle, rike og fattige, skolerte eller uskolerte, enslige og gifte, Guds sterke og urokkelige døtre.

Kunnskap om historien kan hjelpe oss å forandre oss

Vi studerer vår historie fordi den hjelper å forandre oss. Til syvende og sist er historiens verdi ikke så mye knyttet til datoer, tider og steder. Den er verdifull fordi den lærer oss prinsippene, formålene og mønstrene vi skal følge, og den hjelper oss å vite hvem vi er og hva vi skal gjøre, og den forener oss med hensyn til å styrke Sions hjem og bygge opp Guds rike på jorden. Når Hjelpeforeningen fungerer på en inspirert måte, kan den erstatte frykt, tvil og selvishet med tro, håp og nestekjærlighet. Etter hvert som vi fremmer Herrens verk, vil Hjelpeforeningens historie fortsette å bli skrevet av trofaste søstre over hele verden. Herren styrker Hjelpeforeningen her og nå, og forbereder en strålende fremtid for sine døtre.

Jeg bærer vitnesbyrd for dere om at vår himmelske Fader og hans Sønn, Jesus Kristus, virkelig lever. Gjennom profeten Joseph Smith ble evangeliet, den gode nyhet om vår identitet og vårt formål, gjengitt til jorden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 Peter 2:1.
2. 2 Nephi 28:20-22.
3. 2 Timoteus 3:6.
4. Josva 24:23.
5. Lære og pakter 63:58.
6. Lære og pakter 1:17.
7. Lære og pakter 25:1.
8. 2 Nephi 9:51.
9. Se Titus 2:4-5.
10. Se Matteus 6:4; 3 Nephi 13:4.

Av Silvia H. Allred

Førsterådgiver i Hjelpeforeningens presidentskap på generalplan

Standhaftig og urokkelig

Hvis vi er trofaste og holder ut til enden, vil vi motta alle vår himmelske Faders velsignelser, ja, evig liv og opphøyelse.

Jeg er takknemlig for å være en del av denne samlingen av trofaste kvinner over hele verden. Jeg har møtt tusenvis av dere i forskjellige land. Deres trofasthet og hengivenhet har styrket meg. Deres eksempel på godhet og plikttroskap overfor evangeliet har inspirert meg. Deres uselviske tjeneste i stillhet og deres uttalte vitnesbyrd og overbevisning har gjort meg ydmyk.

I kveld vil jeg stille dere alle de samme spørsmål som jeg har stilt mange av dere i våre samtaler:

1. Hva hjelper dere å være standhaftige og urokkelige når dere møter utfordringene som setter deres tro på prøve?
2. Hva holder dere oppe gjennom prøvelser og motgang?
3. Hva hjelper dere å holde ut og bli en sann disippel av Kristus?

Noen av svarene dere har gitt meg, er bl.a.:

1. Din kunnskap om at vår himmelske Fader elsker deg og har omsorg for deg.
2. Ditt håp om at alle velsignelsene

som er lovet de trofaste, vil bli oppfylt gjennom Jesu Kristi sonoffer.

3. Din kunnskap om forløsningsplanen.

Mitt budskap i dag vil utdype disse troserklæringene som har kommet fra hjertet.

I Romerbrevet 8:16 leser vi: «Ånden selv vitner sammen med vår ånd at vi er Guds barn.» Den første gang jeg husker jeg følte helt sikkert at min himmelske Fader kjente meg, elsket meg og hadde omsorg for meg, var da jeg gikk ned i dåpens vann 15 år gammel. Før da visste jeg at Gud var til og at Jesus Kristus var verdens Frelser. Jeg trodde på dem og elsket dem, men jeg hadde aldri følt deres kjærlighet og omsorg for meg personlig før den dagen da jeg frydet meg over anledningen til å inngå dåpspakten.

Jeg innså hvilket stort mirakel det var at misjonærene hadde funnet og undervist meg, spesielt med bare en håndfull misjonærer blant to millioner mennesker! Jeg visste da at min himmelske Fader kjente meg og elsket meg på en slik spesiell måte at han ledet misjonærene til mitt hjem.

Jeg vet nå at Gud er en kjærlighetens Gud. Dette er slik fordi vi er hans barn og han ønsker at vi alle skal oppleve glede og evig lykke. Hans gjerning og herlighet er at vi kan oppnå udødelighet og evig liv.¹ Derfor sørget han for en evig plan for lykke for oss. Vår hensikt i livet er å oppnå evig liv og opphøyelse for oss selv og hjelpe andre til det samme. Han skapte denne jord for at vi skulle få et fysisk legeme og vår tro bli prøvet. Han ga oss den dyrebare gave handlefrihet, som gjør at vi kan velge veien som fører til evig lykke. Vår himmelske Faders forløsningsplan er for deg og meg. Den er for alle hans barn.

«Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, til mann og kvinne skapte han dem.

Og Gud velsignet dem og sa til dem: Vær fruktbare og bli mange, fyll jorden.»²

«Og han ga dem bud, at de skulle tilbe Herren sin Gud ... Og Adam var lydig mot Herrens bud.»³

Adam og Eva fikk barn, og planen fortsatte å bli gjennomført.

Jeg vet at vi alle har en nødvendig og vesentlig rolle som en Guds datter. Han har skjenket sine døtre guddommelige egenskaper i den hensikt at de skal fremme hans verk. Gud har betrodd kvinner det hellige verk å føde og oppdra barn. Intet annet arbeid er viktigere. Det er et hellig kall. Den edleste oppgave for en kvinne er det hellige arbeid å bygge opp evige familier, ideelt sett sammen med sin ektemann.

Jeg er klar over at noen av våre søstre ennå ikke har mottatt velsignelsene knyttet til ekteskap eller barn. Jeg forsikrer dere om at når tiden er inne, vil dere motta alle velsignelser som er lovet de hellige. Dere må «streve fremover med standhaftighet i Kristus og ha et fullkomment, klart håp og holde

ut til enden» for å få evig liv.⁴ I et evig perspektiv skal de savnede velsignelser «kun vare et øyeblikk».⁵

Dessuten trenger dere ikke være gift for å holde budene og hjelpe familier, venner og naboer. Deres gaver, talenter, ferdigheter og åndelige styrke trengs i stor grad for å bygge opp riket. Herren stoler på at dere er villige til å utføre disse nødvendige oppgaver.

Herren sier:

Jeg vil ikke glemme deg.

«Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg, dine murer står alltid for meg.»⁶

Herren elsker dere. Han vet om deres håp og skuffelser. Han vil ikke glemme dere, for deres smerter og lidelser står alltid klart for ham.

Det største uttrykk for Guds kjærlighet til oss var at han var villig til å sende sin elskede Sønn, Jesus Kristus, for å sone for våre synder og være vår Frelser og Forløser.

I Johannes 3:16 leser vi: «For så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn,

den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.»

Frelseren sier: «Likesom Faderen har elsket meg, så har jeg elsket dere.»⁷

Jesu Kristi villighet til å være offerlammet var et uttrykk for hans kjærlighet til Faderen og hans uendelige kjærlighet til enhver av oss.

Jesaja beskriver Frelserens lidelse: «Våre sykdommer har han tatt på seg, og våre piner har han båret...

Han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger ... Ved hans sår har vi fått legedom.»⁸

Herren selv har erklært: «Jeg, Gud, har lidd dette for alle for at de ikke skulle lide, hvis de ville omvende seg.»⁹

Han brøt dødens bånd og gjorde det mulig for hele menneskeheten å oppstå. Han ga oss udødelighetens gave.

Jesus Kristus påtok seg våre synder, led og døde for å tilfredsstille

rettferdighetens krav, så vi ikke må lide hvis vi omvender oss.

Vi viser at vi godtar Jesus Kristus som vår Frelser når vi setter vår lit til ham, omvender oss fra våre synder og mottar de frelsende ordinanser som er nødvendige for å komme inn i Guds nærhet. Disse frelsende ordinanser er symboler på paktene vi inngår. Paktene om lydighet mot hans lover og bud binder oss til Gud og styrker vår tro. Vår tro og standhaftighet i Kristus vil gi oss det mot og den selvtillit vi trenger for å møte livets utfordringer, som er en del av vår jordiske erfaring.

Like etter at min mann ble kalt til å presidere over Paraguay Asunción misjon i 1992, var vi tilstede ved en grenskonferanse på et isolert sted i Chaco i Paraguay.¹⁰ Vi kjørte fire timer på en vei med fast dekke og deretter syv timer til på en primitiv vei. Farene og ubehaget ved den lange turen ble snart glemt da vi hilste på de glade medlemmene i Mistolar som ønsket oss velkommen.

Auckland, New Zealand

Julio Yegros var den unge grens-presidenten, og han og hans hustru, Margarita, var én av de få familiene som var blitt beseglet i templet. Jeg ba dem fortelle om sin erfaring i forbindelse med turen til templet.

På den tiden var det nærmeste tempel Buenos Aires tempel i Argentina. Turen fra Mistolar tok 27 timer én vei for å komme til templet, og de hadde reist med sine to små barn. Det var svært kaldt og midt på vinteren, men med stort offer kom de til templet og ble beseglet som en evig familie. På tilbaketuren ble de to småbarna svært syke og døde. De begravet dem underveis og kom tomhendt hjem. De var bedrøvet og ensomme, men forbløffende nok følte de ro og fred. De sa om erfaringen: «Våre barn ble beseglet til oss i Herrens hus. Vi vet at vi vil få dem tilbake for hele evigheten. Denne kunnskap har gitt oss fred og trøst. Vi må forbli verdige og trofaste mot paktene vi inngikk i templet, så vil vi bli gjenforenet med dem.»

Hvordan styrker vi vår tro og vårt håp for å bli som disse trofaste medlemmene fra Paraguay?

Hvordan styrker vi vår tro på forsikringene jeg har hørt om og om igjen fra så mange av dere, om at dere tror på Guds kjærlighet til dere, at dere har tillit til at dere vil motta hans velsignelser, og at dere forstår forløsningsplanen gjennom vår Frelser Jesus Kristus og

den viktige rolle dere har i hans plan?

Jeg vil foreslå fire ting som har hjulpet meg: Bønn, skriftstudium, lydighet og tjeneste.

Bønn

Bønn er å kommunisere med vår himmelske Fader. Når vi ber, erkjenner vi vår tro på ham og hans evne til å velsigne oss.

I Alma 37:37 leser vi: «Søk råd hos Herren i alt du foretar deg, og han vil lede deg til det gode. Ja, når du legger deg ned om kvelden, så legg deg ned for Herren, så han kan våke over deg når du sover, og når du står opp om morgenen, så la ditt hjerte være fylt av takk til Gud. Og hvis du gjør disse ting, skal du bli løftet opp på den siste dag.»

Skriftstudium

Kunnskap og forståelse av vår himmelske Faders plan hjelper oss å vite hvem vi er og hva vi skulle bli.

Herren befalte: «Dere gransker Skriftene, fordi dere mener at dere har evig liv i dem – og disse er det som vitner om meg.»¹¹

Det er svært nødvendig for hver kvinne å studere Skriftene. Når vi blir bedre kjent med sannhetene i Skriftene, vil vi bli i stand til å anvende dem, og vi får større evne til å oppnå Guds hensikter. Daglig personlig bønn og skriftstudium innbyr også Den helige ånds innflytelse og kraft i vårt liv.

Lydighet

Herren sier: «Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud.»¹²

Når vi alltid er lydige, får vi hjelp til å utvikle guddommelige egenskaper og forandre vårt hjerte.

I Lære og pakter får vi følgende retledning:

«Hold fast ved paktene som du har inngått...

Hold alltid mine bud, og du skal

motta en rettferdighetens krone.»¹³

Vår forpliktelse om å etterleve evangeliet styrker vår tro og vårt håp i Jesus Kristus.

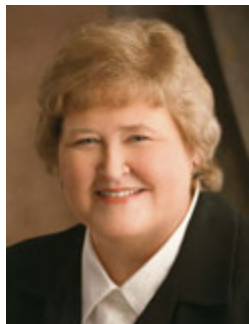
Tjeneste

Vi har mange anledninger til å tjene Ham. Hver søster blir bedt om å finne og hjelpe de fattige og trengende blant oss og rundt oss. De «fattige og trengende» innbefatter også dem som har åndelige og følelsesmessige behov. Enhver har også blitt pålagt å frelse våre avdøde, noe som kan gjøres ved å arbeide med slektshistorie og utføre tempelarbeid. Vi har blitt befalt å dele evangeliet med andre, og det er mange måter å delta i misjonærarbeid på. Alt dette er måter vi kan tjene Herren på. Vår himmelske Fader forventer at de sterke skal styrke de svake, og din egen tro vil bli styrket når du styrker og hjelper hans barn.

Jeg vet at vår himmelske Fader elsker alle sine barn fullkomment, hver især og alltid. Jeg vet at vi som kvinner har en vesentlig rolle i planen for lykke. Vår beste innsats er alt han krever av oss, og enhver av oss trengs til å bygge opp riket. Forsoningen er reell. Jesus Kristus er vår Frelser og Forløser. Jeg vitner om at hvis vi er trofaste og holder ut til enden, vil vi motta alle vår himmelske Faders velsignelser, ja, evig liv og opphøyelse. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Moses 1:39.
2. 1. Mosebok 1:27-28.
3. Moses 5:5.
4. 2 Nephi 31:20.
5. Lære og pakter 121:7.
6. Jesaja 49:15-16.
7. Johannes 15:9.
8. Jesaja 53:4-5.
9. Lære og pakter 19:16.
10. Det golde, glissent befolkede område i det vestlige Paraguay.
11. Johannes 5:39.
12. Johannes 14:15.
13. Lære og pakter 25:13, 15).

Av Barbara Thompson

Annenrådgiver i Hjelpeforeningens presidentskap på generalplan

Vær barmhjertige, utgjør en forskjell

Det skjønne ved besøkende lærerinnens virksomhet er å se liv bli forandret, tårer tørket bort, vitnesbyrd som styrkes, personer elsket, familier styrket.

Mine kjære søstre, hvilken velsignelse det er å være sammen med dere, å føle deres styrke og kjærlighet til Herren. Takk for den kjærlighet og barmhjertighet dere viser andre daglig.

I Hjelpeforeningens første tid i Nauvoo vet vi at søstre dro fra hus til hus. De hjalp hverandre, undersøkte behov, bragte mat, tok seg av de syke og viste medfølelse med hver kvinne og hennes familie.¹ Dette får meg til å tenke på et vers i Judas' brev: Vær barmhjertige, utgjør en forskjell.² Når jeg tenker over dette verset og hva det betyr, går mine tanker til Frelseren og de mange gangene Skriftene omtaler Kristi kjærlighet og den medfølelse han hadde med alle.

I Det nye testamente leser vi ofte at Kristus følte «medynk»³ med folket idet han reagerte på deres behov. Han viste barmhjertighet når han så at de var sultne og han ga dem mat, eller når de var syke og han helbredet dem, eller når de trengte åndelig føde og han underviste dem.

Barmhjertighet betyr å føle kjærlighet til og medfølelse med en annen. Det betyr å ha forståelse og et ønske

om å lindre andres lidelse. Det betyr å vise vennlighet og ømhet overfor andre.

Frelseren har bedt oss gjøre det han har gjort,⁴ bære hverandres byrder, trøste dem som trenger trøst, sørge med dem som sørger,⁵ gi de sultne mat, besøke de syke,⁶ styrke de svake, løfte de hengende hender⁷ og «lære hverandre rikets lære».⁸ For meg beskriver disse ordene og handlingene besøkende lærerinner – de som tjener andre.

Besøkende lærerinner gir kvinner anledning til å våke over, styrke og undervise hverandre. Mye i likhet med en lærer i Det aronske prestedømme som blir pålagt ansvaret for «alltid å våke over kirken, være til hjelp for medlemmene og styrke dem»,⁹ viser en besøkende lærerinne sin kjærlighet ved ydmykt å ha omtanke for hver kvinne hun blir kalt til å tjene.

Søster Julie Beck har gitt oss denne påminnelsen: «Fordi vi følger Jesu Kristi eksempel og læresetninger, verdsetter vi dette hellige oppdrag som består i å elske, kjenne, tjene, forstå, undervise og virke på hans vegne.»¹⁰

I dag ønsker jeg å snakke om to ting:

- De velsignelser du gir andre når du virker som besøkende lærerinne.
- Og velsignelsene du mottar når du hjelper andre.

Velsignelsene du gir andre når du virker som besøkende lærerinne

For ikke lenge siden snakket jeg med en gruppe kvinner i Anchorage i Alaska. Det var omkring 12 kvinner i rommet, og 6 til sluttet seg til oss via høytalende telefon fra byer og tettsteder over hele Alaska. Mange av disse kvinnene bodde flere hundre kilometer unna kirkebygningen. Disse kvinnene underviste meg om besøkende lærerinnens virksomhet.

Å avlegge et personlig besøk til alle søstrene ville kreve en flytur, båttur eller en lang biltur. Det er åpenbart at tid og utgifter gjorde hjemmebesøk umulig. Men disse søstrene følte seg nær knyttet til hverandre fordi de ba inderlig for hverandre og søkte Den hellige ånds veiledning for å vite hva deres søstre trengte, selv om de ikke avla personlige besøk særlig ofte. De klarte å holde kontakten ved hjelp av telefon, Internett og post. De virket med kjærlighet fordi de hadde inngått pakter med Herren og ønsket å velsigne og styrke sine søstre.

Et annet trofast par besøkende lærerinner i Den demokratiske republikken Kongo spaserte lange strekninger for å besøke en kvinne og hennes lille barn. Disse søstrene forberedte ydmykt et budskap og ønsket å vite hvordan de virkelig kunne bety noe for den kjære kvinnen de besøkte. Kvinnen var begeistret for deres besøk. For henne var deres besøk et budskap fra himmelen. Da de besøkende lærerinner kom til hennes beskjedne hjem, ble søsteren, hennes

familie og de besøkende lærerinner alle oppløftet og velsignet. Den lange spaserturen syntes ikke som et offer. Disse besøkende lærerinner hadde barmhjertighet. De utrettet noe godt og var en velsignelse for denne kvinnen.

Lange avstander, kostnader og sikkerhet gjør personlige, månedlige kontakter umulige i noen områder av Kirken, men ved kraften i personlig åpenbaring finner søstre som virkelig søker å elske hverandre og våke over og styrke hverandre, meningsfylte måter å utføre dette kallet fra Herren på.

En inspirert Hjelpeforenings-president rådfører seg med sin biskop og gir ved hjelp av bønn oppdrag til besøkende lærerinner for å hjelpe ham å våke over og ta seg av hver kvinne i menigheten. Når vi forstår denne prosessen med rådslagning og åpenbaring, forstår vi bedre vårt viktige ansvar for å tjene og kan med større tillit stole på at Ånden vil lede vår innsats.

Jeg er en som har besøkt flere kvinner hver måned og så stolt erklært med et lettelsens sukk: «Nå har jeg utført min oppgave som besøkende lærerinne!» Nåvel, det jeg rapporterer kan være gjort, men hvilken skam hvis det er den eneste grunn til at jeg gjør det.

Det skjønnede ved besøkende lærerinner er ikke å se 100 prosent på rapporten. Det er å se liv bli forandret, tårer tørket bort, vitnesbyrd som styrkes, personer elsket, familier styrket, mennesker oppmuntret, de sultne gitt mat, de syke besøkt og de som sørger, gitt trøst. Besøkende lærerinneres virksomhet blir faktisk aldri *fullført*, for vi våker over og styrker bestandig.

En annen velsignelse ved besøkende lærerinner er å styrke enhet og kjærlighet. Skriftene rettleider oss om hvordan vi kan oppnå dette: «Og han befalte dem at ... de skulle se fremover, være enige, ha én tro og én dåp og la sine hjerter være knyttet sammen i enighet og i kjærlighet til hverandre.»¹¹

Mange kvinner har fortalt at grunnen til at de ble aktive i Kirken igjen, var en trofast besøkende lærerinne som kom måned etter måned og betjente dem, reddet dem, var glad i dem, velsignet dem.

Noen ganger vil budskapet være det viktigste du gir under et bestemt besøk. Noen kvinner får liten åndelig næring utenom det budskap du kommer med. Budskapene i *Liahona* er evangeliske budskap som hjelper hver kvinne å styrke sin tro og sin familie, eller som vektlegger barmhjertighetstjeneste.

Til tider vil den viktigste velsignelse av ditt besøk være bare å lytte. Å lytte gir trøst, forståelse og helbredelse. Andre ganger må du kanskje brette opp ermene og gå i gang med det som skal gjøres i hjemmet, eller berolige et gråtende barn.

Velsignelsene du mottar når du hjelper andre

Velsignelsene du mottar når du hjelper andre er mange. Jeg har noen ganger sagt: «Nå må jeg få gjort mitt oppdrag som besøkende lærerinne!»

(Det var de gangene jeg glemte at jeg besøkte og underviste kvinner. Det var de gangene jeg så på dette som en byrde istedenfor som en velsignelse.) Jeg kan ærlig si at når jeg dro ut som besøkende lærerinne, følte jeg meg alltid bedre. Jeg ble oppløftet, følte meg elsket og velsignet, vanligvis mer enn søsteren jeg besøkte. Min kjærlighet økte. Mitt ønske om å tjene vokste. Jeg så hvilken vakker måte vår himmelske Fader har planlagt for oss til å våke over og vise omsorg for hverandre på.

Andre velsignelser ved å være besøkende lærerinne er at vi blir kjent med og blir venner med noen som vi kanskje ellers ikke har kjent så godt. Til tider lar dette oss være svar på en annens bønner. Personlig åpenbaring og åndelige erfaringer er også nært knyttet til besøkende lærerinneres virksomhet.

Jeg har hatt noen av de mest ydmykende, gledelige og åndelige erfaringer i livet når jeg har sittet hjemme hos kvinner i min egen menighet og rundt om i verden. Vi har undervist hverandre i evangeliet. Vi har grått sammen, ledd sammen, løst problemer sammen, og jeg har blitt oppløftet og velsignet.

En kveld i slutten av måneden forberedte jeg meg til å dra fra byen og hadde fremdeles ikke besøkt en av mine søstre. Det var litt sent på kvelden. Jeg hadde ingen avtale. Jeg ringte ikke. Jeg hadde ingen ledsager. Men jeg kom til at det var viktig å besøke min venninne Julie. Julies datter, Ashley, var født med benskjørhet. Ashley var nesten seks år gammel, men hun var veldig liten og kunne ikke gjøre stort mer enn å bevege armene og snakke. Hun lå på et lammeskinns-teppe hele dagen, hver dag. Ashley var et lykkelig og muntert barn, og jeg likte å være sammen med henne.

Da jeg kom hjem til dem denne kvelden, ba Julie meg inn, og Ashley

ropte at hun ville vise meg noe. Jeg gikk inn og knelte ned på gulvet på den ene siden av Ashley, og moren var på den andre siden. Ashley sa: «Se hva jeg kan gjøre!» Så, med litt hjelp av moren, klarte Ashley å snu seg over på siden og tilbake igjen. Det hadde tatt henne nesten seks år å nå dette fantastiske målet. Da vi klappet og jublet og lo og gråt sammen ved denne spesielle anledningen, takket jeg min himmelske Fader for at jeg hadde dratt ut som besøkende lærerinne og ikke gått glipp av denne store begivenheten. Selv om det er mange år siden dette besøket og søte Ashley har gått bort, vil jeg alltid være takknemlig for at jeg hadde denne spesielle opplevelsen med henne.

Min egen kjære mor var en strålende og trofast besøkende lærerinne i mange år. Hun tenkte stadig på hvordan hun kunne velsigne familiene hun besøkte. Hun viste barna til kvinnene hun besøkte spesiell oppmerksomhet, og håpet å styrke familier. Jeg kan huske en femåring som kom løpende bort til min mor i kirken og erklærte: «Du er min besøkende lærerinne. Jeg

er glad i deg!» Å være en del av livet til flotte kvinner og deres familier var en velsignelse for min mor.

Ikke alle erfaringer i forbindelse med besøkende lærerinner er gode og herlige. Noen ganger er det hardt, som å besøke et hjem der du egentlig ikke er velkommen, eller det er vanskelig å treffe en søster med en svært travel timeplan. Det kan ta lengre tid å utvikle et godt forhold til noen søstre. Men når vi oppriktig søker å bli glad i, ha omtanke for og be for søsteren, vil Den hellige ånd hjelpe oss å finne en måte å våke over og styrke henne på.

President Thomas S. Monson er en mester i å tjene slik Frelseren gjorde. Man ser at han stadig besøker og hjelper andre. Han har sagt: «Vi er omgitt av mennesker som trenger vår oppmerksomhet, vår oppmuntring, vår støtte, vår trøst og vår vennlighet... Vi er Herrens hender her på jorden, med befaling om å tjene og bygge opp hans barn. Han er avhengig av oss alle.»¹²

«Og ingen kan hjelpe til med dette arbeidet med mindre [hun]

er ydmyk og full av kjærlighet, har tro, håp og kjærlighet og er måteholden i alt som [hun] blir betrodd å ta vare på.»¹³

Kvinnene vi besøker og underviser, er blitt betrodd i vår varetekt. La oss ha kjærlighet og barmhjertighet og på den måten utgjøre en forskjell for dem som har blitt betrodd oss.

Søstre, jeg er glad i dere. Jeg ber om at dere vil føle vår himmelske Faders og vår Frelser Jesu Kristi kjærlighet. Jeg vitner for dere at Frelseren lever, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon, and Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), 32-33.
2. Se Judas 1:22.
3. Matteus 9:36; 14:14.
4. Se Johannes 13:15.
5. Se Mosiah 18:8-9.
6. Se Mosiah 4:26.
7. Se Lære og pakter 81:5.
8. Lære og pakter 88:77.
9. Lære og pakter 20:53.
10. Julie B. Beck, «Hjelpeforeningen: Et hellig verk», *Liahona*, nov. 2009, 113.
11. Mosiah 18:21.
12. Thomas S. Monson: «Hva har jeg gjort for noen i dag?» *Liahona*, nov. 2009, 86.
13. Lære og pakter 12:8.

Av president Thomas S. Monson

Kjærlighet svikter aldri

Må vi alle ha Kristi rene kjærlighet til våre medreisende på denne reisen gjennom livet, istedenfor å være dømmende og kritiske overfor hverandre.

I kveld har vår sjel strakt seg mot himmelen. Vi har blitt velsignet med vakker musikk og inspirerte budskap. Herrens ånd er her. Jeg ber om at jeg må bli inspirert av ham når jeg nå deler noen av mine tanker og følelser med dere.

Jeg begynner med en kort anekdote som illustrerer et poeng jeg gjerne vil belyse.

Et ungt par, Lisa og John, flyttet til et nytt nabolag. En morgen da de spiste frokost, tittet Lisa ut av vinduet og så at naboen ved siden av hengte ut klesvasken.

«Det tøyet er ikke rent!» utbrøt Lisa. «Naboen vår vet ikke hvordan hun får tøyet rent!»

John så på, men forholdt seg taus.

Hver gang naboen hengte ut tøy, kom Lisa med de samme bemerkningene.

Noen uker senere ble Lisa overrasket da hun tittet ut av vinduet og så en pen og ren klesvask henge i naboen sine hage. Hun sa til mannen sin: «Se John, hun har endelig lært å vaske ordentlig! Jeg undres hvordan hun gjorde det.»

John svarte: «Vel, kjære, jeg kan svare deg. Det kan være interessant for deg å vite at jeg sto tidlig opp i morges og vasket vinduene våre!»

I kveld vil jeg gjerne dele noen

tanke med dere om hvordan vi betrakter hverandre. Ser vi gjennom et vindu som trenger vask? Feller vi en dom uten å kjenne alle fakta? Hva ser vi når vi ser på andre? Hvilke tanker gjør vi oss om dem?

Frelseren sa: «Døm ikke.»¹ Han fortsatte: «Hvorfor ser du flisen i din brors øye, men bjelken i ditt eget øye blir du ikke var?»² Eller, for å omskrive det: Hvorfor ser du det du tror er skittent tøy utenfor naboens hus, men betrakter ikke det skitne vinduet i ditt eget?

Ingen av oss er fullkommen. Jeg kjenner ingen som vil påstå å være det. Av en eller annen grunn og tross våre egne ufullkommenheter har vi likevel en tendens til å påpeke andres. Vi bedømmer det de gjør eller ikke gjør.

Vi kan på ingen måte vite hva en annen føler, hvilke intensjoner eller omstendigheter vedkommende har som kan si eller gjøre noe vi finner grunn til å kritisere. Derfor befalingen: «Døm ikke.»

For 47 år siden på denne generalkonferansen ble jeg kalt til De tolv apostlers quorum. Da hadde jeg virket i en av Kirkens prestedømskomiteer på generalplan, så før mitt navn ble presentert, satt jeg sammen med de andre medlemmene av den

prestedsømskomiteen, slik det var forventet av meg. Men min hustru ante ikke hvor hun skulle gå og hvem hun kunne sitte sammen med, og hun klarte faktisk ikke å finne noen plass i Tabernaklet. En kjær venn av oss, som var medlem av et av utvalgene på generalplan og som satt på den plassen som var beregnet for utvalgsmedlemmene, ba søster Monson sette seg sammen med henne. Denne kvinnen visste ikke noe om mitt kall – som ville bli kunngjort snart – men hun fikk øye på søster Monson, forsto at hun var bekymret og tilbød henne vennlig en plass. Min kjære hustru ble lettet og takknemlig for denne vennlige gest. Men da hun satte seg, hørte hun høy hvisking bak seg. En av kvinnene i utvalget ga uttrykk for sin irritasjon til dem som satt rundt henne, over at et av utvalgsmedlemmene kunne være så freidig å invitere en «outsider» å sitte på plassen som var reservert for dem. Det fantes ingen unnskyldning for hennes uvennlighet, uansett *hvem* som var blitt invitert til å sitte der. Men jeg kan bare tenke meg hva denne kvinnen følte da hun fikk vite at «inntrengeren» var hustruen til den nyeste apostel.

Vi er ikke bare tilbøyelige til å bedømme andres handlinger og ord, men mange av oss bedømmer utseende: klær, frisyre, størrelse. Listen kan fortsette i det uendelige.

En klassisk beretning om å dømme ut fra utseende ble trykt i et nasjonalt tidsskrift for mange år siden. Det er en sann beretning – en dere kan ha hørt, men som tåler å bli gjentatt.

En kvinne som het Mary Bartels, bodde på den andre siden av gaten rett overfor inngangen til et sykehus. Familien bodde i første etasje og leide ut rommene ovenpå til polikliniske pasienter på sykehuset.

En kveld kom en gammel mann

som virkelig så ille ut, til døren og spurte om det var et rom der han kunne være om natten. Han var lut og innskumpet, og ansiktet var skjevt og hovent – rødt og hudløst. Han sa han hadde lett etter et værelse siden midt på dagen uten å lykkes. «Jeg går ut fra det er på grunn av ansiktet,» sa han. «Jeg vet det ser fryktelig ut, men legen sier at det muligens blir bedre etter flere behandlinger.» Han antydte at han ville være glad for å få sove i gyngestolen på verandaen. Mens Mary snakket med ham, innså hun at denne lille, gamle mannen hadde et stort hjerte trengt inn i den lille kroppen. Alle rommene var fulle, men hun ba ham vente i stolen, så skulle hun finne et sted der han kunne sove.

Ved sengetid satte Marys mann frem en gjesteseng til mannen. Da hun tittet inn om morgenen, var sengetøyet pent sammenbrettet, og han var ute på verandaen. Han sa nei takk til frokost, men like før han gikk til bussen, spurte han om han kunne komme tilbake neste gang han skulle ha behandling. «Jeg vil ikke være til

det minste bry,» lovet han. «Jeg kan fint sove i en stol.» Mary forsikret ham om at han var velkommen tilbake.

Gjennom de årene han fikk behandling og oppholdt seg i Marys hjem, hadde den gamle mannen, som var fisker av yrke, alltid med seg gaver i form av sjømat eller grønnsaker fra hagen sin. Andre ganger sendte han pakker som post.

Når Mary mottok disse gode gavene, tenkte hun ofte på en bemerkning som naboen kom med etter at den vansirede, lute gamle mannen hadde dratt fra Marys hjem den første morgenen. «Lot du den fryktelig utseende mannen være hos dere i natt? Jeg sendte ham bort. Du kan miste kunder hvis du tar imot slike mennesker.»

Mary visste at de kanskje *hadde* mistet kunder en eller to ganger, men hun tenkte: «Om de bare hadde kjent ham, ville deres sykdommer kanskje blitt lettere å bære.»

Etter at mannen var død, snakket Mary med en venn som hadde et drivhus. Da hun betraktet vennens

blomster, la hun merke til en vakker, gyllen krysantemum, men ble forbauset over at den sto i en bulket, gammel, rusten bønne. Vennen forklarte: «Jeg hadde ikke nok pletter og visste hvor vakker denne ville bli. Så tenkte jeg at det ikke gjorde noe om den begynte i dette gamle spannet. Det er bare for kort tid, inntil jeg kan sette den ut i hagen.»

Mary smilte og så for seg en slik scene i himmelen. «Her er en som er spesielt vakker,» kan Gud ha sagt da han kom til den lille, gamle mannens sjel. «Han vil ikke ha noe imot å begynne i denne lille, vanskapede kroppen.» Men det er lenge siden, og hvor høyt må ikke denne vakre sjel rage i Guds hage!³

Utseende kan være så bedragerisk, et så dårlig mål på en person. Frelseren formante: «Døm ikke etter synet.»⁴

En kvinne i en kvinneorganisasjon klaget en gang da en viss kvinne ble valgt til å representere organisasjonen. Hun hadde aldri møtt kvinnen, men hun hadde sett et bilde av henne og likte ikke det hun så, for hun mente

hun var overvektig. Hun bemerket: «Av de mange tusen kvinner i denne organisasjonen kunne man helt sikkert ha valgt en bedre representant.»

Sant nok, kvinnen som ble valgt, var ikke «modellslank». Men de som kjente henne og hennes egenskaper, så noe langt mer i henne enn det som ble reflektert i bildet. Bildet *viste* at hun hadde et vennlig smil og et trygt blikk. Det bildet *ikke* viste, var at hun var en lojal og omsorgsfull venn, en intelligent kvinne som elsket Herren og som elsket og tjente hans barn. Det viste ikke at hun var en frivillig i samfunnet og en hensynsfull og interessert nabo. Kort sagt, bildet viste ikke hvem hun faktisk var.

Jeg spør: Hvis holdninger, gjerninger og åndelighet ble reflektert i *fysiske trekk*, ville da ansiktet til kvinnen som klaget, være så vakkert som ansiktet til kvinnen hun kritiserte?

Mine kjære søstre, hver enkelt av dere er unik. Derre er forskjellige på mange måter. Det er noen av dere som er gift. Noen av dere er hjemme sammen med deres barn, mens andre arbeider utenfor hjemmet. Noen av dere har barn som har flyttet hjemmefra. Det er noen av dere som er gift, men ikke har barn. Det er noen som er skilt, og noen er enker. Mange av dere er enslige kvinner. Noen av dere har høyere utdanning, andre ikke.

Det er noen som har råd til siste mote, og noen som er glad de har et passende søndagsantrekk. Slike forskjeller er nesten endeløse. Frister disse forskjellene oss til å dømme hverandre?

Mor Teresa, en katolsk nonne som arbeidet blant de fattige i India det meste av livet, uttalte følgende dype sannhet: «Hvis du dømmer folk, har du ikke tid til å elske dem.»⁵ Frelseren har formant oss: «Dette er mitt bud at dere skal elske hverandre, likesom jeg har elsket dere.»⁶ Jeg spør: *Kan vi elske hverandre, slik Frelseren har befalt, hvis vi dømmer hverandre?* Og jeg svarer – med mor Teresa: Nei, det kan vi ikke.

Apostelen Jakob forkynte: «Den som mener at han [eller hun] dyrker Gud, og ikke holder sin tunge i tømme, men bedrar sitt eget hjerte, hans [eller hennes] gudsyndelse er forgyves.»⁷

Jeg har alltid verdsatt deres Hjelpeforenings-motto: «Kjærlighet svikter aldri.»⁸ Hva er nestekjærlighet? Profeten Mormon lærer oss at «kjærligheten er Kristi rene kjærlighet».⁹ I sitt farvelbudskap til lamanittene erklærte Moroni: «Hvis dere ikke har kjærlighet, kan dere på ingen måte bli frelst i Guds rike.»¹⁰

Jeg betrakter nestekjærlighet, eller «Kristi rene kjærlighet», å være det motsatte av kritikk og dømming. Når

jeg taler om nestekjærlighet, tenker jeg ikke akkurat nå på å avhjelpe lidelse ved å gi av det vi eier. Det er naturligvis nødvendig og riktig. Men i kveld tenker jeg på den kjærlighet som kommer til uttrykk når vi er tolerante overfor hverandre og overbærende med deres handlinger, den slags kjærlighet som tilgir og som er tålmodig.

Jeg tenker på den kjærlighet som får oss til å være medfølende, barmhjertige og omsorgsfulle, ikke bare under sykdom og lidelse og nød, men også når andre viser svakhet eller feiler.

Det er stort behov for slik kjærlighet som vier de ubemerkede oppmerksomhet, gir håp til de motløse, hjelp til de plagede. Sann nestekjærlighet er kjærlighet i handling. Behov for nestekjærlighet finnes overalt.

Det er behov for slik kjærlighet som nekter å finne tilfredsstillende i å høre eller gjenta beretninger om andres viderverdigheter, med mindre dette kan være til nytte for den uheldige. Den amerikanske pedagog og politiker Horace Mann sa en gang: «Å ha medynk med nød er bare menneskelig. Å lindre den er guddommelig.»¹¹

Kjærlighet er å ha tålmodighet med en som har sviktet oss. Det er å motstå trangten til lett å bli krenket. Det er å akseptere svakheter og utilstrekkelighet. Det er å godta folk slik de faktisk er. Det er å se lenger enn til fysisk utseende og til egenskaper som ikke svekkes med tiden. Det er å motstå impulsen til å kategorisere andre.

Nestekjærlighet, Kristi rene kjærlighet, kommer til uttrykk når en gruppe unge kvinner fra en menighet for enslige reiser mange hundre kilometer for å være tilstede i en begravelse for moren til en av deres Hjelpeforenings-søstre. Kjærlighet vises når trofaste besøkende lærerinner kommer tilbake måned etter måned, år etter år, til den samme uinteresserte og noe kritiske

søster. Den kommer til uttrykk når en eldre enke blir husket og tatt med til menighetens møter og Hjelpeforeningens aktiviteter. Den føles når en søster som sitter alene i Hjelpeforeningen, får innbydelsen: «Kom, sitt her hos oss.»

På hundrevis av enkle måter viser dere alle nestekjærlighet. Livet er ikke fullkomment for noen av oss. Må vi alle ha Kristi rene kjærlighet til våre medreisende på denne reisen gjennom livet, istedenfor å være dømmende og kritiske overfor hverandre. Måtte vi innse at hver enkelt gjør sitt beste for å takle utfordringene hun møter, og måtte vi strebe etter å gjøre *vårt* beste for å hjelpe til.

Nestekjærlighet har blitt definert som «den høyeste, edleste og sterkeste form for kjærlighet»,¹² «Kristi rene kjærlighet ... , og den som er i besittelse av den på den siste dag, [henne] skal det bli vel med.»¹³

«Kjærlighet svikter aldri.» Måtte dette gamle Hjelpeforenings-motto, denne tidløse sannhet, lede dere i alt dere gjør. Måtte det trenge helt inn i deres sjel og komme til uttrykk i alle deres tanker og gjerninger.

Jeg uttrykker min kjærlighet til dere, mine søstre, og ber om at dere alltid må motta himmelens velsignelser. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matteus 7:1.
2. Matteus 7:3.
3. Tilpasset fra *Guideposts*, juni 1965, 24.
4. Johannes 7:24.
5. Mor Teresa, i R. M. Lala, *A Touch of Greatness: Encounters with the Eminent* (2001), x.
6. Johannes 15:12.
7. Jakobs brev 1:26.
8. Se 1 Korinterbrev 13:8.
9. Moroni 7:47.
10. Moroni 10:21.
11. Horace Mann, *Lectures on Education* (1845), 297.
12. Bible Dictionary, «Charity.»
13. Moroni 7:47.

Fortegnelse over historier

Det følgende er en liste over utvalgte beretninger fra generalkonferansetaler som man kan henvise til i personlig studium, på familiens hjemmeaften og i annen undervisning. Sidetallene viser til første side av talen.

Taler	Historie
Eldste Jeffrey R. Holland	Jeffrey R. Hollands foreldre betaler for misjonen hans (6).
Rosemary M. Wixom	Barn ber mens moren kjører i snøstorm (9).
Eldste D. Todd Christofferson	D. Todd Christoffersons bestefar klipper sauer og betaler for en misjon (16). En forretningspartner deler verdiene ulikt (16).
Eldste Robert D. Hales	Robert D. Hales lakker et gulv til han blir sittende fast i et hjørne (24).
Eldste Quentin L. Cook	En biskop hjelper en mann å omvende seg fra uærlighet (27).
Eldste Russell M. Nelson	Russell M. Nelson deler Mormons bok med venner (47). Ung mann slutter seg til Kirken etter å ha gransket mormon.org (47).
Eldste Patrick Kearon	Patrick Kearon blir stukket av en skorpion (50).
Eldste Juan A. Uceda	En far blir sint på sin datter under familiens skriftstudium (53).
President Henry B. Eyring	Spencer W. Kimball besøker Henry B. Eyrings far på sykehus (59).
President Thomas S. Monson	Clayton M. Christensen nekter å spille basketball på søndag (67).
President Henry B. Eyring	En hjelpeforeningspresident samler inn klær til de fattige (70).
President Boyd K. Packer	En angrende kvinne oppfordres til ikke å se seg tilbake (74).
Eldste Jay E. Jensen	Jay E. Jensen ber og får et vitnesbyrd gjennom Den hellige ånd (77).
President Thomas S. Monson	En familie lærer å takke selv i vanskelige tider (87).
Eldste L. Tom Perry	En ung prest hjelper en funksjonshemmet mann å ta nadverden (91).
Eldste Larry R. Lawrence	Foreldre ber en sønn bli hjemme fordi de har en vond følelse for en aktivitet (98).
Eldste Mervyn B. Arnold	En ku dør etter å ha spist for mye hvete (105).
Eldste M. Russell Ballard	En kvinne begynner på veien til avhengighet med reseptbelagte medisiner (108).
Silvia H. Allred	En tragedie rammer en familie etter at de har blitt beseglet i templet (116).
Barbara Thompson	Barbara Thompson blir velsignet ved å være besøkende lærerinne for Ashleys mor (119).
President Thomas S. Monson	Et par som driver pensjonat, lar en vansiret mann bo i sitt hjem (122).

Hjelpeorganisasjonenes presidentskaper på generalplan

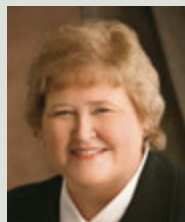
HJELPEFORENINGEN

Silvia H. Allred
Førsterådgiver

Julie B. Beck
President

Barbara Thompson
Annenrådgiver

UNGE KVINNER

Mary N. Cook
Førsterådgiver

Elaine S. Dalton
President

Ann M. Dibb
Annenrådgiver

PRIMÆR

Jean A. Stevens
Førsterådgiver

Rosemary M. Wixom
President

Cheryl A. Esplin
Annenrådgiver

UNGE MENN

Larry M. Gibson
Førsterådgiver

David L. Beck
President

Adrián Ochoa
Annenrådgiver

SØNDAGSSKOLEN

David M. McConkie
Førsterådgiver

Russell T. Osguthorpe
President

Matthew O. Richardson
Annenrådgiver

Undervisning for vår tid

Leksjonene for Det melkisedekske prestedømmet og Hjelpeforeningen den fjerde søndagen i måneden vil vies «Undervisning for vår tid». Hver leksjon kan utarbeides fra en eller flere taler som ble holdt under siste general-konferanse. Stavs- og distriktspresidentene kan velge ut de taler som skal brukes, eller de kan overlate dette ansvaret til biskopene og grenspresidentene. Lederne skulle understreke verdien av at brødrene i Det melkisedekske prestedømme og søstrene i Hjelpeforeningen studerer de samme talene på de samme søndagene.

De som er tilstede under leksjonene på den 4. søndagen, oppmuntres til å lese og ta med seg til klassen siste konferansenummer av Liahona.

Forslag til utarbeidelse av en leksjon på grunnlag av taler

Be om at Den hellige ånd må være med deg mens du studerer og underviser fra talen(e). Du kan bli

fristet til å utarbeide leksjonen på grunnlag av annet materiale, men konferansetalene er det godkjente pensum. Din oppgave er å hjelpe andre å tilegne seg og etterleve evangeliet slik det er forkynt på Kirkens siste konferanse.

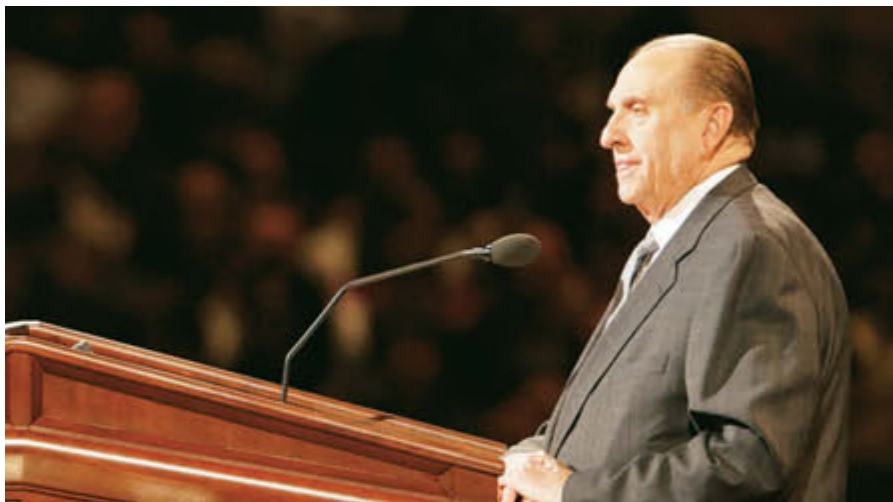
Les talen(e) og se etter prinsipper og læresetninger som dekker klassemedlemmenes behov. Se også etter historier, skriftstedhenvisninger og uttalelser i talen(e) som vil gjøre det lettere å undervise i disse sannhetene.

Lag et utkast over hvordan du vil undervise om prinsippene og læresetningene. Utkastet skulle også inneholde spørsmål som hjelper klassemedlemmene å:

- Se etter prinsipper og læresetninger i talen(e).
- Tenke over meningen.
- Dele forståelse, ideer, erfaringer og vitnesbyrd med hverandre.
- Anvende disse prinsippene og læresetningene i sitt eget liv. ■

MÅNEDER	LEKSJONSMATERIALE TIL LEKSJONER 4. SØNDAG I MÅNEDEN
November 2010- april 2011	Taler utgitt i november-nummeret 2010 av <i>Liahona</i> *
Mai 2011- oktober 2011	Taler utgitt i mai-nummeret 2011 av <i>Liahona</i> *

* Talene er også tilgjengelige (på mange språk) på conference.lds.org.

President Monson ber om flere misjonærer, bekjentgjør fem nye templer

President Thomas S. Monson åpnet Kirkens 180. halvårslige general-konferanse, som ble holdt lørdag og søndag 2. og 3. oktober 2010, med å be om flere misjonærer og bekjentgjøre fem nye templer.

President Monson gjentok oppfordringen om at «enhver skikket, verdig ung mann» skulle forberede seg til å tjene. Han uttrykte takknemlighet for unge kvinner som ønsker å tjene, og sa at Kirken trenger «mange, mange flere misjonærektepar».

«Misjonærtjeneste er en prestedømsplikt,» sa han, «en forpliktelse Herren forventer av oss som er gitt så mye.»

President Monson bekjentgjorde at fem nye templer er planlagt oppført i Hartford, Connecticut, USA; Indianapolis, Indiana, USA; Lisboa, Portugal; Tijuana, Mexico, og Urdaneta, Filippinene.

Med de nye templene er det nå 23 templer som er bekjentgjort eller under oppføring. Når de er ferdige, vil det med disse 23 templene være ialt 157 templer over hele verden.

«Vi fortsetter å bygge templer,» sa

president Monson. «... Måtte vi trofast fortsette å arbeide i templene, som blir bygget stadig nærmere våre medlemmer» («Så møtes vi igjen», *Liahona* og *Ensign*, nov. 2010, 4).

De nye templene blir Kirkens første templer i Portugal, Indiana og Connecticut. Templet i Urdaneta blir Kirkens tredje på Filippinene, og templet i Tijuana blir Mexicos trettende tempel.

I de seks månedene mellom generalkonferansene i april og oktober innviet Kirken fire nye templer: Gila Valley Arizona, Vancouver British Columbia, Cebu City Filippinene og Kiev Ukraina tempel. Laie Hawaii tempel skal gjeninnvies 21. november 2010 etter omfattende reovering. ■

Verdensomspennende opplæring for ledere

Et verdensomspennende opplæringsmøte for ledere vil bli holdt 13. november 2010.

Denne sendingen vil gi instruksjoner om Kirkens nye håndbøker (*Håndbok 1 – Stavsprezidenter og biskoper* og *Håndbok 2 – Kirkens administrasjon*).

Følgende medlemmer er invitert til å være tilstede ved denne sendingen: Generalautoriteter, områdesyttier, stavs-, misjons-, tempel- og distriktpresidentskaper, stavs- og distriktssekretærer, utøvende sekretærer på stavs- og distriktsplan, høyrådsmedlemmer, Hjelpeforeningens, Unge menns, Unge kvinners, Primærs og Søndagsskolens presidentskaper på stavs- og distriktsplan, biskopsråd, grenspresidentskaper, menighets- og grenssekretærer, utøvende sekretærer i menighet og gren, høyprestenes gruppeledere og assistenter, eldstenes quorumpresidentskaper, Hjelpeforeningens, Unge menns, Unge kvinners, Primærs og Søndagsskolens presidentskaper på menighets- og grensplan, menighetens misjonsledere.

Opplæringen vil bli oversatt til over 30 språk. Snakk med lokale prestedømsledere for å få mer informasjon om sendingen. ■

Medlemmer har konferansen med seg i hverdagen

Du har hørt budskapene, du har følt Ånden, og du har bestemt deg for å følge rådene. Men nå som generalkonferansen er over, hvordan vil du gjøre den til en del av livet de neste seks månedene?

Kirkens medlemmer over hele verden har fortalt hva som hjelper dem å huske og sette generalkonferansens budskap ut i livet.

Medlemmer har generalkonferansen med seg i hverdagen

Hør på talene mens du trener, kjører bil, utfører oppgaver eller gjør deg klar for dagen.

–James, Ontario, Canada

La familiens medlemmer etter tur velge taler som familien skal høre på under frokosten.

–Ashlee, Washington, USA

Se deler av generalkonferansen som familie på søndager.

–Grant, California, USA

Bruk talene på familiens hjemmeaften

Velg ut budskap som dere kan gjennomgå som familie, og gi familiemedlemmer i oppdrag å undervise med utgangspunkt i dem på kommende familiens hjemmeaftener.

–Vern og Jennifer, Utah, USA

Les eller se på en tale, og se etter mål dere kan jobbe mot som familie.

–Tony, Arizona, USA

Bruk talene til skriftstudium

Les Skriftene om morgenen og generalkonferansetaler om kvelden.

–Diane, Washington, USA

Les en tale for barna hver kveld som en godnatthistorie.

–Heather, Utah, USA

Slå opp skriftstedhenvisningene i hver tale når du har lest talen.

–Heather, Utah, USA

Marker alt som talerne konkret ber oss gjøre, og fokuser på å følge deres råd.

–Helen, Australia

Studer etter emne

Lag en liste ut fra emnene som blir behandlet på generalkonferansen, over ting du ønsker å forbedre i ditt eget liv. Studer ett emne om gangen,

og prøv å forbedre deg frem til neste generalkonferanse.

–Rebecca, Texas, USA

Fokuser på et bestemt emne mens du studerer Skriftene i noen dager, eller på familiens hjemmeaften i noen uker.

–Francis, Nigeria

Del budskapene med andre

Ha sitater fra generalkonferansen på oppslagstavlen i kirken og på materiell som deles ut.

–Todd, West Virginia, USA

Start eller bli med i en generalkonferanse-bokklubb, enten på Internett eller personlig. Hver uke kan dere studere en tale og komme til bokklubben forberedt på å dele innsikt med andre.

–Stephanie, Utah, USA

Rettelser

På innsiden av omslaget på konferansennummeret for mai 2010 skulle tredje setning i bildeteksten til *Harmony, Pennsylvania*, av Al Rounds, ha vært: «Her oversatte profeten Joseph Smith mye av Mormons bok.»

I oktober 2010-nummeret av *Ensign* og *Liahona*, *Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges templer*, ble fotografiet av Washington D.C. tempel på side fire og fem og fotografiet av Portland Oregon tempel på siste omslagsside av heftet tatt av Robert A. Boyd. ■

FAMILIEN

EN ERKLÆRING TIL VERDEN

DET FØRSTE PRESIDENTSKAP OG DE TOLV APOSTLERS RÅD I JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE

VI, DET FØRSTE PRESIDENTSKAP og De tolv apostlers råd i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, erklærer høytidelig at ekteskap mellom mann og kvinne er innstiftet av Gud, og at familien står sentralt i Skaperens plan for hans barns evige fremtid.

ALLE MENNESKER – menn og kvinner – er skapt i Guds bilde. Hver især er en elsket ånd, sønn eller datter av himmelske foreldre, og har som sådan en guddommelig natur og et guddommelig potensial. Kjønn er en grunnleggende del av enkeltmenneskets førjordiske, jordiske og evige identitet og hensikt.

I DEN FØRJORDISKE TILVÆRELSE kjente og tilba Guds åndelige sønner og døtre ham som sin evige Fader og aksepterte hans plan hvorved hans barn kunne få et fysisk legeme og høste jordisk erfaring for å utvikle seg mot fullkommenhet og til sist virkeliggjøre sitt guddommelige potensial som arvinger til evig liv. Den guddommelige plan for lykke muliggjør en fortsettelse av familieforholdet på den andre siden av graven. Hellige ordinanser og pakter som er tilgjengelige i hellige templer, gjør det mulig for enkeltmennesker å vende tilbake til Guds nærhet og for familier å bli evig forenet.

DEN FØRSTE BEFALING Gud ga til Adam og Eva, gjaldt deres mulighet, som mann og hustru, til å bli foreldre. Vi erklærer at Guds befaling til sine barn om å bli mange og fylle jorden fortsatt står ved makt. Vi erklærer videre at Gud har befalt at formeringsevnenes hellige kraft utelukkende skal brukes mellom en mann og en kvinne som er lovlig viet som ekte-mann og hustru.

VI ERKLÆRER at den måte hvorved jordisk liv blir skapt, er guddommelig forordnet. Vi stadfester livets hellighet og dets betydning i Guds evige plan.

MANN OG HUSTRU har et høytidelig ansvar for å elske og ha omsorg for hverandre og for sine barn. «Barn er en gave

fra Herren» (Salmene 127:3). Foreldre har en hellig plikt til å oppdra sine barn i kjærlighet og rettferdighet, til å dekke deres fysiske og åndelige behov, til å lære dem å elske og tjene hverandre, til å overholde Guds bud og å være lovlige borgere hvor de enn bor. Ektemenn og hustruer – mødre og fedre – vil bli holdt ansvarlige for Gud når det gjelder å oppfylle disse forpliktelsene.

FAMILIEN er forordnet av Gud. Ekteskap mellom mann og kvinne er helt avgjørende for hans evige plan. Barn har rett til å bli født innenfor ekteskapets bånd og til å bli oppdratt av en far og en mor som hedrer ekteskapsløftene med fullstendig troskap. Lykke i familien oppnås med størst sannsynlighet når den er grunnlagt på vår Herre Jesu Kristi læresetninger. Gode ekteskap og familier opprettes og opprettholdes når de bygger på prinsippene tro, bønn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kjærlighet, medfølelse, arbeid og sunne aktiviteter. Etter guddommelig forordning skal fedre presidere over sin familie i kjærlighet og rettferdighet, og de er ansvarlige for å sørge for livets nødvendigheter og beskyttelse for sin familie. En mor er først og fremst ansvarlig for å ha omsorg for sine barn. I disse hellige ansvarsoppgaver er fedre og mødre forpliktet til å hjelpe hverandre som likeverdige partnere. Uførhet, død eller andre forhold kan nødvendiggjøre individuell tilpasning. Andre slektninger skulle gi sin støtte når det er behov for det.

VI ADVARER og sier at den som bryter sin kyskhetspakt, mishandler sin ektefelle eller sine barn, eller unnlater å oppfylle sine familieforpliktelser, en dag vil stå til ansvar overfor Gud. Videre advarer vi og sier at oppløsningen av familien vil påføre enkeltmennesker, lokalsamfunn og nasjoner de ulykker som er forutsagt av profeter i oldtiden og i nyere tid.

VI BER INNTRENGENDE ansvarsbevisste borgere og myndigheter overalt om å fremme tiltak for å bevare og styrke familien som samfunnets grunnleggende enhet.

*Denne erklæringen ble lest av president Gordon B. Hinckley som en del av hans budskap på
Hjelpeforeningens fellesmøte 23. september 1995 i Salt Lake City, Utah.*

«Unge menn, jeg oppfordrer dere til å forberede dere til misjonærtjeneste. Hold dere rene og verdige til å representere Herren. Hold dere sunne og sterke ... ,» sa president Thomas S. Monson på åpningsmøtet av den 180. halvårslige generalkonferanse. «Så noen ord til unge søstre: Selv om dere ikke har det samme prestedømsansvar som de unge mennene til å reise på heltidsmisjon, yter dere også et verdifullt bidrag som misjonærer, og vi er takknemlige for deres tjeneste. Så til dere modne brødre og søstre: Vi trenger mange, mange flere misjonærektepar. ... Få muligheter vil by seg i livet hvor dere kan nyte den gode ånd og tilfredsstillelse som kommer av å utføre heltidstjeneste sammen i Mesterens verk.»